

BESTSELLER

JULIE
GARWOOD

DORINȚĂ
REBELĂ

JULIE GARWOOD

**DORINȚĂ
,
REBELĂ**

Editura
MIRON

PROLOG

Anglia, 1788

Voci furioase treziră din somn copilul.

Fetița se ridică în capul oaselor, frecându-se la ochi.

— Doică? șopti ea, în tăcerea care se lăsase pe neașteptate.

Privi prin cameră spre scaunul balansoar de lângă vatră și văzu că era gol. Se ascunse imediat la loc sub plapuma de puf, tremurând de frig și frică. Doica nu era la locul ei.

Tăciunii aproape stinși din cămin străluceau portocaliu în întuneric, ca ochii unor demoni și vrăjitoare, pentru imaginația micuței de patru ani. Nu voia să se uite la ei, așa că-și întoarse privirea spre ferestrele gemene, dar ochii o urmară, înspăimântându-o cu umbrele lugubre de uriași și monștri pe care le aruncau pe ferestre, însufletind crengile golașe ce zgâriau geamurile.

— Doică? repetă fetița, într-o șoptă înecată de lacrimi.

Apoi auzi vocea tatălui ei. Striga, și deși vorbea pe un ton aspru și neînduplecat, teama o părăsi pe dată. Nu era singură. Tatăl ei se afla în apropiere.

Mai liniștită, fetiței i se trezi curiozitatea. Locuia în casa cea nouă de peste o lună și, în tot acel timp, nu văzuse niciun vizitator. Tăticul ei țipa la cineva, iar ea voia să vadă și să audă ce se întâmplă.

Se târî până la marginea patului și se întoarse pe burtă, ca să se poată lăsa până jos. Acolo erau puse câteva perne, iar când căzu pe podea, o împinse pe una la o parte. Desculță, lipăi prin cameră, cu picioarele ascunse de poalele lungi ale cămășii de noapte. Își dădu la o parte din ochi părul cârlionțat și negru, răsucind cu grijă mânerul ușii.

Când ajunse pe palier, se opri. Acum auzea și glasul altui bărbat. Străinul începuse și el să strige, scuipând cuvinte pline de ură, ca niște râgâieli năprasnice, care făcură ochii albaștri ai fetei să se dilate de mirare și spaimă. Privi pe după colțul balustradei și-și văzu tatăl stând în fața străinului. Silueta acestuia era parțial ascunsă în întunericul din antreu.

— Ai fost prevenit, Braxton! răcni necunoscutul, cu un glas sacadat și gutural. Am fost plătiți bine ca s-avem grijă să nu mai cauzezi niciun bucluc.

Individul ținea în mână un pistol foarte asemănător cu cel pe care tatăl ei îl purta adesea ca să se apere, iar fetița porni în jos, pe scara arcuită, cu gândul să alerge la tăticul ei, iar acesta să-i spună că totul avea să fie bine. Când ajunse pe treapta de jos, se opri. Își privi tatăl cum îl lovea pe străin, zburându-i pistolul din mână. Arma căzu cu zgomot la picioarele fetei.

Celălalt înaintă din umbră.

— Perkins îți trimite salutări, spuse el scrâșnit. Și-ți mai spune și să nu-ți faci griji pentru fată. O să scoată un preț bun pe ea.

Fetița începu să tremure. Nu-l putea privi pe omul care vorbea. Știa că dacă s-ar fi uitat la el, ar fi văzut ochii unui demon, portocalii ca două flăcări. Groaza îi asalta toate simțurile. Simțea răutatea înconjurând-o, o mirosea și o gusta, iar dacă îndrăznea să privească, știa că și-ar fi pierdut vederea.

Omul pe care fetița îl credea dracul în persoană se întoarse în umbră, tocmai când un altul se repezea la tatăl ei și-i dădea un brânci.

— Cu beregata tăiată, n-ai să mai ții cuvântări! se răsti el, cu un râs răgușit.

Tatăl ei căzu în genunchi, și în timp ce se chinuia să se ridice din nou, în mâinile atacatorului apăru un cuțit. Un râs hidos și rău umplu antreul, răsunând din pereți ca o sută de stafii oarbe care țipau unele la altele.

Omul își aruncă pumnalul dintr-o mână în alta, de mai multe ori,

în timp ce-i dădea încet târcoale tatălui ei.

— Tăticule, am să te ajut! scânci fetița, întinzând mâna spre pistol.

Acesta era greu și rece, ca și cum l-ar fi luat din zăpadă, și auzi un țăcănit când unul dintre degetele ei durdulii se strecură prin cercul de dedesubt.

Întinzând brațele, cu mâinile țepene tremurându-i de frică, îndreptă arma spre cei doi oameni care se luptau. Porni încet către tatăl ei, ca să-i dea pistolul, dar se opri brusc când necunoscutul îi înfipse în umăr cuțitul cu tăiș lung și curbat.

Fetița țipă de disperare.

— Tăticule! Am să te ajut, tăticule!

Suspini ei, plin de spaimă și deznădejde, pătrunse printre mormăielile aspre ale celor doi combatanți. Străinul care pândea în umbră se repezi înainte să intervină. Lupta încetă și toți trei se întoarseră, cu ochii holbați de uimire, spre fetița de patru ani care ținea pistolul îndreptat spre ei.

— Nu! zbieră diavolul.

Acum nu mai râdea.

— Fugi, Caroline! Fugi, puișor, fugi!

Avertismentul sosi prea târziu. Alergând spre tatăl ei, fetița se împiedică de poalele cămășii. În cădere, strânse instinctiv cu degetul trăgaciul pistolului, apoi închise ochii la auzul detunăturii care reverberă prin hol la fel de obscen ca râsul demonului.

Fetița deschise ochii și văzu ce făcuse.

Apoi, nu mai văzu nimic.

CAPITOLUL 1

Anglia, 1802

Împuşcăturile spulberară tăcerea, tulburând drumul liniştit cu trăsura printre pajiştile englezeşti. Caroline Mary Richmond, verişoara ei Charity şi însoţitorul lor negru, Benjamin, auziră cu toţii zgomotul în aceeaşi clipă. Charity crezu că erau tunete şi privi pe fereastră. Se încruntă nedumerită, căci cerul era senin şi albastru, în acea frumoasă zi de toamnă. Niciun nor nu se zărea. Tocmai se pregătea să comenteze, când Caroline o apucă de umeri şi o trânti pe podeaua trăsुरii închiriate.

După ce se încredinţă că verişoara ei era în siguranţă, Caroline scoase un pistol de argint bătut în sedef, din poşeta ei cu şiret. Se încordă deasupra lui Charity, în timp ce caleaşca se oprea brusc la cotitură.

— Caroline, ce faci? se auzi o voce înfundată de jos.

— Împuşcături, răspunse fata.

Benjamin, aşezat în faţa stăpânei sale, îşi pregăti şi el arma, privind prudent pe fereastra deschisă.

— Tâlhari în faţă! răcni vizitiul, cu glasul său gros, de irlandez. Mai bine s-aşteptăm acilea! îi sfătui, în timp ce cobora de pe capră, dispărând.

— Ai văzut ceva? îl întrebă Caroline pe Ben.

— Doar pe birjar, cum se-ascunde-n tufişuri, răspunse scârbit negrul.

— Eu nu văd nimic, remarcă nemulţumită Charity. Caroline, te rog, ia-ţi picioarele de pe mine. O să am numai urme de pantofi pe rochie.

Se chinui să se ridice şi în sfârşit reuşi să se salte în genunchi.

Boneta îi căzuse pe ceafă, încurcată printre belșugul de bucle blonde și panglicile roz și galbene. Ochelarii cu rame de sârmă îi stăteau strâmbi pe nasul mic și cârn, și-și miji ochii concentrată în timp ce încerca să-și aranjeze ținuta.

— Cinstit, Caroline, tare aș vrea să te mai potolești cu dorința asta a ta de a mă proteja, declară ea grăbită. O, Doamne, mi-am pierdut o lentilă! se tângui ea. O fi căzut pe undeva, prin rochie. Ce crezi c-or fi, hoți la drumul mare, să-i prade pe bieții călători?

— După numărul împușcăturilor și spaima vizitiului, aș crede că da, răspunse Caroline, calmă. Benjamin? Vezi de cai, te rog. Dacă sunt destul de liniștiți, mergem înainte să dăm o mână de ajutor.

Benjamin dădu din cap și deschise ușa. Când coborî, trupul său masiv făcu trăsura să se clatine, și fu nevoit să-și întoarcă într-o parte umerii lați ca să încapă pe ușă. În loc să se grăbească spre atelaj, o luă înapoi, către partea din spate a trăsurii, unde erau legați cei doi cai arabi ai Carolinei. Veniseră cu ei de la Boston și erau primiți în dar de la tatăl fetei, Conte de Braxton.

Armăsarul era nervos, iar iapa de asemenea, dar Benjamin, gângurindu-le amândurora în melodiosul său dialect african pe care numai Caroline îl înțelegea pe deplin, liniști repede animalele. Apoi le dezlegă și le aduse lângă trăsură.

— Așteaptă aici, Charity, ordonă Caroline. Și ține capul jos.

— Să ai grijă! insistă verișoara ei, așezându-se din nou pe banchetă, și imediat scoase capul pe fereastră, fără să ia în seamă ordinul Carolinei, privind cum Benjamin o ridică pe aceasta în șaua armăsarului. Benjamin, să ai și tu grijă! strigă Charity, în timp ce negrul încălecă pe iapă.

Caroline porni înainte printre copaci, hotărâtă să-i ia pe tâlhari din spate. Numărul împușcăturilor sugera că erau vreo patru atacatori, poate cinci, iar Caroline nu voia să nimerească în mijlocul unei bande de ucigași.

Boneta albastră i se agăța de crengi, așa că și-o scoase repede și o aruncă la pământ. Părul ei des și negru ca miezul de noapte îi

învăluî într-o învălmășeală de bucle umerii zvelți.

O rumoare de glasuri furioase îi opri, iar Caroline și Benjamin, ascunși în desișul pădurii, putură vedea destul de bine. Priveliștea de pe drum făcu s-o treacă un fior de spaimă.

Patru oameni mătăhăloși, toți călare, înconjurau o frumoasă trăsură neagră din care cobora încet un gentleman vizibil înstărit. Caroline îi văzu sângele curgând dintre picioare și fu cât pe ce să scoată o exclamație de indignare și milă.

Domnul cel rănit avea păr blond și o față chipeșă, care acum era albă ca hârtia și marcată de durere. Caroline îl privi cum se rezemă de trăsură, cu fața la atacatori. Îi observă aroganța și disprețul din privire, apoi îl văzu dintr-o dată făcând ochii mari. Toată bravura îi fu înlocuită de groază.

Atacatorul fără mască, probabil căpetenia hoților, ridică încet pistolul.

— Mi-a văzut chipul, le spuse el celorlalți. N-avem ce face. Trebuie să moară.

Doi dintre tâlhari dădură imediat din capete, dar al treilea ezită. Caroline nu pierdu vremea să-i aștepte decizia. Ochi cu grijă și apăsă pe trăgaci. Nimeri drept la țintă, cum era și de așteptat, după anii de zile în care cei patru veri ai ei mai mari insistaseră s-o învețe să se apere. Plumbul intră în mâna șefului, făcându-l să urle de durere.

Benjamin mormăi a încuviințare și-i dădu arma lui, luând-o pe cea descărcată. Caroline trase din nou, rănindu-l pe omul din stânga conducătorului.

Și cu asta, totul se termină. Bandiții răcnind sudălmi și amenințări, porniră la galop pe drum.

Caroline așteptă ca tropotul cailor să se stingă, apoi își mână armăsarul înainte. Când ajunse la gentlemanul cel blond, coborî repede din șa.

— Nu cred c-au să se mai întoarcă, spuse ea încet.

Treptat, omul își reveni din buimăceală. Ochiul lui albaștri și

neîncrezători, de o nuanță doar cu puțin mai închisă decât a celor ai Carolinei, o privire lung.

— Dumneavoastră ați tras în ei? I-ați împușcat.

Bietul om nu era în stare să-și ducă gândul până la capăt. Șocul fusese prea puternic pentru el.

— Da, i-am împușcat. M-a ajutat și Benjamin, adăugă Caroline, arătând spre uriașul din spatele ei.

Gentlemanul aruncă o privire spre el, peste capul Carolinei. Reacția lui o îngrijoră – căci, la vederea negrului, păru cât pe ce să leșine. Părea cam năuc, dar Caroline își spuse că probabil din cauza spaimii și a durerii.

— Dacă nu-mi foloseam armele, acum ați fi fost mort.

După ce spuse acest lucru, Caroline se întoarse spre Benjamin și-i înmână frâul calului.

— Întoarce-te la trăsură și spune-i lui Charity ce s-a întâmplat. Probabil îi e rău de îngrijorare, de-acum.

Benjamin dădu din cap și porni.

— Și adu și pulberea, pentru orice eventualitate, mai strigă Caroline după el. Și trăistuța cu doctorii a lui Charity.

Apoi se întoarse iar spre străin și-l întrebă:

— Vă puteți urca înapoi în caleașcă? Așa veți sta mai comod, în timp ce mă voi ocupa de rana dumneavoastră.

Omul dădu din cap și urcă încet în trăsură. Fu cât pe ce să cadă, dar Caroline, care-l urmă îndeaproape, îl sprijini. După ce-l ajută să se așeze pe canapeaua cu perne de pluș Bordeaux, Caroline îngenunche pe podea, între picioarele lui. Dintr-o dată, se simți stânjenită, căci rana era într-un loc atât de rușinos, iar obrajii i se împurpurară. Nu știa prea bine cum să acționeze, până când un șuvoi nou de sânge șiroi pe pantalonii din piele de țap, de culoarea blănii de căprioară.

— E foarte jenant, șopti omul, mai mult stingherit decât de durere.

Rana se afla chiar între picioare, în partea de sus a coapsei stângi.

– Ați avut mare noroc, murmură Caroline. Plumbul a trecut drept prin carne. Dacă pot să rup puțin materialul, am să...

– O să mi-i distrugeți! exclamă el, indignat.

Caroline se așează pe călcâie, privind-u-l.

– Cizmele mele! Ia uitați cum au ajuns cizmele mele!

Părea aproape la un pas de isterie.

– O să fie bine, insistă ea încet. Pot să vă sfâșii doar puțin pantalonii, vă rog?

Gentlemanul trase adânc aer în piept, își dădu ochii peste cap, apoi încuviință scurt, resemnat:

– Dacă trebuie...

Caroline dădu din cap și scoase imediat un mic pumnal din teaca pe care o avea ascunsă deasupra gleznei.

Privind-o, domnul reuși pentru prima dată să zâmbească.

– Întotdeauna călătoriți atât de bine pregătită, domnișoară?

– Acolo de unde vin eu, trebuie să ne luăm toate măsurile de prevedere, îi explică ea.

Îi era foarte greu să-și strecoare vârful cuțitului sub materialul pantalonilor atât de strânși pe picior, și-și spuse că probabil îi era foarte incomod să stea așezat. În sfârșit, reuși să spintece pielea și să lărgească puțin ruptura, dezvăluind coapsa trandafirie.

Gentlemanul, care auzise accentul neobișnuit al frumoasei femei îngenuncheate în fața lui, exclamă:

– Aha, sunteți din Colonii! Niște ținuturi barbare, mi s-a spus.

Icni scurt, când Caroline începu să-l palpeze în jurul răniei, apoi continuă:

– Nici nu e de mirare că purtați asupra dumneavoastră ditamai arsenalul.

Caroline îl privi, răspunzând surprinsă:

– E adevărat, *sunt* din colonii, dar nu de aceea umblu înarmată domnule. Nu, nu, adăugă ea, scuturând cu tărie din cap. Tocmai vin de la Londra.

– De la Londra? o privi el din nou nedumerit.

— Într-adevăr. Am auzit tot felul de istorii despre nelegiuirile care se petrec acolo. Până la Boston au ajuns povestirile despre nenumăratele omoruri și jafuri. E un viespar de decadență și corupție, nu-i așa? Verișoara mea și cu mine am promis că vom avea mare grijă – și bine am făcut, dacă ținem seama de felul cum am fost trădate chiar în ziua sosirii.

— Ha! Aceleași vorbe le-am auzit și eu despre Colonii, răspunse pufnind gentlemanul. Londra e un loc mult mai civilizată, dragă domnișoară neinformată!

Vorbea pe un ton foarte condescendent – dar, în chip ciudat, Caroline nu se simți descurajată.

— Vă apărați orașul de baștină, și îmi închipui că e foarte onorabil din partea dumneavoastră, oftă ea. Vreți să vă scoateți legătura de la gât, vă rog?

— Mă iertați? replică străinul, cu glasul crispat, semn că durerea i se întetise.

— Am nevoie de o față ca să vă opresc sângele, replică ea.

— Dacă aude cineva de pățania asta, va fi o umilință mai presus de... Să fiu împușcat într-un loc atât de delicat, să mă vadă o lady în halul ăsta, iar apoi, să se folosească de cravata *mea*... Dumnezeu, e prea mult, mult prea mult!

— Nu vă faceți griji pentru cravată, încercă ea să-l liniștească, pe tonul cu care i s-ar fi adresat unui copil mic. Voi folosi o fâșie din juponul meu.

Gentlemanul continua s-o privească înnebunit, apărându-și prețioasa eșarfă de la gât. Caroline făcu un efort să-și păstreze expresia înțelegătoare.

— Și vă făgăduiesc că n-am să spun nimănui despre acest incident nefericit. Nici măcar nu vă știu numele. Vedeți ce simplu e? Pentru moment, am să vă numesc... domnul George, după regele dumneavoastră. Va convine așa?

Expresia înnebunită din ochii omului se întetă, iar Caroline deduse că nu-i convenea deloc.

— Desigur, din moment ce regele dumneavoastră e indispus, poate preferați alt nume. Smith merge? Ce ziceți de Harold Smith?

Omul dădu din cap, cu un oftat prelung.

— Perfect, continuă Caroline.

Îl bătu peste rotulă și coborî repede din trăsură, după care începu să-și rupă o fâșie de la poala juponului. Sunetul unui cal care se apropia cu repeziciune o surprinse pe Caroline. Încremeni, dându-și seama că ropotul de copite venea dinspre miazănoapte, nu din direcția unde se aflau Benjamin și trăsura lor închiriată. Oare se întorcea vreunul dintre bandiți?

— Dați-mi pistolul, domnule Smith, i-l ceru ea, în timp ce-și vâra repede cuțitul la loc în ascunzătoare și-i aruncă fâșia de jupon prin fereastra deschisă.

— Dar e gol! protesta sonor gentlemanul, în panică.

Și pe Caroline începea s-o cuprindă panica, dar își înfruntă imboldul de a-și ridica fustele, ca să fugă după ajutor.

— O fi pistolul descărcat, dar numai dumneavoastră și cu mine știm asta, insistă ea, cu vitejie prefăcută.

Luă arma pe fereastră, trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, și se rugă în sinea ei ca și Benjamin să fi auzit apropierea acestui nou pericol. Doamne, cât își dorea să nu-i mai tremure mâinile!

În sfârșit, calul și călărețul apărură la cotul drumului. Caroline privi animalul, un uriaș negru cu cel puțin trei palme mai înalt decât arabii ei. Îi veni gândul nebunesc că avea s-o calce în picioare, pe când simțea pământul cutremurându-se sub ea.

Încercă să țină nemișcat pistolul, dar făcu un pas înapoi și, oricât de periculos era, fu nevoită să închidă ochii, când călărețul își opri calul, stârnind un nor de țărână și praf.

Caroline își trecu o mână peste ochi, apoi îi deschise din nou. Privind dincolo de capul magnificului animal, văzu un pistol lucitor îndreptat chiar spre ea. Calul și pistolul la un loc o intimidau prea tare, așa că ridică privirea spre călăreț.

Aceasta fu o greșeală. Gigantul care o privea arăta mult mai

impresionant decât animalul sau arma. Părul său castaniu deschis, care-i cădea pe frunte, nu-i îmblânzea deloc expresia dură a chipului cu trăsături dăltuite aspru. Avea fălcile încleștate și limpede definite, la fel ca nasul, iar ochii, de un căprui auriu, în care nu se citea nici urmă de blândețe sau înțelegere, parcă încercau s-o străpungă, cu o privire crunta și arzătoare.

Caroline își impuse să nu se lase descurajată. Îi susținu privirea, încercând să nu clipească.

* * *

Jered Marcus Benton, al patrulea Duce de Bradford, nu putea să creadă ce vedea. Își calmă calul, în timp ce privea frumoasa arătare cu ochi albaștri care ținea un pistol îndreptat spre inima lui.

Toată situația era greu de acceptat.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă el cu atâta severitate, încât armăsarul începu să i se cabreze; și-l struni repede, strângându-l între coapsele sale puternice. Calm, Reliance, îi mârâi, aspru, deși în același timp îl mângâie pe gât, în contrast cu expresia lui brutală.

O privea atât de sfredelitor, încât Caroline se pomeni dorindu-și să se fi întors totuși unul dintre hoți. Se temea că acest străin să nu-i ghicească numaidecât stratagema.

Unde era Benjamin? se întrebă ea, înnebunită. Cu siguranță îl auzise venind. Doar pământul tremura? Sau, poate, picioarele ei erau acelea care tremurau?

Dumnezeule, trebuia să-și vină în fire!

— Spune-mi ce s-a întâmplat aici! ordonă din nou necunoscutul.

Deși asprimea din glasul lui o izbea ca un vânt de furtună, Caroline nu se clinti nici acum. Strânse doar pistolul și mai tare în mână, încercând să-și încetinească bătăile inimii.

Bradford riscă să arunce o privire în jur. Caleașca lui favorită, împrumutată unui prieten pentru două săptămâni, stătea la marginea drumului, cu câteva găuri de plumbi hâde în blazon. Zări o mișcare înăuntru și recunoscu ciuful de păr blond al prietenului

său. Oftă ușurat. Era în siguranță.

Știa instinctiv că femeia care se ținea atât de mândră în fața lui nu era vinovată de stricăciuni. Îi văzu mâna tremurând ușor și profită de ocazie.

— Aruncă arma!

Nu era o cerere. Ducele de Bradford rareori cerea câte ceva. El poruncea. Și, în împrejurări normale întotdeauna i se îndeplineau ordinele. Fu nevoit să conchidă că nu era deloc o împrejurare normală, când fetișcana continuă să-l privească, neluându-i în seamă comanda.

Caroline încerca să nu tremure, în timp ce-l studia pe omul care stătea în fața ei ca un nor negru de furtună. Arăta arogant și înfumurat, iar veșmintele lui arătau că era foarte bogat. Jiletca avea o culoare Bordeaux vie și era croită la fel cu vestonul verde pădurar al domnului Smith. Pantalonii de piele aurie îi erau la fel de moderni și, după cum i se profilau prin material mușchii voluminoși ai picioarelor, la fel de strâmți. Pantofii Hessian luceau ca oglinda. Până și la gât avea același soi de legătură.

Amintindu-și de îngrijorarea rănitului, care se temea să nu afle cineva despre situația penibilă în care ajunsese, Caroline se hotărî să scape de el.

— Domnișoară, ai ceva cu auzul? Ți-am spus să arunci pistolul!

Nu voise să strige, dar se simțea ca un prizonier, în fața armei îndreptate spre el și, fu nevoit să recunoască, a acelor ochi sfidători. Aveau cea mai neobișnuită culoare.

— Aruncă dumneata pistolul, replică ea în sfârșit.

Fu mulțumită că vocea nu-i tremura prea mult, ba chiar părea să sune aproape la fel de furioasă ca glasul lui. Era o mică victorie – mică, dar tot o victorie.

Stând cu spatele la trăsură, Caroline nu văzu gestul de salut al gentlemanului rănit spre străinul care încerca s-o sperie de moarte.

Bradford răspunse dând scurt din cap. Își arcui întrebător o sprânceană, iar din privire îi dispăru expresia cinică.

— Se pare că am ajuns într-o remiză, declară el, cu glas profund. Ce facem, ne împușcăm unul pe altul?

Caroline nu se amuză. Îi văzu colțurile gurii arcuindu-se ușor și-și simți șira spinării devenind bătoasă. Cum îndrăznește să facă mutra aceea plictisită și amuzată, când ea nu mai putea de spaimă?

— Aruncă arma, insistă încet. N-am să te împușc.

Bradford nu-i luă în seamă cuvintele, continuând s-o studieze cu admirație leneșă, în timp ce-și bătea armăsarul pe gât. Se vedea clar că-l prețuia, iar Caroline își dădu dintr-o dată seama că avea o armă în plus.

— N-am să te împușc, dar am să-ți împușc calul.

Șiretlicul izbuti. Necunoscutul fu cât pe ce să cadă din șa.

— N-ai cuteza să faci una ca asta! mugi el indignat.

Drept răspuns, Caroline coborî pistolul descărcat spre capul animalului.

— Drept între ochi, promise ea.

— Bradford!

Glasul care răsună din caleașcă puse capăt dorinței copleșitoare a ducelui de a sări din șa ca s-o strângă de gât pe femeia din fața lui.

— Domnule Smith, îl cunoașteți pe acest om? strigă Caroline, fără să-și ia privirea de la străinul cel furios care acum descăleca. Văzu cu mare satisfacție că-și vâră pistolul din nou la cingătoare, și o străbătu ușurarea.

Bradford se întoarse spre Caroline.

— Niciun gentleman n-ar amenința vreodată... Chiar în timp ce vorbea, își dădu seama cât de absurd îi suna comentariul.

— N-am afirmat niciodată că sunt un gentleman, replică fata.

Domnul Smith scoase capul pe fereastră, cu un mic geamăt de durere.

— Pistolul ei e descărcat, omule. N-are de ce să te lovească apoplexia.

În glas i se simțea o undă de amuzament, iar Caroline nu-și putu stăpâni zâmbetul.

— Mi-a fost ușor să te conving, remarcă ea.

Imediat își dori să-și fi ținut gura, căci străinul porni spre ea, amenințător. Și nu zâmbea. Era limpede că-i lipsea simțul umorului. Expresia lui încruntată risipea orice șansă de a arăta atrăgător. Aceea, și statura. Era mult prea înalt și lat în umeri ca să-i placă. Aproape la fel de uriaș ca Benjamin – care, observă Caroline ușurată, se apropia fără zgomot de el, pe la spate.

— Mi-ai fi împușcat calul dacă pistolul era încărcat? o întrebă, cu un mușchi de pe obrazul stâng zvâcnindu-i spasmodic, iar Caroline, coborând pistolul, își spuse că era mai bine să răspundă.

— În niciun caz. E mult prea frumos ca să-l sacrific. Pe când dumneata, în schimb...

Bradford auzi pietrișul scrâșnind în spatele lui și se întoarse, pomenindu-se ochi în ochi cu Benjamin. Cei doi se priveră câteva secunde, iar Caroline își dădu seama că necunoscutul nu era deloc intimidat. Părea doar curios, spre deosebire de reacția domnului Smith.

— Vrei să-mi dai medicamentele, Benjamin? Nu-ți face griji în legătură cu dumnealui, adăugă ea arătând cu capul spre omul cel arrogant. Pare să fie prieten cu domnul Smith.

— Domnul Smith? întrebă Bradford, privindu-l nedumerit pe gentlemanul care-i zâmbea din fereastra trăsorii.

— Azi îl cheamă Harold Smith, îi explică în continuare Caroline. Nu vrea să-i cunosc numele adevărat, întrucât e într-o situație destul de jenantă. I-am propus să-l numesc George, după regele dumneavoastră, dar s-a ofuscat imediat, așa că am ales numele de Harold.

Charity alese tocmai acel moment ca să apară la colțul drumului, în fugă, ținându-și poalele fustei roz înfoiate mult deasupra gleznelor suple. Caroline se bucură de întrerupere, căci Bradford o privea încruntat în felul cel mai deconcertant. Oare toți englezii arătau mereu așa de contrariați?

— Caroline! Vizitiul refuză să iasă din tufișuri! se repezi Charity

să-i spună, după ce-și trase respirația.

Se opri brusc lângă Benjamin și-l învrednici cu un zâmbet scurt, înainte de a-l privi pe Bradford, apoi dincolo de el, la omul care se uita la ea din fereastra caleștii.

— A trecut primejdia? Birjarul a promis că se întoarce pe capră numai dacă-i spunem ca totul e-n regulă. M-a trimis să aflu, explică ea. Caroline, zău c-ar trebui să facem calea-ntoarsă și să ne înapoiem la Londra. Știu că eu am insistat să mergem la casa de la țară a tatălui tău, dar acum îmi dau seama ce prostie a fost. Verișoară, ai avut dreptate! O să ne instalăm în casa tatălui tău de la oraș și vom trimite un mesaj.

Turuind întruna, Charity îi dădea lui Bradford impresia unei moriști umblătoare. Se tot uita de la o femeie la alta și-i venea greu să creadă că erau într-adevăr rude. Nu semănau prin nimic, nici la înfățișare, nici la comportament. Charity era mignonă, înaltă cam de un metru și cincizeci și cinci de centimetri, cu bucle aurii care nu stăteau o clipă locului, și ochi ca două alune ce scânteiau malițios. Caroline era mai înaltă cu aproape un cap decât verișoara ei, avea păr negru, iar genele dese îi încadrau cei mai uluitori ochi albaștri. Amândouă erau zvelte. Charity era drăguță; verișoara ei era de-a dreptul frumoasă.

Deosebiriile nu se opreau la aspectul fizic. Micuța blondă părea zglobie, cu o privire lipsită atât de concentrare, cât și de substanță. Nu-l putuse privi drept în ochi, așa că probabil era cam timidă.

Caroline dădea impresia unei depline încrederi în sine, cu o privire directă. Putea să-l îngenuncheze doar uitându-se la el, și aproape o făcuse. Cele două verișoare erau diametral opuse, dar ambele la fel de fermecătoare și incitante.

— Domnule Smith, ea e Charity, o prezentă Caroline cu un zâmbet afectuos, ignorându-l deliberat pe Bradford, care continua să se încrunte.

Charity se grăbi spre fereastra trăsorii și ridicându-se pe vârful picioarelor se uită înăuntru.

— Benjamin mi-a spus că ați fost rănit. Săracul de dumneavoastră. Vă simțiți mai bine acum?

Ea îi zâmbi și așteptă un răspuns, în timp ce domnul rănit încerca în mod frenetic să se acopere.

— Sunt verișoara lui Caroline, dar am crescut ca două surori de când mă știu, fiind apropiate de vârstă. Sunt doar șase luni între noi.

După ce această explicație a fost dată, Charity s-a întors zâmbind spre Caroline, afișând în obraji două adâncituri gemene.

— Unde e birjarul? Crezi că și el s-a ascuns în tufișuri? Cineva ar trebui să-l caute, cred.

— Da, răspuse Caroline, bună idee. Ce-ar fi să vă duceți tu și Benjamin după el, în timp ce eu termin de pansat piciorul domnului Smith?

— O, unde-mi sunt manierele? Ar trebui să ne prezentăm cu toții, deși suntem într-o situație foarte neobișnuită și mi-e greu să știu cum se cuvine să procedăm.

— Nu! se auzi din trăsură un țipăt atât de puternic, încât aproape făcu vehiculul să se clatine pe roți.

— Domnul Smith ar prefera să rămână străin pentru noi, îi explică blând Caroline. Și trebuie să-i promiți, cum am făcut și eu, că vei uita de acest accident.

Își trase verișoara deoparte, șoptindu-i:

— Omul e îngrozitor de jenat. Știi cum sunt englezii ăștia.

Bradford, care stătea destul de aproape, o auzi și dădu s-o întrebe ce voia să spună, când Charity i-o luă înainte:

— Se jenează pentru că a fost rănit? Ce ciudat! E grav?

— Nu, o asigură Caroline, deși a pierdut cam mult sânge. Dar rana e într-un loc delicat.

— O, Doamne! exclamă Charity cu compasiune, aruncând o privire spre omul din trăsură, după care se întoarse iar spre Caroline. Delicat, zici?

— Da, răspuse Caroline; știa că verișoara ei ar fi vrut o descriere completă dar, din respect pentru domnul Smith, nu spuse mai mult.

Cu cât terminăm și pornim la drum mai repede, cu atât mai bine.

— De ce?

— Fiindcă e foarte afectat de rană, nu-și ascunse Caroline exasperarea. Nu-i spunea lui Charity tot adevărul, și recunoștea în sinea ei. Voia să scape de neînduplecatul prieten al domnului Smith, care o speria într-un mod neobișnuit și foarte neplăcut.

— E un fante? șopti Charity, de parcă ar fi fost vorba de o boală rușinoasă.

Caroline nu-i răspunse. Luă de la Benjamin săculețul cu medicamente și se urcă iar în trăsură, spunându-i domnului Smith:

— Nu vă faceți griji din cauza lui Charity. N-are ochelarii la ea și abia vă distinge chipul. Auzind, Benjamin o luă de braț pe Charity și porni ca să-l caute pe vizitiu. Bradford îi privi cum se îndepărtau, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

— Poți să vezi și tu ce-am pățit! îi strigă domnul Smith.

Dând din cap, Bradford se urcă în trăsură prin cealaltă parte.

— În puțini oameni așa avea încredere că-și vor ține gura, dar Bradford e unul dintre ei, îi explică domnul Smith, Carolinei.

Caroline nu comentă. Vedea că rana încetase să mai sângereze.

— Aveți ceva spirtoase la dumneavoastră? îl întrebă, fără să-l ia în seamă pe Bradford, care se așezase în fața domnului Smith.

Caleașca era mult mai mare decât birja închiriată de Caroline, dar piciorul stâng al lui Bradford o atinse totuși, când fata îngenunche în fața domnului Smith.

— Am brandy, răspunse rănitul. Credeți că un pahar de tărie mi-ar face bine? întrebă el, scoțând o ploscă cenușie din buzunar.

— Dacă vă mai rămâne. Am să vă torn puțin pe rană, înainte s-o bandajez. Mama spune că spirtoasele opresc infecția. Nu adăugă că mama ei nu era prea sigură de această teorie, dar o practica oricum, susținând că rău nu putea să facă.

— O să vă usture și, dacă vă vine să țipați, nu-mi veți face o părere proastă.

— N-am să scot un sunet, domnișoară, și nu e galant din partea

dumneavoastră să sugerați că aș face-o, declară pompos omul, cu o clipă, înainte ca focul lichid să-i atingă pielea. Imediat scoase un răcnet, aproape sărind de pe banchetă.

Bradford, care se simțea complet neputincios, se strâmbă cu compasiune. Caroline scoase un flaconaș cu praf galben care mirosea a apă de ploaie stătută și frunze ude, și presără pulbere pe rană. Apoi luă fâșia ruptă din jupon și începu să panseze piciorul domnului Smith cât putea de repede.

— Doctoria vă va amorți rana, și o va ajuta și să se închidă, îi spuse ea cu blândețe.

Vocea ei răgușită și senzuală îl atrase pe Bradford. Ce s-o fi întâmplat cu el? Se simțea fermecat și zăpăcit de cap. Niciodată nu mai avusese o reacție atât de stranie față de o femeie, și nu-i plăcea deloc. Îi puna controlul la grea încercare.

— M-am purtat ca un laș zbierând așa, șopti domnul Smith, coborând ochii, în timp ce-și ștergea fruntea cu o batistă de dantelă. Mama dumneavoastră e o sălbatică, dacă folosește asemenea metode crude de tratament.

Văzând deznădejdea de pe chipul prietenului său, Bradford înțelese cât de greu îi era să-și recunoască slăbiciunea.

— Domnule Smith, abia dacă ați scos un piuit, îl contrazise Caroline cu fermitate. Sunteți foarte curajos. Am fost impresionată să văd cum le-ați ținut piept bandiților.

Observă că laudele ei își făceau efectul. Treptat, domnului Smith îi revenea aerul pompos.

— Sunteți un om viteaz și nu aveți de ce să vă rușinați. Și am să va iert că ați făcut-o pe mama mea sălbatică, adăugă ea, cu un zâmbet blând.

— Am fost destul de cutezător cu tâlharii, recunosc domnul Smith. Desigur, înțelegeți că mă aflam într-o inferioritate numerică totală.

— Într-adevăr, răspuse Caroline. Ar trebui să fiți foarte mândru de conduita dumneavoastră. Nu sunteți de aceeași părere, domnule

Bradford?

— Ba da, răspunse imediat Bradford, imens de mulțumit că în sfârșit îl luase în seamă.

Domnul Smith scoase un mormăit de satisfacție.

— Singurul laș de pe aici e vizitiul irlandez pe care l-am tocmnit, remarcă în continuare Caroline, în timp ce începea să înfășoare coapsa domnului Smith cu un cordon, peste pansament.

— Nu vă plac irlandezii? se interesă trăgănat Bradford, intrigat de tonul ei îndârjit.

Caroline îl privi cu ochi scăpărători de mânie, iar Bradford se întrebă dacă era în stare să iubească la fel de aprig pe cât ura. Își alungă de îndată acest gând ridicol.

— Irlandezii pe care i-am întâlnit eu erau niște ticăloși, recunosc eu. Mama zice că ar trebui să fiu mai înțeleghătoare, dar nu pot.

Oftă, revenind la ceea ce făcea.

— Odată, când eram mult mai tânără, m-au atacat trei irlandezi, iar dacă Benjamin nu intervenea, nu știu ce mi s-ar fi întâmplat. Probabil că acum n-aș mai fi aici, ca să va povestesc.

— Mie mi-e greu să cred că v-ar putea birui cineva, interveni domnul Smith. Suna ca un compliment, iar Caroline îl acceptă ca atare.

— Pe-atunci, nu știam să mă apăr. Verii mei au fost foarte supărați, și din ziua aceea, m-au învățat pe rând arta apărării personale.

— Femeia asta e un arsenal pe picioare, își înștiință domnul Smith prietenul. Zice că se apără de londonezi.

— Acum o să ne certăm din nou pe tema diferențelor dintre sofisticatele Colonii și Londra dumneavoastră nerușinată, domnule Smith? întrebă râzând Caroline.

Treptat, expresia chinuită de pe chipul domnului Smith dispăruse.

— Mă simt mult mai bine, spuse el. Vă datorez viața, stimată domnișoară. Caroline se prefăcu că nu auzise și se grăbi să schimbe

subiectul. Complimentele o făceau întotdeauna să se simtă stânjenită.

— În două săptămâni, veți dansa din nou, îi promise ea. Va duceți la marile sindrofii din înalta societate? „Aparțineți”, cum se spune aici?

Întrebarea ei inocentă îl făcu pe domnul Smith să tușească, de parcă i s-ar fi pus ceva în gât. Caroline îl privi o clipă, apoi se uita la Bradford. Îi văzu amuzamentul din ochi și-și spuse că atunci când zâmbea arăta aproape chipeș.

Îl aștepta cu răbdare să-i răspundă, întrucât domnul Smith, care continua să tușească, nu părea în stare.

— Da, aparținem înaltei societăți, dar domnul Smith se duce la mai multe întruniri decât mine, spuse Bradford în sfârșit. Spuneți că ați venit în vizită la tatăl dumneavoastră? Așadar, locuiți în Colonii? Cu mama?

Caroline n-ar fi vrut să-i spună nimic despre ea însăși, dar trebuia să răspundă ceva.

— Mama mea a murit de ani de zile. Când eram mică, ne-am mutat la Boston, cu mătușa și unchiul care m-au crescut. Mătușii i-am spus întotdeauna „mamă”. Mi-era... mai ușor așa, adăugă ea, ridicând din umeri.

— Și stați mult la Londra? vru să știe Bradford.

— Charity ar dori să mergem la unele petreceri, cât timp ne aflăm aici, replică ea, evitând răspunsul.

Ezitatea ei îl făcu pe Bradford să se încrunte.

— Sezonul monden va începe curând, spuse el. Așteptați cu nerăbdare această aventură?

— Aventură? Nu mi-am imaginat-o chiar așa. Oricum, sunt sigură că lui Charity îi vor plăcea petrecerile.

Domnul Smith își dresе glasul și se interesă la rândul lui, parcă uimit de propria-i întrebare:

— Nu vă tentează prea mult sezonul, nu-i așa?

— Nu m-am prea gândit, răspunse Caroline. Apoi, zâmbind,

adăugă:

— Am auzit povestindu-se atâtea! Se spune că e un grup închis și cusurgiu, și trebuie să fii tot timpul teribil de corect. Charity se teme să nu facă ceva care o să-l compromită pe tatăl meu încă din prima seară. Înțelegeți, vrea să fie cât se poate de corectă.

Vocea îi suna cam încordată, iar Bradford deveni cu atât mai intrigat.

— Eu prevăd că toată Londra va vorbi despre dumneavoastră, comentă domnul Smith, plin de sine.

Voise să-i facă un compliment, și fu nedumerit când Caroline dădu din cap încruntată.

— De asta se și teme Charity. Îi e frică să nu fac ceva îngrozitor, de care să se audă în toată Londra. Înțelegeți, rareori sunt corectă, în tot ce fac. Mama mea mă numește o rebelă, și mă tem că are dreptate, declară ea pe tonul cel mai firesc.

— Nu, nu, m-ați înțeles greșit, afirmă domnul Smith, agitându-și batista ca pe un steag alb. Voiam să spun că înalta societate vă va primi cu brațele deschise. *Prevăd* că așa va fi.

— Sunteți foarte amabil, șopti Caroline, dar eu nu-mi prea fac speranțe. Nu înseamnă, așa cum vă place să spuneți dumneavoastră, englezilor, că mă voi întoarce la Boston, chiar dacă Pummer însuși mă va da afară.

— Pummer? repetară într-un glas Bradford și domnul Smith.

— Plummer... sau poate Brummer... ridică din umeri Caroline. Domnule Smith, dacă vă puteți muta puțin piciorul, ca să prind capătul ăsta... Așa, acum pot să continui.

— Brummell, vreți să spuneți? întrebă Bradford, zâmbind. Beau Brummell?

— Da, cred că așa se numește. Înainte de a pleca de la Boston, doamna Maybury ne-a spus că acest Brummell conduce înalta societate – dar, desigur, dumneavoastră trebuie să știți mai bine. Doamna Maybury abia sosise în Colonii, înainte de plecarea noastră, deci credem că descrierea ei era exactă.

— Și ce-a spus? se interesă Bradford.

— Că dacă Brummell se hotărăște să excludă o lady din lumea bună, atunci poate să se și ducă la mânăstire. Praful s-a ales de sezonul el monden, și nu-i mai rămâne decât să se întorcă acasă, în dizgrație. Vă puteți imagina ca o persoană să aibă o asemenea putere? întrebă ea, ridicând privirea spre Bradford.

Imediat își dori să n-o fi făcut. Sigur că Bradford își putea imagina o asemenea putere. Probabil chiar el însuși o inventase. Cu un oftat de frustrare, Caroline coborî iar ochii. Prezența lui Bradford atât de aproape începea s-o irite. Se uită la domnul Smith și văzu că se încruntase, nemulțumit.

— Vai, v-am strâns prea tare bandajul?

— N-nu, stă foarte bine... se bâlbâi domnul Smith.

— Trebuie să înțelegeți că, personal, puțin îmi pasă dacă Brummell mă exclude sau nu. Pentru mine, Londra nu înseamnă nimic. Totuși, mă tem ca purtarea mea să n-o afecteze pe Charity, căci nu vreau s-o văd umilită. Da, asta e principala mea grijă.

— Am sentimentul că Beau Brummell n-o să vă excludă, nici pe dumneavoastră și nici pe verișoara dumneavoastră, prezise Bradford.

— Sunteți mult prea frumoasă ca să vă alunge cineva, adăugă domnul Smith.

— O înfățișare atrăgătoare n-ar trebui să aibă nimic de-a face cu primirea în înalta societate, comentă Caroline. Ceea ce are persoana pe dinăuntru contează.

— Pe lângă acest fapt nobil, am auzit că pune mare preț pe surii lui, comentă sec Bradford.

— Surii? repetă Caroline, nedumerită.

— Caii. Nu mă îndoiesc că, dacă ați amenința că-i împușcați, nu va mai îndrăzni să vă alunge, pe dumneavoastră sau pe verișoara dumneavoastră.

Expresia lui părea serioasă, dar ochii îi deveniseră calzi și glumeți.

— Niciodată n-aș face asta! declară Caroline.

Bradford zâmbi, iar Caroline clătină din cap.

— Văd că vă arde de glumă, îi reproșă ea. Gata, am terminat, îi spuse apoi domnului Smith, întorcându-se spre el. Păstrați acest medicament și schimbați-vă pansamentul o dată pe zi. Și să nu lăsați pe nimeni să vă ia sânge, pentru numele lui Dumnezeu. Deja ați pierdut destul.

— Alta dintre practicile mamei dumneavoastră? se interesă domnul Smith, bănuitor.

Caroline dădu din cap, în timp ce cobora din trăsură. De jos, se întoarse și ridică picioarele domnului Smith pe bancheta din față, lângă Bradford.

— Mă tem că ați avut dreptate, domnule Smith. Frumoasele dumneavoastră cizme par compromise. Iar canafii sunt plini de sânge. Poate că, dacă-i spălați cu șampanie, cum mi-a explicat doamna Maybury că face Brummell, sângele o să se dizolve și vor fi iar ca noi.

— Țsta-i un secret păzit cu cea mai mare strășnicie! decretă indignat domnul Smith.

— Nu poate fi chiar atât de bine păzit, i-o întoarse Caroline, de vreme ce-l știți și dumneavoastră, și doamna Maybury.

Fără să aștepte răspunsul, se întoarse spre Bradford:

— Acum vă ocupați dumneavoastră de dumnealui?

— L-am găsit pe vizitiu! anunță Charity de afară, în timp ce Bradford dădea din cap spre Caroline. Are un cucui cât o turlă de biserică, dar își revine.

Caroline dădu din cap, apoi spuse:

— Bună ziua la amândoi. Benjamin, e timpul să plecăm. Domnul Bradford va avea grijă de domnul Smith.

Negrul îi spuse Carolinei ceva într-o limbă pe care Bradford n-o mai auzise niciodată. Fata zâmbi și dădu din cap, apoi o luă din loc.

Niciunul dintre cei doi gentlemen nu scoase o vorbă, în timp ce o

priveau pe nimfa brunetă conducându-și verișoara pe drum. Ducele de Bradford sări jos din trăsură ca să le vadă mai mult timp, în vreme ce prietenul lui scotea și el capul pe fereastră, petrecându-le cu privirea.

— Dumnezeule, cred c-am luat boala regelui, declară rănitul. Fetișcana asta a venit tocmai din Colonii, și totuși am senzația că m-am amoresat.

— Să-ți treacă, îl sfătui scurt Bradford. O vreau. Tonul lui nu admitea nicio replica, iar prietenul său încuviință dând din cap.

— Nu-mi pasă dacă e din Colonii sau nu.

— Ce mai vâlvă o să se stârneasă, dacă-i faci curte! Iar dacă tatăl ei nu e nobil... Mă rog, pur și simplu nu se face. Nu uita de situația ta.

— Și pentru asta mă condamni? întrebă încet Bradford.

— Nu. Am să te susțin. Mi-a salvat viața.

Bradford înălță o sprânceană, iar prietenul lui se grăbi să-i explice:

— I-a atacat pe bandiți pe la spate și, dintr-un foc, a zburat pistolul din mâna șefului. Cu câteva clipe înainte ca ticălosul să mă împuște.

— N-am nicio îndoială c-a fost în stare de așa ceva, comentă Bradford.

— Pe altul l-a rănit în umăr.

— Ai observat cum mi-a ocolit întrebările?

Domnul Smith începu să chicotească.

— Nu cred că te-a putut vedea zâmbind, Bradford, și totuși, azi nici n-ai făcut altceva. Lumea bună o să forfotească de speculații ca un roi de albine. N-o să-ți fie ușor, cu fetișcana. Te invidiez pentru provocarea asta.

Fără să-i răspundă, Bradford se întoarse iar să privească în depărtare.

— Va cauza multă tevatură când au s-o vadă doamnele din lumea bună, continuă rănitul. I-ai observat culoarea ochilor? Va

trebui să lupți ca să-i captezi atenția, Bradford. Dumnezeu mare, omule, uită-te la cizmele mele!

Ducele de Bradford îi ignoră cererea. În clipa următoare, izbucni în râs:

— Ei, ia zi: îndrăznești s-o excluzi din înalta societate, Brummell?

CAPITOLUL 2

Trăsura închiriată revenea încet spre Londra. Benjamin, care-l bănuia pe vizitiu că nu-și respecta întru totul îndatoririle, stătea lângă el pe capră.

Caroline și Charity tăceau îngândurate, stând față-n față în trăsură, după ce Charity turuise până obosise.

— Aș dori să avem un plan pe care să-l punem imediat în acțiune, se repezi ea din nou, imediat ce intrară în oraș; își frământa mâinile, nenorocindu-și mănușile roz. Contez pe tine c-ai să mă înveți ce să fac.

— Charity, am mai discutat asta de nenumărate ori. Știi că n-ai stare, dar încearcă să nu-ți mai faci atâtea griji. Vei ajunge bătrână și zbârcită înainte de vreme, o muștră blând dar ferm Caroline. Știi bine că am să te-ajut. Dar și tu, în schimb, trebuie să-mi promiți că vei fi prudentă.

— Da! Prudența – asta e cheia. Numai de-aș fi fost măcar în parte la fel de sigură pe mine cum ești tu Lynnie, exclamă ea. Tu întotdeauna ești atât de calmă, atât de controlată...

Oftă din nou, prelung, făcându-și verișoara să zâmbească. Charity avea o tendință vădită spre teatralism.

— Dar dacă descopăr că e însurat?

Caroline preferă să nu-i răspundă. Nu și-ar fi putut ascunde furia și frustrarea, iar asta ar fi făcut-o pe Charity să izbucnească iar în plâns – și, după un drum atât de obositor, nu se simțea în stare să-i facă față.

Bărbații! Toți erau niște porci – cu excepția scumpilor ei veri, desigur. De ce Charity cea dulce și iubitoare îi dăruise inima ei unui englez, Caroline nu era capabilă să înțeleagă. În Boston se găseau

destui pețitori, dar verișoara ei trebuise să aleagă unul de peste mări și țări. Englezul, Paul Bleachley, era în vizită la Boston, când se cunoscuseră întâmplător, iar Charity insista că-i căzuse cu tronc la prima vedere. Din toată aiureala asta, Caroline nu credea decât partea cu căzutul. Verișoara ei nu avea ochelarii și căzuse într-adevăr peste Paul Bleachley, la colțul Străzii Castanului.

Relația lor durase șase săptămâni și fusese foarte intensă. Charity îi jurase lui Bleachley iubire veșnică, și susținea că și el făcuse același lucru. Credea că englezul avea intenții onorabile, chiar și după ce dispăruse pe neașteptate. Era îngrozitor de naivă. Însă Caroline nu se lăsase atât de ușor amăgită. Ea și restul familiei nici măcar nu-l întâlneră. De fiecare dată când era invitat la cină, Paul Bleachley avea alte treburi, care interveneau în ultimul moment.

Bănuielile Carolinei că englezul nu făcea decât să se joace cu sentimentele verișoarei sale se confirmaseră când începuse să se intereseze discret prin oraș. Charity menționase că Bleachley era în vizită la rude, dar nimeni din Boston nu auzise de el.

În noaptea dispariției lui, avusese loc o explozie îngrozitoare în port. Trei corăbii englezești și două americane fuseseră complet distruse. Deși nu avea nicio dovadă, Caroline era convinsă că Paul Bleachley fusese implicat în acel sabotaj.

După plecarea lui, toata familia fusese ușurată, sperând ca fata să-și revină curând. Dar se înșelaseră. Când în sfârșit înțeleșese că Bleachley o părăsise, Charity fusese distrusă de durere. Jură întruna că avea să-i dea de urmă ca să afle ce se întâmplase și de ce – până când chiar și Caroline începuse s-o creadă.

– Mi-e rușine de mine însămi, spuse ea, smulgându-și verișoara din gânduri. N-ai scos o vorbă despre grijile tale, în timp ce eu trăncăneam încontinuu despre ale mele.

– Eu n-am nicio grijă, protestă Caroline.

Charity clătină din cap.

– Nu ți-ai mai văzut tatăl de paisprezece ani, și n-ai nicio grijă? Nu încerca să mă păcălești, Caroline. Nu se poate să nu fii tulburată!

Tatăl tău ți-a răsturnat viața cu susul în jos, iar tu te porți de parcă n-ar fi avut nicio însemnătate.

— Charity, n-am ce să fac, răspuse Caroline, fără să-și ascundă iritarea.

— De când ai primit scrisoarea, te ascunzi mereu ca după o mască. Știu că te frământă ceva! Am fost așa de supărată pe tatăl tău! Locul tău e lângă familia mea, nu cu un om pe care nici măcar nu-l mai ții minte!

Caroline dădu din cap, amintindu-și scena care avusese loc în casa din Boston, când ea și Charity se întorseseră de la plimbarea de dimineață.

Toată familia le aștepta, cu expresii înnegurate. Mama lui Charity plânsese îngrozitor, jurându-i Carolinei că-i era ca o fiică – doar o crescuse de la vârsta de patru ani, nu? Tatăl ei fusese mai calm, mai hotărât, în timp ce-i spunea pe un ton foarte firesc că trebuia să se întoarcă în Anglia.

— Chiar crezi că ar fi venit după tine, așa cum a amenințat în scrisoare? întrebă Charity.

— Da, răspuse Caroline, oftând. Ni se terminaseră scuzele. Probabil că tatăl meu mă crede foarte bolnăvicioasă. De fiecare dată când cerea să mă întorc, mama ta îi scria că aveam câte o nouă boală. Probabil numai ciuma n-a inventat-o, și doar fiindcă nu i-a trecut prin minte.

— Dar nu te-a chemat atâta vreme... Și ni te-a dat noua în îngrijire.

— Trebuia să fie doar un aranjament temporar. Nu înțeleg ce s-a întâmplat, dar după moartea mamei mele, tata nu mi-a mai putut purta de grijă, și...

— E conte, o întrerupse Charity. Ar fi putut angaja pe cineva. Și de ce vrea să te întorci tocmai acum, după atâta timp? N-are niciun sens...

— Mai e doar puțin, și vom afla toate răspunsurile, declară Caroline.

— Caroline, mai ții minte ceva de-atunci? Cele mai vechi amintiri ale mele sunt de când aveam șase ani, și ai căzut din podul lui Brewster.

— Nu, toate amintirile mele încep cu cele de la Boston, răspunse Caroline, simțind un nod în stomac; ar fi preferat să pună capăt discuției.

— Ei bine, eu nu înțeleg cum de nu-l urăști. Nu te uita așa la mine. Știi că nu e bine să urăști, dar e clar că tatăl tău nu te-a vrut, iar acum, după paisprezece ani, s-a răzgândit. N-a ținut deloc seama și de sentimentele tale.

— Sunt nevoită să cred că tata a făcut cum a găsit el că era mai bine.

— Caimen a fost așa de furios când ai plecat! continuă Charity, referindu-se la fratele ei cel mai mare.

— Trebuie să rețin că le sunt datoare părinților și fraților tăi, și nu trebuie să mă înfurii, continuă Caroline. Furia și ura sunt stări distrugătoare și niciuna dintre ele nu poate schimba cele întâmplare.

Încruntându-se, Charity clătină din cap.

— Nu te înțeleg. Întotdeauna ai avut făcut câte un plan. Spune-mi ce ai de gând. Ție nu-ți stă în fire să accepți nimic cu umilință. Tu ești o combatantă, nu o... șezătoare.

— „Șezătoare”? chicoti Caroline.

— Lasă, că m-ai înțeles tu. Nu șezi cu mâinile-n sân – iei inițiativa și acționezi!

— Ei bine, m-am gândit să-i acord tatălui meu un an. Măcar atâta îi datorez. Și voi încerca să mă apropii de el. După care, desigur, am să mă întorc la Boston.

— Și dacă n-o să-ți dea voie? se alarmă Charity, începând iar să-și frământa mânușile.

Caroline se grăbi s-o liniștească.

— Trebuie să fiu convinsă că, dacă sunt cu adevărat nemulțumită, mă va lăsa să plec înapoi la Boston. Nu te încrunta așa, Charity. E singura mea speranță. Te rog, nu încerca să mă

influențezi.

— N-am încotro. Cerule, ar putea să te mărite cu cineva încă înainte de-a te fi acomodat măcar.

— Așa ceva ar fi foarte neplăcut și nu pot crede că mi-ar face una ca asta.

— Nu l-ai auzit pe Caimen când le-a spus lui Luke și Justin că dacă nu te întorci în șase luni, vine el după tine să te ia înapoi la Boston?

Caroline dădu din cap.

— Ba da. Iar George, mereu așa de sfios și reținut, a spus și el același lucru. Frații tăi îmi sunt foarte loiali.

— Ar fi trebuit să-i scriem mai întâi tatălui tău și să așteptăm până ne asigurăm că ar fi primit scrisoarea, înainte de a pleca de la Boston, insistă Charity.

Verișoara ei zâmbi.

— Ai o memorie selectivă, Charity. Imediat ce mama ta ți-a permis să mă însoțești, ai insistat să plecăm numaidecât.

— Numai deoarece Caimen încerca s-o convingă pe mama să nu mă lase, explică ea, oftând.

Apoi întrebă:

— Cine era omul acela înalt care te-a ajutat să-l îngrijești pe gentlemanul rănit?

Schimbarea de subiect o nedumeri pe Caroline, iar Charity continuă:

— Fără doar și poate, era foarte chipeș.

— Nu era chipeș deloc, se răsti Caroline, surprinsă de propria-i iritare. Vreau să zic, eu, una, nu l-am găsit deloc atrăgător.

— Nu poți vorbi serios! Chiar și fără ochelari, am putut vedea că arată cu totul excepțional.

— Destul. Omul era arogant, o informă verișoara ei, cu îngâmfare. Probabil n-o să-l mai vedem niciodată, ceea ce e cu atât mai bine.

Charity o privi nedumerită, apoi remarcă:

– Un bărbat așa de înalt, și avea cei mai minunați ochi albaștri...
– Erau căprui, nu albaștri, cu punctișoare aurii; o corectă Caroline, fără să-și dea seama ce făcea.

Charity râse:

– Vezi că ți-a plăcut și ție? Te-am păcălit. Știam că nu avea ochi albaștri – dar i-am observat părul. Era cam cârlionțat și nu se tunsese de mai multă vreme.

– Treaba lui, se prefăcu iar Caroline indiferentă.

– Și m-a speriat destul de tare, recunosc Charity. Părea atât de...

– Puternic?

Charity dădu din cap, iar verișoara ei continuă:

– Se numește Bradford și nu vreau să mai vorbim despre el. Ți-ai găsit lentila de la ochelari?

– Da, i-am dat-o lui Ben. Mi-a promis să mi-i repare când ajungem acasă la tatăl tău. Cred că „puternic” e cuvântul cel mai potrivit. Acest Bradford nu s-ar lăsa ușor dus de nas; conchise ea, înțelepțește.

– Ce tot vorbești?

– Vreau doar să spun că n-ai să-l poți duce cu preșul, ca pe Clarence.

– Pe Clarence nu-l duc cu niciun preș! protestă Caroline. Suntem doar prieteni.

– Se ține după tine ca un cățel. E prea slab pentru o fată ca tine. Până și Caimen spune asta. Tu ai nevoie de un bărbat puternic, altfel ai să-l calci în picioare.

– Ce prostii vorbești! obiectă Caroline, înțepată.

– Așteaptă numai, și-ai să vezi! Am văzut cum se uita domnul Bradford la tine. Cred că va încerca să-ți facă curte. Da, așa cred, se grăbi ea s-o asigure, când Caroline deschise gura să protesteze. Când te vei îndrăgosti, îți va cuceri inima un om puternic, ca domnul Bradford, și atunci o să ți se schimbe toată atitudinea. N-ai să mai vrei să rămâi așa de independentă. Dar, desigur, nu merge să

te îndrăgostești de un englez, din moment ce ai jurat să te întorci la Boston.

Caroline refuză cu îndârjire să mai răspundă comentariilor absurde ale verișoarei sale. N-avea de gând să se îndrăgostească de nimeni. Lipsa de somn își spunea cuvântul, iar cuvintele ridicole ale lui Charity o scoteau din minți.

Drumul de la Boston la Londra păruse să dureze o veșnicie. Caroline se aclimatizase repede pe mare, sau cel puțin așa o felicitase căpitanul navei, dar Charity și Benjamin nu fuseseră la fel de norocoși. O bună parte din drum, Caroline se îngrijise de stomacuri deranjate și crize de nervi. Fusese o muncă istovitoare.

Dormiseră la bordul navei și dimineța, îi trimiseseră Contelui de Braxton vorbă că soseau. Mesagerul revenise cu vestea că, pe moment, contele era plecat pe moșia lui de la țară, la trei ore călare de Londra. Caroline se hotărâse să se instaleze în casa lui din oraș și să-i trimită un mesaj anunțându-l că sosise, dar Charity, nerăbdătoare din fire, insistase să închirieze o birjă și să se ducă la casa de la țară.

— Am ajuns, în sfârșit! exclamă ea, când ajunseră la adresa din oraș, mijind ochii spre casă. Știam eu că e o locuință frumoasă. La urma urmei, tatăl tău e conte, nu? O, Caroline, ești foarte nervoasă?

— N-am de ce să fiu nervoasă. Tatăl meu nu-i aici, răspunse Caroline, în timp ce examina clădirea modernă de cărămidă din fața ei.

Trebuia să recunoască, era foarte impresionantă. Avea la fațadă câteva ferestre dreptunghiulare înalte, cu cercevelele vopsite în ivoriu, contrastând cu zidăria de cărămidă roșie. Fiecare fereastră era încadrată cu draperii de aceeași culoare, dând casei o înfățișare demnă și nobilă.

Ușa de la intrare se afla cu trei trepte mai sus decât trotuarul și era vopsită tot în ivoriu. În mijloc avea un inel de bătut negru, din fier cu încrustații și intarsii aurii, dar când Caroline întinse mâna să-l atingă, ușa se deschise.

Omul din prag, probabil majordomul, arăta la fel de impresionant ca locuința. Îmbrăcat complet în negru, avea o expresie lipsită de orice emoție până când Caroline se prezentă ca fiind fiica Contelui de Braxton. Atunci, valetul îi adresă un zâmbet care, deși abia schițat, părea totuși sincer.

Îi pofti pe toți trei înăuntru, le spuse că se numea Deighton și le explică plin de importanță că era omul contelui, și tocmai venise, înaintea acestuia, ca să supravegheze redeschiderea casei pentru sezonul care începea. Contele urma să ajungă și el, pe înserat. Caroline își dădu seama că, dacă-și continuau drumul spre proprietatea de la țară a tatălui ei, nu l-ar mai fi găsit acolo.

Casa forfotea de activitate. Servitorii alergau dintr-o cameră în alta, cu cârpe de praf și găleți cu apă. În casă era un studio uriaș și cinci dormitoare, la etaj, iar Caroline și Charity primiră camere alăturate.

După ce se plimbă prin încăperile de la etajul întâi, Caroline îl însoți pe Benjamin la etajul doi, ca să se asigure că dormitorul lui era mulțumitor. Îl lăsă să-și despacheteze și se întoarse s-o ajute pe Charity, care-și căuta a doua pereche de ochelari. După ce Charity o găsi, și începu să-și despacheteze comorile, Caroline se duse la ușa impresionantei biblioteci din capul scării și aruncă o privire înăuntru. Camera era de o curățenie imaculată. Nu inspira căldură. Oare și tatăl ei era la fel de auster ca biblioteca lui?

Totul, prin casă, era absolut corect – corect și îngrozitor de rece! Salonul din stânga antreului cu dale arăta foarte elegant. Decorat cu auriu și ivoriu, plus accente de galben pal pe alocuri, era frumos, dar neîmbietor. La dreapta intrării se afla o sufragerie spațioasă, cu o masă masivă de mahon și douăsprezece scaune în mijloc, dar atenția era atrasă spre cristalurile fine și cupele cu buză aurie așezate pe bufetul din fund. Nici în această cameră nu exista nimic intim și plăcut; nu emana decât bogăție și lux.

Străbătând coridorul cel lung, Caroline găsi încă o bibliotecă, aflată imediat după camera de primire. Fu imens de ușurată când

deschise ușa și văzu aglomerația dinăuntru. Fără îndoială, aceasta era camera unde-și petrecea tatăl ei cel mai des timpul. Ezită în ușă, de teamă să nu-i invadeze sanctuarul, apoi intră. Îi atrase atenția un birou frumos, precum și două fotolii de piele roasă, și volumele înșirate pe doi pereți. Al treilea perete era ocupat de ferestrele cu vedere spre grădina din spate, iar după ce admiră priveliștea de-aferă, Caroline se întoarse și spre peretele din spatele ei. Încremeni surprinsă, la vederea ciudatului aranjament aflat acum în fața ei.

De sus și până jos, peretele era acoperit cu desene, toate făcute de ea însăși! Variaua de la schițele copilărești cu animale, pe care le desenase când era foarte mică, până la imagini mai avansate cu case și copaci. În centru se afla un desen pe care Caroline își amintea când îl făcuse. Râse și-l privi mai de aproape, clătinând din cap. Era prima ei încercare de a compune un portret de familie. Toți erau acolo – părinții ei adoptivi din Boston, Charity, verii ei, chiar și tatăl ei, deși îl desenase stând la o oarecare distanță de restul grupului. Înfațișarea personajelor era de-a dreptul comică. Reprezentase stomacurile tuturor prin cercuri, și se concentrase asupra dinților ca trăsătură caracteristică principală. O sumedenie de fețe mici, zâmbind, cu niște dinți cât toate zilele! Probabil avusese cam șase ani pe-atunci, și-și amintea că fusese foarte mândră de acea operă! Faptul că tatăl ei îi păstrase toate desenele o uimea și o emoționa. Probabil că mama lui Charity i le trimisese, fără să-i sufle o vorbă.

Rezemându-se de birou, Caroline studie mult timp desenele. Observă că cele mai vechi îl includeau și pe tatăl ei, dar pe măsură ce se maturizase, el apărea tot mai rar. Și totuși, le păstrase pe toate.

Loială cum era, Caroline se simțea acum derutată. Desenele de pe perete dovedeau că ținea la ea. Atunci, de ce o trimisese în Colonii? O cuprinse vinovăția. Făcuse un sacrificiu pentru ea! Mama ei i-o spusese de nenumărate ori, explicându-i despre conte că dorea ca fiica lui să aibă o viață de familie stabilă și se aștepta să fie mai mulțumită și mai iubită alături de fratele lui mai tânăr și familia acestuia.

De ce nu considerase că iubirea lui i-ar fi putut fi de ajuns?

Acum își dorea să nu fi văzut desenele. Ochii i se umpluseră de lacrimi, și ieși grăbită. Ar fi vrut să fie înapoi la Boston, și se rușină pentru asta. O făcea să se simtă vinovată și nevrednică. Și lașă. Îi putea dărui tatălui ei o parte din iubirea și loialitatea pe care i-o dăruise cu atâta mărinimie familiei sale din Boston?

Se duse în dormitorul ei și se întinse pe patul cu baldachin, hotărâtă să-și pună emoțiile în rânduială. Partea logică a creierului ei insista că era doar un copil când fusese smulsă din rădăcini și dată unei alte familii, dar inima continua s-o doară.

Cu cât i-ar fi fost mai ușor să aibă de-a face cu un conte rece și nesimțitor! Cum să procedeze? Ce să facă? Nu putea găsi niciun răspuns – și, în cele din urmă, o birui oboseala, făcând-o să adoarmă adânc, fără vise.

Caroline dormi până a doua zi dimineată, cu excepția unei singure întreruperi. La un moment dat, în timpul nopții, o trezi scârțâitul ușii care se deschidea. Se trezi într-o clipă, dar se prefăcu adormită în continuare, în timp ce-l privea pe bărbatul vârstnic din ușă cum ezita, pentru ca apoi să pornească încet spre pat. Închise iar ochii, dar nu înainte de a-i vedea lacrimile care-i șiroiau pe față. Arăta ca o variantă mai în vârstă a fratelui său, iar Caroline știu că omul care stătea lângă pat era tatăl ei.

Simți cum îi aranja pătura pe umeri, iar tandrețea acestui gest făcu s-o doară inima de emoție. Apoi îi simți mâna tremurătoare mângâindu-i tâmpla, ușor ca fulgul, și-l auzi șoptindu-i cu glas scăzut, iubitor:

— Bine ai venit acasă, fiica mea.

Se aplecă și o sărută pe frunte, abia simțit, făcându-i inima să zâmbească, apoi se ridică încet și reveni spre ușă. În urma lui rămase în aer o aromă de tutun și mirodenii, iar Caroline deschise dintr-o dată larg ochii. Recunoștea mirosul, și-l amintea. Încerca să

rememoreze imaginile care-l însoțeau, sentimentele, dar asemenea licuricilor pe care încercase să-i prindă în copilărie, acestea păreau să-i scape printre degete. Amintirea părea la un pas de ea, însă nu reușea s-o atingă.

Deocamdată, mirosul îi era de ajuns, căci aducea cu sine o senzație de mulțumire și iubire, la fel de cețoasă ca aerul zorilor, învăluindu-o, îmbrățișând-o și umplând-o de liniște.

Așteptă ca mâna tatălui ei să atingă clanța, și tocmai când se pregătea să închidă ușa în urma lui, nu-și mai putu reține cuvintele:

— Noapte bună, tată.

Avea senzația că repeta un ritual din fiecare seară, de demult, și deși nu-și amintea aproape nimic, știu instinctiv că mai era ceva de spus. Se chinui să-și exprime sentimentele în cuvinte, chiar în timp ce-și auzea propria voce spunând:

— Te iubesc, tată.

Ritualul era complet. Caroline închise ochii și lăsă amintirile, asemenea licuricilor de odinioară, să se risipească.

La urma urmei, se întorsese acasă.

CAPITOLUL 3

Ducele de Bradford nu și-o putea alunga din minte pe frumoasa femeie cu ochi albaștri. Inocența ei îl ispitea, zâmbetul ei îl orbea, dar mai presus de orice, prezența ei de spirit îl încânta nespus. Ducele avea o fire cinică și se știa că nicio femeie nu-l mulțumea prea ușor. Și totuși, de fiecare dată când se gândea cu câtă obraznicie îl sfidase, amenințându-l că avea să-i împuște calul, se pomenea zâmbind. Femeia avea curaj, iar Bradford o admira pentru asta.

În seara accidentului, după ce-l lăsase pe Brummell acasă, în grija credincioșilor săi servitori, Bradford se apucase să se intereseze cine era de fapt Caroline. Nu știa decât că venise la Londra ca să-și viziteze tatăl, și presupunea că acesta era un membru al elitei mondene.

Era convins că urma să afle răspunsul până la căderea nopții. Dar, spre sfârșitul celei de-a patra zile, își pierduse orice speranță. Nu găsisese nici cel mai mic indiciu, și era frustrat cum niciodată nu i se mai întâmplase.

Proasta dispoziție îi revenise, iar zâmbetele servitorilor, care fuseseră atât de uimiți să-l vadă venind acasă vesel cu patru zile în urmă dispăruseră. Stăpânul lor era iar ca de obicei, ursuz și inabordabil. Omul lui de încredere, Henderson știa că i se întâmplase ceva însemnat și era foarte îngrijorat.

Henderson se bucură când sosi într-o vizită neașteptată William Franklin Summers, Conte de Milfordhurst, cel mai bun prieten al ducelui. Poate reușea să-l mai înveselească.

Majordomul îl servise pe tatăl lui Bradford timp de zece ani, iar când tragedia îi răpise atât pe părinte, cât și pe primul fiu născut, îi

acordase loialitatea lui noului Duce de Bradford. Numai Henderson și Milford, cel mai bun prieten al lui Bradford, și-l aminteau pe duce dinainte ca titlul să-i fie aruncat pe umerii săi tineri.

— Brad îți face probleme, Henderson? întrebă contele, cu obișnuitul său zâmbet larg. Văd că ești încruntat ca noaptea.

— S-a întâmplat ceva care-l nemulțumește pe Excelența Sa, replică Henderson. Desigur, nu cunosc gândurile stăpânului, dar cred că veți observa o schimbare subtilă în dispoziția lui.

Imediat ce-și văzu prietenul, Milford trase concluzia că Henderson era cel mai mare meșter al vorbitului pe ocolite. „Subtil” era ultimul atribut la care s-ar fi gândit, căci Ducele de Bradford arăta ca și cum s-ar fi întors de la un drum lung pe care-l parcursese târât în urma trăsurii, nu așezat în ea.

Stătea prăvălit în spatele biroului său masiv, scriind încruntat un nume pe un plic. Câteva zeci de alte plicuri zăceau risipite în jur. Pe tablă de mahon a biroului domnea dezordinea, dar nici Bradford nu arăta mai grozav. Avea mare nevoie de o cravată nouă, și să se bărbierească.

— Milford, termin imediat, îi spuse Bradford prietenului său. Toarnă-ți ceva de băut.

Milford refuză oferta și se așează într-un fotoliu confortabil din fața biroului.

— Brad, le scrii tuturor locuitorilor Angliei? întrebă el, rezemându-și fără ceremonie tocurile ghetelor lustruite pe marginea biroului.

— Pe aproape, naibii... mormăi Bradford, fără să ridice privirea.

— Se pare că n-ai mai dormit de câteva zile, comentă Milford.

Continuă să zâmbească, dar în ochi i se citea îngrijorarea.

— Nici n-am dormit, răspunse după un timp Bradford.

Aruncă tocul pe birou și se rezemă de spătarul moale al fotoliului. Ghetele sale se alăturară celor ale prietenului său, pe tablă de mahon, în timp ce ofta prelung.

După care fără să mai șovăie, îi povesti Contelui de Milfordhurst

despre întâlnirea cu femeia numită Caroline, eliminând doar partea cu Brummell, întrucât și el promisese să nu sufle o vorbă despre umilitorul incident al prietenului său cu bandiții.

— Ai căutat unde nu trebuia, își dădu cu părerea Milford, pe un ton arogant, după ce încetă să mai râdă de felul cum Bradford îi povestise întâmplarea. Chiar crede că-n Colonii societatea e mai sofisticată decât în Londra noastră?

Bradford trecu peste întrebarea lui, interesându-se:

— Ce-ai vrut să spui când ai sugerat că am căutat pe unde nu trebuia? S-a întors la tatăl ei. Urmez calea asta, declară el, cu glas aspru.

— Cea mai mare parte a lumii bune încă nu s-a întors pentru începutul sezonului, sublinie cu răbdare Milford. Numai de-asta n-ai auzit nicio bârfă. Vino-ți în fire, omule, sigur o să fie la cheful lui Ashford. Poți conta pe asta. *Toată lumea vine.*

— Sezonul n-o atrage cu nimic, răspunse încet Bradford, clătinând din cap. Chiar ea a spus.

— Ce ciudat...!

Milford abia reușea să-și stăpânească râsul. De mult nu-și mai văzuse prietenul atât de zguduit.

— Nu e chiar atât de ciudat, îl contrazise Bradford, ridicând din umeri. Nici eu nu mă duc la petreceri.

— Nu, m-ai înțeles greșit. Voiam să spun că tu te porți ciudat, replică Milford, chicotind. Nu cred că te-am mai văzut vreodată în halul ăsta, și e o ocazie care merită savurată! Iar cauza e, nici mai mult, nici mai puțin, o domnișoară care-a venit tocmai din Colonii!

— Faci un haz grozav pe seama mea, așa-i? se răsti Bradford.

— Recunosc. Parcă-mi amintesc un jurământ fierbinte pe care l-ai făcut acum câțiva ani. Ceva în sensul că toate femeile nu folosesc decât unui singur scop, și ar fi culmea prostiei să-i dăruiești uneia inima ta.

— Cine-a vorbit de daruri? mugi Bradford. Sunt doar intrigat, și nimic mai mult! insistă el, pe un ton mai calm. Nu mă enerva,

Milford, că numai tu o să ai de pierdut.

— Hai, calmează-te, răspunse Milford. Crede-mă că vreau doar să te ajut. Făcu un efort să afișeze o expresie serioasă, apoi îi propuse:

— Te-ai putea interesa la croitorese. Dacă a venit din Colonii, înseamnă că hainele ei sunt disperat de demodate. Rudele ei n-ar vrea să fie făcute de răs, așa că o vor trimite să-și comande rochiile noi.

— Logica ta mă uimește, replică Bradford, cu o luminiță de speranță în ochi. Cum de nu m-oi fi gândit la asta?

— Pentru că tu n-ai trei surori mai tinere, ca mine, răspunse Milford.

— Uitasem de ele. Nu le văd niciodată.

— Se ascund de tine, chicoti prietenul său. Le bagi în toți sperieții.

Ridică din umeri, apoi continuă:

— Dar îți jur că majoritatea femeilor, inclusiv surorile mele, vorbesc numai despre modă. Îl întrebă apoi, pe un ton mai serios:

— E doar o slăbiciune, sau mai mult decât atât? În ultimii cinci ani, n-ai escortat decât curtezane prin oraș. Nu ești obișnuit cu domnișoarele de familie bună, Brad. Asta-i o întorsătură destul de dramatică.

Bradford nu-i răspunse imediat. Nu părea să aibă nicio explicație clară în minte, numai sentimente.

— Cred că e doar o nebunie trecătoare, remarcă el în cele din urmă. Dar, imediat ce-am s-o revăd, sunt sigur că-mi-o scot din minte, încheie, ridicând din umeri.

Milford dădu din cap. Nu credea o iotă din ce-i spunea prietenul său. Dintr-o dată, Conte de Milfordhurst ținea morțiș s-o cunoască pe vrăjitoarea din Colonii, acea femeie unică în stare să facă ceea ce niciuna nu putuse, în ultimii cinci ani. Deși habar n-avea, domnișoara numită Caroline îl readucea pe Ducele de Bradford înapoi la viață.

Milford o simpatiza deja.

Se făcuse dimineață, iar soarele aducea noi gânduri și planuri. Caroline Richmond, care întotdeauna se trezea devreme, indiferent la ce oră se culcase, întâmpina soarele întinzându-se alene, mulțumită.

Se îmbracă repede, cu o rochie simplă de stradă, violetă, și-și legă părul la ceafă cu o panglică de dantelă albă. Charity încă mai dormea, iar Benjamin, după zgomotele înfundate care se auzeau de sus, părea tocmai să se trezească. Hotărâtă să-și aștepte tatăl în sufragerie, Caroline coborî la parter. Îl găsi așezat deja în capul mesei lungi, lustruite. Ținea într-o mână o ceașcă de ceai, iar în cealaltă o hârtie. N-o observă cum stătea în ușă, iar Caroline nu făcu nimic ca să-i atragă atenția. În schimb, îl studie pe îndelete, la fel de meticolos cum examina și el hârtia.

Avea chipul rumen și plin, cu pomeți înalți, ca ai ei. Da, semăna puțin cu fratele lui mai tânăr, Henry. În sfârșit, contele simți că cineva se uita la el și ridică privirea. Tocmai voia să ia o sorbitură de ceai, dar mâna cu ceașca îi încremeni în aer. În ochii lui căprui se citi surprinderea. Aproape scânteiau, iar Caroline zâmbi, sperând ca propria ei expresie să arate afecțiunea pe care o simțea.

— Bună dimineața, tată. Ai dormit bine?

Vocea îi tremură. Era îngrozitor de nervoasă, acum că se-afla în sfârșit față-n față cu tatăl ei. Ceașca de ceai căzu pe masă, cu un clănțănit subțire. Ceaiul se vărsă în jur, dar contele nu păru nici să audă, nici să vadă. Încercă să se ridice, însă nu reuși nici asta. Ochii i se umpluseră de lacrimi, și și-i șterse cu colțul unui șervet de în alb.

Era la fel de nervos și nesigur pe sine ca ea, iar această descoperire o ajută pe Caroline. Văzu hârtia pe care o ținuse în mână plutind încet spre podea și se hotărî să i-o aducă înapoi.

Cu zâmbetul pe buze, în pofida îngrijorării, intră în cameră. Nu se opri decât lângă el, iar atunci, repede, înainte de a apuca să se

răzgândească, îl sărută pe obrazul înroșit.

Atingerea ei îl smulse din transă, și deodată contele se puse în mișcare. Răsturnând scaunul pe care stătea, se ridică și o apucă pe Caroline de umeri, strângând-o cu putere în brațe.

— Nu ești dezamăgit? șopti Caroline, la pieptul lui. Arăt așa cum ți-ai imaginat că sunt?

— În veci n-aș putea să fiu dezamăgit. Cum poți crede așa ceva? N-am fost decât uluit, atâta tot, îi explică el, îmbrățișând-o iar. Ești leită scumpa ta mamă, Dumnezeu s-o odihnească. Nici n-aș putea fi mai mândru.

— Chiar semăn cu ea, tată? întrebă Caroline, când strânsoarea îmbrățișării slăbi.

— Da. Stai, nu te mișca – să mă mai uit o dată la tine.

Porunca sună ca un mârâit afectuos. Caroline făcu un pas înapoi și rămase neclintită.

— Ești o frumusețe, de bună seamă, o laudă tatăl ei. Stai jos, o invită el, încruntându-se scurt. Nu trebuie să obosești și să te saturi de mine.

Mai degrabă un sentiment de vinovăție, decât unul de supunere, o făcu să se așeze.

— Tată, e un lucru pe care trebuie să ți-l spun. Mi-e foarte greu, dar se cuvine să fim sinceri unul cu altul. Am hotărât că asta-i singura cale, o dată ce am văzut desenele mele de când eram mică, așa că...

Oftă, fără să poată sfârși fraza.

— Vrei să-mi spui că ești sănătoasă ca un cal? întrebă el, cu o lucire în ochi.

Capul Carolinei se ridică scurt, cu o expresie uimită.

— Da, recunosc ea. N-am fost bolnavă nici măcar o zi, în viața mea. Îmi pare atât de rău, tată...

Contele izbucni în râs, amuzat.

— Îți pare rău că n-ai fost bolnavă, sau că tu și mătușa ta Mary ați încercat să mă păcăliți?

— Mi-e așa de rușine...

Era o mărturisire sinceră, dar n-o făcea să se simtă cu nimic mai bine.

— Doar că eram atât de...

— Mulțumită? Întrebă tatăl ei, dând din cap, în timp ce-și ridica scaunul și se așeza la loc.

— Da, mulțumită. Am trăit atâta timp în familia fratelui tău... Trebuie să-ți spun că o simțeam pe mătușa Mary ca o mamă – și așa-i și spuneam: mama. Verii mei mi-au devenit ca niște frați iar Charity mi-a fost întotdeauna cea mai adevărată soră. Totuși, nu te-am uitat niciun moment, tată! se repezi ea. Nu mai țineam minte cum arăți, dar întotdeauna am știut că tu erai tatăl meu adevărat. Pur și simplu nu m-am așteptat să trimiți vreodată după mine. Credeam că erai foarte mulțumit de acel aranjament.

— Caroline, înțeleg, o liniști tatăl ei, bătând-o pe mână. Am așteptat prea mult ca să-ți cer să te întorci, dar am avut motivele mele. Încă n-am să intru în amănunte. Acum ești acasă, și numai asta contează.

— Crezi c-o să ne înțelegem bine?

Întrebarea ei îl făcu s-o privească surprins.

— Cred că da. Aștept să-mi dai toate veștile importante despre fratele meu și familia lui. Înțeleg că și Charity e aici. Spune-mi, e într-adevăr o gălușcă, așa cum am înțeles din scrisorile lui Mary? Glasul îi era plin de afecțiune, iar Caroline zâmbi. O descriese de minune pe verișoara ei.

— Dacă vrei să știi de mai e grasă, răspunsul e nu. A înlocuit mâncatul cu vorbitul, explică ea, zâmbind. E foarte zveltă și atrăgătoare. Cred c-o să facă senzație, tată, căci e blondă și mărunțică, și ni s-a spus că astea sunt cerințele pentru acceptarea în înalta societate.

— Mă tem că n-am ținut pasul cu moda și cu ultimele cerințe, recunosc tatăl ei.

Apoi zâmbetul îi dispăru de pe buze, înlocuit de îngrijorare.

— Ai spus că trebuie să fim sinceri unul cu celălalt, fiica mea. Și sunt de acord. Și eu ți-am îndrugat la povești în scrisorile pe care ți le-am trimis.

Caroline făcu ochii mari.

— Serios?

— Da, dar acum am să-ți spun adevărul. Nu m-am mai dus la niciun bal, de când ai plecat tu la Boston. Mă tem că sunt considerat un fel de eremit.

— Chiar așa?

Când tatăl ei dădu din cap, Caroline îl întrebă:

— Dar, tată, toate descrierile din scrisorile tale, și bârfele! Cum le-ai putut scrie atât de precis?

— Datorită prietenului meu, Ludman, zâmbi spășit tatăl ei. Nu pierde nicio ocazie, și m-a ținut întrucâtva la zi. Destul ca să-ți pot povesti și ție.

— De ce? Nu-ți plac petrecerile?

— Am multe motive, și n-am să te plictisesc acum cu toate, ocoli el răspunsul. Fratele mamei tale, Marchizul de Aimsmond, și cu mine, nu ne-am mai vorbit de paisprezece ani. Întrucât el se duce la unele petreceri, eu nu merg. E o explicație destul de simplă, dar pentru moment cred că ajunge.

Caroline însă era prea curioasă pentru a se mulțumi cu atât.

— Paisprezece ani?!? Dar este tocmai perioada de când am plecat eu!

— Întocmai, dădu din cap tatăl ei. Marchizul a fost furios că plecaseși, și a declarat în public că nu-mi va mai adresa o vorbă până nu te întorci în Anglia.

Tuși, apoi adăugă:

— N-a înțeles motivele pentru care te-am trimis, și nici eu nu i le-am explicat.

— Înțeleg... murmură Caroline.

Nu înțelegea desigur, și cu cât asculta mai mult, cu atât devenea mai nedumerită.

— Tată, doar o ultimă întrebare, după care vom trece la altceva, te rog.

— Da? zâmbi contele din nou, ceea ce-o făcu să-i fie și mai greu să-l întrebe.

— De ce m-ai trimis de-acasă? Mama, adică mătușa Mary mi-a spus că ai fost zdrobit de durere când a murit mama mea adevărată, și nu mai puteai să mă crești. A mai spus că te-ai gândit numai la binele meu și ai considerat că voi fi mai fericită la ei. E adevărat? Și dacă e, continuă Caroline, nelăsându-i timp să răspundă, de ce am rămas acolo atât de mult?

— Trebuie să ai răbdare cu mine, Caroline, răspunse tatăl ei, pe un ton ferm, semn ca discuția se terminase. Am făcut cum am considerat eu atunci că era mai bine, și-ți dau cuvântul meu că într-o zi am să-ți explic totul.

Își drese glasul, apoi schimbă subiectul.

— Cred că ți-e o foame de lup. Marie! strigă el peste umăr, în timp ce încerca să șteargă cu șervetul laptele vărsat. Adu aici mâncarea, și încă un ceainic.

— Nu mi-e prea foame, spuse Caroline. Emoția mi-a tăiat pofta de mâncare.

— Cu atât mai bine. Marie e noua mea bucătăreasă, iar talentele ei lasă mult de dorit. E a treia pe anul ăsta. Întotdeauna am avut dificultăți casnice.

Caroline zâmbi, cu gândul la nenumăratele întrebări pe care voia să i le pună. Dar nu avea voie decât să dea din cap afirmativ sau negativ, căci tatăl ei domina conversația în tot timpul micului dejun.

La sfârșit, Caroline abia se atinsese de mâncare. Era într-adevăr mizerabilă. Chiflele erau atât de tari încât puteai să-ți rupi dinții, iar gemul, foarte vechi, după praful de pe borcan, se acrise. În timp ce-și urma tatăl spre bibliotecă, se întrebă dacă Benjamin ar fi putut da o mână de ajutor la bucătărie. Îi plăcea să gătească, iar la Boston ajutase adesea.

Tatăl ei se opri în fața desenelor, cu un zâmbet mândru, și-i arătă

cum le scrisese tuturor data, pe spate. Era felul lui de a urmări cum progresa.

— Am renunțat să mai desenez, râse Caroline. După cum vezi, tată, n-aveam pic de talent.

— N-are nicio importanță. Henry mi-a scris că înveți repede, și ai ureche pentru limbile străine.

— Așa e, dar vorbesc cu un accent deplorabil.

Zâmbind, adăugă:

— Totuși, mi s-a spus că nu cânt rău, și mă pricep destul de bine la spinetă. Desigur, numai rudele m-au lăudat, iar ele sunt cam părtinitoare.

Tatăl ei râse.

— Nu-mi fac nicio grijă că ai fi o lăudăroasă, Caroline. Dar nu trebuie nici să-ți subestimezi propriile talente.

Se așeză într-un fotoliu și-i făcu semn Carolinei să-l ocupe pe celălalt.

— Ia spune-mi, de ce-a lăsat-o Henry pe Charity să te însoțească? Mă bucur, dacă nu ți-e cu supărare, dar mă și mir.

Caroline îi povesti despre relația lui Charity cu Paul Bleachley și dispariția neașteptată a acestuia, iar la sfârșitul relatării îl întrebă:

— Ai auzit de acest om, tată?

— Nu, dar asta nu înseamnă mare lucru, dacă stai să te gândești că am pierdut legătura cu lumea de atâta timp.

— Tată, servitorul tău, Deighton, a spus că urma să te întorci pentru sezon. Plănuiai să te duci la petreceri, anul ăsta?

— Nu, răspuse tatăl ei. Întotdeauna mă întorc la Londra în perioada asta a anului. În casa mea de la țară trage prea tare curentul ca să stau acolo iarna. Iar Deighton, încăpățânat cât încape, insistă să mă aștepte cu casa de la oraș pregătită – în caz că mă răzgândesc. Acum, însă, mă bucur. Cu frumoasa mea fiică lângă mine, am să-mi reiau locul în societate. Și constat că aștept cu nerăbdare.

Râse amuzat.

— Ai să stârnești zarvă, Caroline.

— Din cauza marchizului?

— Nu. Pentru că ești nemaipomenită. Desigur, și marchizul se va bucura că fiica surorii lui s-a întors la Londra, dar mă gândesc la tinerii cerbișori și la felul cum vor reacționa. Va fi un spectacol extraordinar. Mama ta ar fi foarte mândră de tine.

— Cum ai cunoscut-o, tată? Nu mi-o amintesc deloc, și-mi pare rău. Mătușa Mary mi-a spus că era o femeie foarte blândă.

Pe chipul Contelui de Braxton se ivi o expresie nostalgică, plină de tandrețe.

— Da, Caroline, era blândă și iubitoare. O luă de mână și-i povesti cum ajunsese s-o cunoască și s-o iubească pe acea femeie cu părul negru, plină de suflet.

— Se bucura atât de mult că te avea, Caroline. Eu îi cerusem un băiat, și nici nu mă gândeam la nume pentru fete. Când te-ai născut, mama ta a râs cu lacrimi. Da, era foarte bucuroasă.

— Iar tu ai fost dezamăgit? întrebă Caroline, zâmbind.

— M-am bucurat la fel de tare ca mama ta, recunosc contele.

Îi strânse mâna, apoi își scoase batista din buzunar, se șterse la ochi și-și dresе glasul. Cu un glas care suna aproape morocănos, continuă:

— Ei, gata acum. Trebuie să ne îngrijim ca tu și Charity să aveți cât de curând rochii noi. Până la balul anual al Ducelui de Ashford mai sunt doar două săptămâni, și atunci ne vom face apariția. Bătrânul ticălos îmi trimite în fiecare an câte o invitație. Va fi șocat când am să accept.

Începu să chicotească, imaginându-și expresia de pe chipul lui Ashford când urma să-și facă apariția împreună cu frumoasa lui fiică lângă el.

Caroline stătu cu tatăl ei aproape toată ziua, ascultându-l cum îi vorbea despre întâmplările de odinioară. Își dădea treptat seama că promisiunea necugetată pe care le-o făcuse rudelor ei de la Boston trebuia să fie anulată. Era o făgăduială făcuta de un copil furios și

derutat. Acum accepta adevărul. Își avea locul lângă tatăl ei. Nu se mai putea întoarce la Boston. Viitorul ei era aici.

CAPITOLUL 4

Umorul o salvă pe Caroline de disperare. Umorul, și emoția continuă a lui Charity la gândul activităților care urmau. Verișoarei ei îi plăcea la nebunie toată atenția ce i se acorda și se împrieteni cu Madam Newcott, o croitoreasă cu un simț acut al materialelor și siluțelor. Charity savura fiecare minut al aceluia calvar, cum îl numea în sinea ei Caroline.

Contele de Braxton nu se mulțumise doar cu o comandă, ci insistase ca ambelor fete să li se confecționeze garderobe complete.

Madam Newcott sugerase tonuri roz și galben pal pentru Charity, cu adaosuri de dantelă ici și colo, pentru a-i avantaja statura scundă. Respinse ideea volanelor, declarând că ar fi distras atenția dinspre silueta drăgălașă a lui Charity.

Caroline se pomeni drapată în albastru, lavandă și ivoriu, inclusiv o rochie ivorie deschisă mult prea decoltată și strânsă pe trup ca să-i fie pe plac, dar care-i scotea în evidență părul și colorația. O făcea să se simtă ca o desfrânată, și i-o și spuse lui Charity.

— Mama ți-ar acoperi pieptul cu un șal, zâmbi verișoara ei, iar tata nici nu te-ar lăsa să ieși din casă. Unchiul va trebui să-i alunge cu bastonul pe curtezani când vei apărea cu ea în public.

— Jur că sunt vânăta toată de atâtea ciupituri și înțepături, declară Caroline.

Madam Newcott, care stătea îngenuncheată în fața Carolinei, operând ultimele ajustări ale acelei creații magnifice, cum o numea ea, îi ignoră comentariul.

— Când se întoarce tatăl tău? schimbă Charity subiectul.

— Măine. Marchizul locuiește destul de departe de Londra iar

tata va înnopta acolo.

— Marchizul e fratele mai mare sau mai mic al mamei tale? întrebă Charity.

— Mai mare. Și mai am încă un unchi, pe Franklin care e cu doi ani mai tânăr decât mama. Înțelege ce spun?

— Parțial, zâmbi Charity. De ce nu i-a trimis tatăl tău un mesaj marchizului, ca să-l anunțe despre întoarcerea ta în Anglia?

— A vrut să-i spună personal. Zicea că voia să-i explice, răspunse Caroline, încruntându-se. Știi, nici măcar nu știam că aveam doi unchi, până când nu mi-a spus tata. E ciudat că acum arată o asemenea deferență, nu ți se pare?

Charity ridică din umeri.

— Numai de-aș avea și eu măcar o parte din silueta ta, se lamentă ea, scoțându-și rochia roz de promenadă, cu grijă ca să nu-i smulgă acele.

— E mai bine să ai prea puțină, decât prea multă, comentă Caroline. Silueta ta e perfectă.

— Madam Newcott? întrebă Charity. Caroline consideră că are picioare prea lungi și un piept prea mare, ca să arate elegant.

— N-am spus niciodată asta, protestă Caroline. Dar sunt practică. Picioarele lungi îmi folosesc de minune când călăresc, însă nu găsesc niciun folos pentru... Nu termină fraza, dar se bătu cu degetele pe piept.

Charity, izbucni în râs.

— Să ne-audă acum Caimen, ne-ar croi peste urechi!

— Așa e, răspunse Caroline. Aruncă o privire în oglinda și adăugă: Ce răvășit îmi stă părul! Crezi c-ar trebui să-mi tai din el?

— Nu!

— În regulă, se învoi ea. Atunci, am să umblu ca o nebună.

— Ți l-aș putea aranja eu puțin, și până ne întoarcem la Boston, o să-ți crească din nou.

Caroline știa că trebuia să-i spună lui Charity despre decizia ei,

iar zâmbetul îi pieri de pe buze când clătină din cap.

— Nu-s sigură c-am să mă mai întorc la Boston, Charity.

Charity deschise gura să protesteze, dar Caroline o opri, clătinând scurt din cap. Nu se cădea să vorbească în fața lui Madam Newcott, iar Charity, din fericire, înțelese.

Imediat ce croitoreasa plecă, verișoara ei spuse:

— Sper să nu iei o hotărâre pripită, Caroline. Suntem aici doar de două săptămâni. Mai așteaptă un timp, până să te decizi ce-ai să faci. Cerule, frații noștri au să facă o criză dacă nu te întorci acasă.

— Îți promit că n-am să mă grăbesc, răspunse Caroline. Dar nu-mi pot abandona tatăl, Charity. Pur și simplu nu pot. Oftă cu tristețe și resemnare, șoptind: Acum sunt acasă. Aici mi-e locul. Atâta vreme cât va trăi tatăl meu.

— Spui că nu-ți poți abandona tatăl, dar exact asta ți-a făcut el ție, argumentă Charity, roșie la față, semn că începea să se înfurie. Timp de paisprezece ani nu ți-a dat nicio atenție! Cum poți să uiți asta?

— N-am uitat, răspunse Caroline. Dar a avut un motiv, susținu ea. Un motiv ascuns, dincolo de toate acele explicații simple, și într-o zi mi-l va spune.

— N-am să te contrazic, surioară, se învoi Charity. Peste câteva zile, vom merge împreună la primul nostru bal. Tatăl tău e emoționat pentru noi și n-am să-i stric entuziasmul. Promite-mi numai că vei mai aștepta până să te hotărăști definitiv. N-am să mai aduc vorba de asta, timp de... două săptămâni. Până atunci, vei avea timp să te gândești la toate ramificațiile. Păi ție, Caroline, nici măcar nu-ți plac englezii!

— Încă n-am cunoscut atât de mulți, replică verișoara ei.

Dintr-o dată, conversația lor îi aminti Carolinei despre gentlemanul rănit pe care-l ajutase, și faptul că avuseseră o convorbire asemănătoare. Apoi se gândi la omul numit Bradford și la efectul pe care-l avusese asupra ei – dar numaidecât trase concluzia că exagera. La urma urmei, nu era decât un om ca oricare altul.

În sfârșit, sosise și seara primului bal. Cheful de la Ashford, cum îl numea tatăl ei, dădea semnalul de început al sezonului monden, și aveau să fie prezente toate persoanele însemnate.

Caroline se îmbrăca pe îndelete pentru petrecere. Părul îi tot scăpa din agrafele și panglicile cu care camerista încerca să i-l prindă, și până la urmă fata și-l pieptănă îndelung și și-l lăsă pe umeri.

Rochia ei avea o culoare violetă înghețată, cu un decolteu care-i dezvăluia destul de mult pieptul plin. Lui Mary Margaret, camerista pistruiată pe care Deighton, o angajase anume pentru ea, nu-i mai tăcea gura.

— Ochii dumneavoastră au luat culoarea rochiei, șopti ea uimită. Asta-i vrăjitorie în toată regula, zău așa! O, numai de m-aș putea preschimba în șoricel, ca să viu și eu cu dumneavoastră la bal. Ce mai vâlvă o să stârniți!

Caroline râse.

— Dacă te transformi în șoricel, tu ai să cauzezi vâlvă, o tachină ea. Dar dacă stai trează până mă-ntorc, promit c-am să-ți povestesc totul.

După expresia radioasă a cameristei, Caroline își spuse că nu s-ar fi mirat s-o vadă căzând în genunchi. Atitudinea ei adoratoare o stânjenea.

— Sunt foarte nervoasă, Mary Margaret. Diseară e primul meu bal.

— Dar dumneavoastră sunteți Lady Caroline! protestă Mary Margaret. Aveți poziția asigurată prin dreptul dumneavoastră din naștere. Și sunteți atât de frumoasă... adăugă ea cu un oftat.

— Sunt o simplă fată de la țară, o contrazise Caroline.

Camerista părea gata s-o contrazică, așa că, după ce-i mulțumi scurt pentru ajutor, Caroline plecă grăbită să-i caute pe tatăl ei și pe Charity. Amândoi o așteptau la baza scării. Charity arăta

fermecător. Avea părul răsucit într-o coadă cârlionțată, prin care era trecută o panglică roz ce-i accentua trandafiriul irizat al obrazilor. Caroline nu se îndoia că înalta societate avea s-o primească pe verișoara ei cu brațele deschise.

Contele de Braxton își privi fiica în timp ce cobora pe scară. Zâmbea mândru și avea ochii plini de lacrimi. Caroline îl așteptă să-și scoată batista și să se ștergă la ochi, înainte de a-l întreba dacă o așteptase mult.

— Paisprezece ani, răspunse el, fără să se poată stăpâni.

Remarca lui onestă o făcu să zâmbească.

— Ești foarte frumoasă în seara asta, declară contele. Va trebui să te apăr de tinerii cerbișori.

După ce se așezară în caleașcă, pornind spre bal, Charity își întrebă unchiul:

— Exista cineva cu care te vezi mai des?

— Poftim? se miră tatăl Carolinei, neînțelegând întrebarea.

— Charity vrea să știe dacă te atrage vreo lady anume, explică fiica lui, care nu-i spusese lui Charity că, în toți acei ani, contele dusesese o viață retrasă.

— A, nu... nu, n-am pe nimeni, replică el. Cu ani în urmă, o escortam pe Lady Tillman prin lume.

— Poate că va veni și ea la bal în seara asta, comentă Caroline.

— Soțul ei a murit imediat după ce mă însurasem cu mama ta, Caroline, spuse tatăl ei. Avea o fată. Mă întreb ce s-a mai întâmplat cu ea.

— Dar, unchiule, cred că te simți foarte singur, trăind așa, izolat, se încruntă Charity. Eu, una, nu-mi pot imagina o asemenea viață.

— Pentru că întotdeauna ai fost înconjurată de frații tăi, răspunse contele.

— Am avut-o și pe Caroline, adăugă nepoata lui. Mi-a fost ca o soră, de când mă știu.

În continuare, rămaseră toți trei tăcuți, până când trăsura se opri în fața unei case cu ziduri masive, de piatră. Arăta ca un palat, iar

Caroline începu să simtă un gol în stomac. Era foarte neliniștită.

— E cam cald pentru perioada asta a toamnei, remarcă tatăl ei, în timp ce le ajuta să coboare din caleașcă.

Porni între ele, ținându-le pe fiecare de câte un cot. Charity se împiedică de o treaptă, iar Caroline îi aminti să-și pună ochelarii.

— Numai după ce intru, anunță verișoara ei. Știu că sunt îngrozitor de vanitoasă, dar arăt oribil cu ei pe nas!

— Prostii, insistă unchiul ei. Arăți fermecător cu ochelari. Îți dau o înfățișare mai distinsă.

Charity nu-l credea. Imediat ce intrară în holul luminat de sute de lumânări, își luă ochelarii de pe nas și-i vârî în buzunarul redingotei unchiului ei.

— Nu ți-am spus cât de chipeș arăți în seara asta, unchiule, îl complimentă ea.

Tatăl Carolinei răspunse tot cu un compliment, dar fiica lui nu auzi. Încearcă să nu caște gura, la vederea splendorilor care îi înconjurau.

Contele de Braxton le prezentă imediat pe cele două fete gazdei, care stătea în capătul unui lung șir de primire. Ducele de Ashford era bătrân, cu o claie de păr alb, ușor îngălbenit. Vorbea cu un glas ascuțit și gutural, ca și cum l-ar fi ciupit cineva de nas. Caroline avu impresia că era foarte impresionat de sine însuși, dar îl și simpatiză pe dată, văzând cât de afectuos îl îmbrățișă pe tatăl ei.

Ducele nu-și mai putea lua privirea de la ea, ba chiar își ridică și lornionul, ca s-o vadă mai bine. Caroline se întrebă dacă nu cumva îi crescuse o pereche de brațe în plus, și observă că la Charity nu se uita la fel. Fu foarte recunoscătoare când tatăl ei o luă de braț și o conduse spre treptele care urcau spre sala de bal.

Pentru Charity, totul era un iureș miraculos. În seara aceea avea să ia contact cu lumea bună. Fără îndoială, cineva trebuia să-l cunoască pe Paul Bleachley.

Contele de Braxton, cu fiica într-o parte și nepoata în cealaltă, se opri în pragul sălii de bal.

Patru trepte coborau spre ringul de dans, iar din ușă cei trei vedeau toată mulțimea. Rămaseră pe loc până când contele se asigură că toate privirile se îndreptaseră spre fiica și nepoata lui. Era un moment neasemuit! În sală se lăsase liniștea.

Apoi orchestra începu din nou să cânte, iar câțiva tineri mai îndrăzneți porniră spre cei trei.

— Uite-i că vin! șopti tatăl Carolinei, chicotind încet.

Deci, aceasta era aventura, își spuse Caroline, în timp ce se făceau prezentările. Cu cât curtezani se apropiau, cu atâta fata se retrăgea mai mult. Nu putea decât să admire ușurința cu care Charity le răspundea celor din jur. Carnetul de bal i se umplu cât ai clipi, și fu condusă să înceapă un dans, dar contele de Braxton refuză cererea unui cavaler de a dansa cu Caroline, declarând că mai întâi trebuia să le-o prezinte prietenilor.

Un bărbat vârstnic se desprinse dintr-un grup și porni încet, ocolind ringul de dans. Era adus de umeri, cam chel, și se sprijinea într-un baston.

— Cine e, tată? întrebă Caroline.

— Marchizul de Aimsmond, răspunse contele. Fratele mai mare al mamei tale.

— Cel pe care l-ai vizitat?

— Da, Caroline. A trebuit să-i explic, declară contele. O bătut pe dosul mâinii, zâmbind, și adăugă: Acum n-o sa te mai refuze. Am avut eu grijă.

Caroline era nedumerită. Ce-i explicase? Și de ce-ar fi vrut unchiul ei s-o refuze? În ce sens? Știa că nu-l putea întreba pe tatăl ei chiar atunci dar se hotărî să afle despre ce era vorba după ce se întorceau acasă.

Se întoarse să-l privească pe marchiz, și-și spuse că arată foarte firav.

— Cred că ar trebui să-i ieșim în întâmpinare, îi propuse ea tatălui ei. Nu-i așteptă răspunsul, ci își îndreptă umerii și porni spre omul care nu-i vorbise tatălui ei timp de paisprezece ani. Marchizul

îi zâmbea, iar Caroline înțelese că discordia se sfârșise.

Se întâlniră în mijlocul sălii de bal. Fără o clipă de ezitare, Caroline îi zâmbi fermecător și-l sărută pe obraz.

Unchiul ei reacționează cu un surâs înduioșător. O prinse de ambele mâini, dar pe una fu nevoit să i-o elibereze, ca să se sprijine în baston.

— Aș fi onorat dacă m-ai numi unchi, spuse el. Glasul îi era răgușit, părând aproape ursuz. Vibra de emoție. Am numai un frate mai tânăr, Franklin, și pe soția lui, Loretta. De când a murit mama ta, ei mi-au rămas singurele rude apropiate.

— Nu, răspunse încet Caroline, ne ai și pe tatăl meu și pe mine.

Aceste cuvinte îi plăcură marchizului. Caroline îl auzi pe conte dregându-și glasul, în spatele ei. Marchizul îl privi încruntat pe Contele de Braxton.

— Nu mi-ai spus că seamănă așa de bine cu mama ei. Era să cad pe spate când am văzut-o.

— Ba ți-am spus, răspunse contele, dar ești prea ramolit ca să-ți amintești.

— Ha! Am mintea tăioasă ca briciul, Brax!

Tatăl Carolinei zâmbi.

— Franklin și Loretta au venit și ei în seara asta? Nu i-am văzut, și vreau s-o prezint pe Caroline și celuiilalt unchi al ei.

Marchizul se încruntă.

— Sunt pe-aici pe undeva, ridică el din umeri. Apoi o privi din nou pe Caroline, adăugând: Are ochii mei, Brax! Da, domnule, e bucatică ruptă din ramura mea a familiei.

— Da, dar are părul meu, și nu poți nega asta, Aimsmond!

Caroline izbucni în râs. Nu-i venea să creadă că cei doi se certau pentru ea.

— Atunci, toată lumea va ști că sunt înrudită cu amândoi, le spuse. Își luă unchiul de braț cu o mână și tatăl cu cealaltă, știind că nu-l putea neglija pe niciunul. Să găsim un loc unde să ne așezăm și să stăm de vorbă. Cred că aveți multe să vă spuneți, deși v-ați

întâlnit recent.

Porniră toți trei spre un alcov din apropiere. Charity li se alătură, iar conversația se îndreaptă curând spre bărbații liberi care încercau să le atragă atenția.

— Pot să te numesc și eu unchi? îl întrebă Charity pe marchiz. Aș dori, dacă e acceptabil. Suntem rude îndepărtate, într-un fel, nu-i așa?

Marchizul se bucură de afecțiunea deschisă a fetei și dădu din cap a încuviințare.

— Suntem rude prin alianță, cred. Aș fi încântat să-mi spui unchi. Când era micuță, Caroline îmi spunea Unchiul Milo.

— Mă întreb, Aimsmond, de ce s-o fi stârnit toată agitația asta... întrebă dintr-o dată Conte de Braxton, privind spre intrarea sălii de bal.

Caroline se întoarce, iar când văzu cine apăruse acolo, făcu ochii mari. Era gentlemanul pe care-l ajutase în ziua tâlhăriei, domnul Smith! Numai că, desigur, numai „domnul Smith” nu se numea!

În timp ce-l privea, cu colțurile gurii arcuite într-un zâmbet, își spuse că semăna cu un păun, așa cum stătea acolo, umflându-se în pene. Costumul lui negru era identic cu ale tuturor bărbaților, dar purta o nouă legătura de gât, albă, care-i ajungea până la urechi! Caroline se întrebă dacă-și putea întoarce capul fără să-și șifoneze cravata.

— Deci, Brummell a sosit în fine, remarcă satisfăcut unchiul ei. Balul ducelui a primit pecetea aprobatoare.

— Brummell? repetă Caroline, simțind că i se îngreunau membrele. Ai spus *Brummell*?

Ce nenorocire! își zise ea, amintindu-și cum îi vorbise despre Brummell omului pe care-l poreclise domnul Smith. Cerule, nu cumva îl numise „Plummer”?

Brummell stătea pe loc, privind în jur cu o expresie plictisită, apoi coborî treptele și-și continuă drumul, fără grabă și plin de importanță, prin mulțime. Nu mai șchiopăta, semn că rana i se

vindecase bine.

Caroline continuă să-l urmărească cu privirea, curioasă să vadă spre cine se îndrepta.

Și atunci îl văzu. Bradford! Se rezema nonșalant de perete, cu alți trei bărbați în jur – dar nu părea să le dea atenție. Se uita la ea!

Tatăl ei îi spunea ceva, iar Charity încerca de asemenea să-i atragă atenția. Unchiul Milo o trăgea de braț, însă Caroline îi ignoră pe toți trei. Nu-și putea lua ochii de la omul care o privea atât de fix.

Ducele de Bradford o observase pe Caroline toată seara. Din clipa când apăruse, atât de distinsă și stăpână pe sine, fusese vrăjit. Știa că nu era singurul care o admira, iar acest lucru îl irita enorm. Toți țapii tineri din sală se holbau la ea!

Fir-ar să fie, urma să-i aparțină lui! Avea tot dreptul! Dintr-o dată, simțea o poftă de viață despre care fusese sigur că murise o dată cu tatăl și fratele lui.

Privirea lui tenebroasă o încălzea pe Caroline într-un mod pe care fata nu putea să-l înțeleagă. Simțea cum i se înfierbântau obraji și-și dădu seama că era stânjenită. Prin minte i se învâlmășeau fel de fel de gânduri, ca rafalele de vânt pe un câmp pustiu. Continuă să-i susțină privirea în timp ce căuta diverse căi de a opri efectele neliniștitoare pe care le avea asupra ei.

Încercând să-și mențină demnitatea, dădu din cap când Bradford îi zâmbi, apoi vru să se întoarcă spre cei din jurul ei. În ochii lui Bradford se ivi o expresie răutăcioasă, oprind-o. Și, sub privirile ei fascinate, pleoapa lui dreaptă coborî încet, făcându-i provocator și exagerat cu ochiul.

Caroline clătină din cap la vederea acestei atitudini de flirt și încercă să se prefacă iritată, dar strică tot efectul, izbucnind în râs. Simțindu-se ca o fetișcană naivă care avea mare nevoie de supraveghere, încercă să asculte ceea ce se vorbea în jurul ei.

Marchizul și contele discutau cu aprindere cui să le prezinte pe

cele două fete – și, lucru cu atât mai important, care dintre ei s-o facă. Profitând de ocazie, Caroline se aplecă spre verișoara ei și-i șopti la ureche:

– Sunt aici, Charity. Acolo, lângă perete. Nu, nu te uita! o opri ea.

– Cine-s aici? întrebă verișoara ei, mijind ochii, într-o încercare de a privi la distanță.

– Ți-am spus să nu te uiți! Oricum n-ai putea să-i distingi. Sunt prea departe.

– Lynn timerino-ți în fire și vorbește deslușit. *Cine* spuneai că a venit?

– Omul pe care l-am ajutat în prima zi, și Bradford. Amândoi sunt aici.

– O, ce frumos! se luminează la față Charity, încântată. Trebuie să le dăm bună seara.

– Ba nu-i *deloc* frumos! se răsti Caroline. Numai frumos nu găsesc că e!

Charity se încruntă.

– Caroline, ce prostii vorbești! Ce-i cu tine? Arăți aproape de parcă ți-ar fi teamă.

Nu mai avură timp să continue discuția căci Charity fu invitată la următorul dans. Apoi în fața Carolinei apăru Viconteul Claymere, cu o plecăciune.

Caroline îl însoți până-n mijlocul sălii, simțind cât de transpirată-i era mâna cu care o ținea de cot. Înțelese că viconteul era nervos și încercă să-l calmeze, zâmbindu-i. Imediat, își regretă atitudinea. Bietul om se împiedică, iar Caroline fu nevoită să-l prindă de braț ca să nu cadă.

Bradford așteptă ca dansul să se sfârșească iar atunci dădu din cap spre Caroline, tocmai când Brummell îl întreba ce-i atrăsese așa atenția. Carolinei îi venea să îngenuncheze în semn de recunoștință. Viconteul o călcuse de mai multe ori pe picioare, probabil învinețindu-i toate degetele.

Tatăl ei se apropie înainte ca vicontele să mai poată face ceva iar stângaciul tânăr făcu încă o reverență până-n pământ, înainte de a pleca. Deodată se răzgândi și o luă pe Caroline de mână sărutându-i-o zgomotos.

Caroline își aminti să nu zâmbească, iar vicontele, făgăduind să mai revină, plecă în sfârșit.

— Nu te simți jignit, tată, dar englezii tind să fie foarte nevrigoși, comentă fata, în timp ce-l privea pe viconte cum se îndepărta grăbit.

— Din moment ce și tu ești englezoaică, n-am să mă declar ofensat, zâmbi tatăl ei.

În clipa aceea, el apăru în fața ei, cu Brummell alături. Caroline făcu un efort să ridice privirea.

— Am venit să ne prezentăm, declară alene Bradford.

I se adresă tatălui ei, dar o privea pe Caroline. Nervoasă, fata își umezi buzele. Conte de Braxton era foarte încântat.

— Desigur. Permiteți-mi să v-o prezint pe fiica mea, Caroline Mary. Caroline, draga mea, am plăcerea să ți-i prezint pe Ducele de Bradford și pe domnul George Brummell.

Zâmbind, Bradford se întoarse spre Brummell.

— După tine, de data asta, cred?

— Evident, replică Brummell. E într-adevăr o plăcere să vă cunosc, declară el, pe un ton nespus de formal. Sunteți din Colonii? se interesă, în timp ce-i lua mâna și o ridica încet la buze.

Gestul lui curtenitor stârni un val de exclamații sonore, iar în ochii Carolinei sclipi, o luminiță răutăcioasă.

— Ce perspicace sunteți, să știți că sunt într-adevăr din Colonii, domnule Brummell! răspunse ea.

— Vă rog, spuneți-mi Beau. Deși mi s-a sugerat să fiu numit pe numele meu de botez, George, îmi prefer porecla.

— Vă numiți cu adevărat George? întrebă Caroline, încercând din răspuț să-și stăpânească râsul.

— Da, și foarte recent, o tânără lady foarte frumoasă mi-a propus să-l folosesc din nou. Dar i-am refuzat invitația, încheie el, oftând.

Făcea haz pe seama ei, iar Caroline simți nevoia să-i răspundă la fel.

— Cred că avem un prieten comun, Beau.

Brummell o privi cam deconcertat, iar fata zâmbi.

— Da, domnul Harold Smith mi-a vorbit des de dumneata. Poate nu-l mai ții minte, însă, căci bietul om a vândut tot ce avea și a plecat în Colonii, de mult. Spunea că Londra era prea... barbară. Cred că astea au fost cuvintele lui.

Brummell și Bradford se uitară unul la altul, apoi din nou la ea. Începură amândoi să râdă, iar Brummell fu nevoit să se șteargă la ochi cu batista.

— Și cum o mai duce domnul Smith? se interesă Bradford, când putu vorbi din nou.

Caroline îi zâmbi, apoi se întoarse din nou spre Brummell.

— Păi, după părerea mea, e în plină formă. A avut niște mici probleme la un picior, cred, dar după cum arată acum, pare să se fi vindecat de minune.

— Și ce a avut bietul om? se interesă contele.

— Gută, răspunse imediat fiica lui.

Brummell începu să tușească, iar Bradford trebui să-l plesnească pe spate.

— De ani de zile n-am mai râs atât de bine, recunosc Beau. Domnișoară, a fost o mare plăcere să vă cunosc, și abia aștept să vă revăd. Până la sfârșitul balului, trebuie neapărat să mi se îngăduie să o cunosc și pe verișoara dumneavoastră.

Caroline dădu din cap, apoi îl privi cum se îndepărta. În sfârșit, se întoarse spre Bradford, dorindu-și să fi avut curajul de a-l întreba dacă nu avea și el vreo treabă în altă parte.

Muzica începu din nou, tocmai când tatăl ei anunță că mergea să aducă un pahar de șampanie pentru marchiz. Bradford îi ceru formal permisiunea de a dansa cu Caroline. Începea un vals și, deși Caroline clătină din cap negativ, contele se învoi.

Bradford ignoră refuzul fetei și o luă de mână. Aproape că o trase

după el cu forță, până ajunseră în apropierea ușilor care duceau afară. Acolo, se întoarse spre ea și o cuprinse în brațe.

Caroline se încăpățână să-i privească redingota neagră.

— Nu știu să dansez vals, șopti ea.

Bradford o prinse de bărbie, ridicându-i fața spre el.

— N-ai să înveți de la nasturii mei, replică, plin de umor.

— Am spus că nu știu să dansez vals, repetă Caroline.

Degetele lui Bradford îi atingeau pielea sensibilă de sub bărbie, iar Caroline simți că picioarele începeau să-i tremure pe neașteptate.

— Cuprinde-mă cu brațul, îi șopti Bradford, cu un glas mătăsos, aplecându-se astfel încât fețele aproape că li se atingeau.

Caroline clătină din cap. Din nou, Bradford nu o luă în seamă și-i ridică mâna pe umărul lui. Încă puțin, și i-ar fi atins părul. Apoi porniră, iar Caroline se pomeni învârtită prin sală, fără să se poată concentra decât asupra faptului că era cuprinsă în brațele lui. În timpul dansului, nu schimbară nicio vorbă, lucru pentru care Caroline fu recunoscătoare. Se simțea stingherită și nesigură pe sine. Mâna lui părea s-o ardă prin rochie, ca un fier înroșit în foc.

Privind în jur, Caroline observă imediat că celelalte femei care dansau nu-și țineau mâna stângă atât de sus pe umărul partenerului. Și-o mută imediat în poziția corectă, privindu-l pe Bradford încruntată.

— Dansăm mult prea apropiați, declară ea. Nu permit ca tatăl meu să se facă de râs.

Fără tragere de inimă, Bradford slăbi strânsoarea, lăsând-o să se retragă cu un pas. Apoi, cu un zâmbet diabolic, o întrebă:

— Asta-i singurul motiv pentru care nu vrei să stai aproape de mine?

— Desigur, răspunse Caroline.

Își simțea picioarele slăbite, iar inima-i palpita nebunește, dar nici moartă n-ar fi recunoscut.

— Bradford? De ce se încruntă la noi toate aceste femei? întrebă ea.

Bradford aruncă o privire prin jur, apoi se uită din nou la Caroline.

— Facem ceva ce nu e corect? îl întrebă fata, pe un ton bănuitor.

Bradford râse.

— Din păcate, ceea ce facem e cât se poate de corect o informă el. Unora dintre cucoanele mai în vârstă nu le place dansul acesta nou. Tradiționaliștii nu sunt de acord cu valsul.

Caroline dădu din cap.

— Înțeleg...

Apoi ridică din nou ochii, îi întâlni privirea și zâmbi.

— Dumneata ești radical sau tradiționalist?

— Tu ce părere ai?

— A, radical, așa crede, răspuse ea imediat. Pun pariu că stârnești gâlceavă în Camera Lorzilor. Am dreptate, nu-i așa?

Bradford ridică din umeri.

— Sunt îndărătnic cu unele ocazii, dar numai când cauza pe care o susțin e în pericol.

— Și totuși, ești respectat, declară Caroline. Datorită titlului pe care l-ai moștenit, sau fiindcă ți-ai făcut singur un nume?

Bradford râse.

— Mă întrebi dacă am izbândit vreun lucru de valoare? făcu o pauză, apoi se interesă: Și de unde știi că sunt respectat?

— Din felul cum te privesc oamenii. Tatăl meu e tradiționalist. Dacă ar mai fi activ în politică, probabil ți s-ar împotrivi sub toate aspectele. Bradford, n-am putea să nu ne mai tot învârtim așa, te rog? Începe să mă ia cu ametele.

Numaidecât, Bradford se opri din dans, o luă de cot și o conduse spre ușa balconului.

— Tatăl tău a fost mai radical, la vremea lui, decât voi fi eu vreodată, remarcă el.

Caroline nu-și ascunse uimirea.

— Așa este, stăruie Bradford. Era cunoscut ca un apărător al cauzei irlandezilor.

— Ce cauză a irlandezilor? întrebă Caroline.

— Autonomia, îi explică el. Tatăl tău nu considera că irlandezii erau gata să se cârmuiască singuri, dar a luptat pentru a le obține dreptul la cuvânt în guvernare și a le îmbunătăți condițiile de viață.

Caroline era uimită. Încerca să și-l imagineze pe tatăl ei în tinerețe, luptând pentru o cauză pe care o considera justă.

— Azi e un om atât de delicat, cu vorba blândă... comentă ea. Mi-e greu să cred ceea ce-mi spui. Da, te cred, se repezi ea să-l asigure, sperând că nu-l ofensase sugerând că-i pune la îndoială cuvântul.

Bradford nu se mai putea opri din zâmbit. Oare de ce o preocupau atât de mult sentimentele altora?

Văzu câțiva curtezani venind hotărâți spre colțul unde se retrăseseră. Muzica începu din nou, iar Bradford o cuprinse iar pe Caroline în brațe. Fata nu protestă. Niciodată nu mai reacționase așa față de un bărbat. Atracția aceea fizică intensă o nedumerea. Când începu să se întrebe cum ar fi fost s-o sărute, știu că era timpul să ocolească ispita.

— Nu-mi place...

Nu apucă să termine fraza. Bradford o întrerupse cu o întrebare arogantă:

— Nu-ți place ceea ce ți se întâmplă?

Caroline făcu ochii mari și aproape că dădu din cap. Dar se stăpâni la timp, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— Nu nega, Caroline. Același lucru mi se întâmplă și mie.

— Nu se întâmplă nimic, răspunse ea, crispată. Atâta doar că iar mă ia cu ametele, de cât ne tot învărtim în cerc. Și e cam cald aici. Nu crezi că am dansat, destul? întrebă ea, pe un ton plin de speranță.

— Da, s-a făcut cald, confirmă Bradford.

Se aflau din nou în fața ușilor. Caroline zâmbi, crezând că avea să scape – dar, când se opriră din dans, Bradford nu-i dădu drumul. În schimb, o luă de braț și o conduse spre ușă. Înainte ca fata să poată protesta, ieșiră pe balcon, în noapte.

CAPITOLUL 5

– Dă-mi drumul! îi ceru Caroline, într-o șoaptă furioasă. Nu putem sta singuri aici, pe balcon!

Iritarea ei nu părea să aibă niciun efect asupra lui Bradford. Îndărătnicul duce își văzu de drum, trăgând-o pe Caroline după el, sub privirile curioase ale câtorva perechi care ieșiseră la aer.

Imediat ce-și dădu seama că erau priviți, Caroline încercă să pară cât mai calmă. Nu-i era ușor, și nimic nu voia mai mult decât să-l doboare pe Ducele de Bradford la pământ și să-i tragă câteva picioare. Oricât de nepotrivite erau aceste gânduri pentru o lady, măcar o mai consolau – și nu se îndoia că ar fi reușit, căci verii ei o învățaseră cum să se lupte cu un bărbat.

Dar încrederea în sine îi pieri, când își dădu seama că nici măcar nu-și putea smulge mâna dintr-a lui.

Balconul înconjura casa pe trei laturi, iar Bradford își continuă drumul până când ajunseră într-un capăt, unde nu mai era nimeni.

Pe balustradă ardeau câteva lumânări, puse în pahare înalte ca să nu le stingă vântul, răspândind o aură romantică în noaptea îmbălsămată. La capătul balconului, Bradford se opri, întorcându-se spre Caroline. Lumânarea cea mai apropiată îi lumina chipul, îndulcindu-i muchiile aspre.

– Acum cred că-mi vei acorda toată atenția, începu el, fără niciun preambul. N-am chef să te împart cu jumătate din Londra.

– Ei bine, și ce-ai de gând să faci?

Tonul ei provocator îl făcu pe Bradford să zâmbească. Fu cât pe ce să-i răspundă că avea s-o țină cu el atâta cât dorea, indiferent ce oprești i-ar fi pus ea în drum. Pesemne Caroline îi citi intenția în privire, căci începu să se retragă încet.

— Ba nici gând! șopti el, prinzând-o de umeri.

— Mă lași să trec, te rog?

— Nu înainte de a avea o scurtă conversație.

Se purta de parcă ar fi avut tot timpul la dispoziție. Caroline nu-și ascunse exasperarea.

— Ce încăpățânat ești! Nu-ți pasă deloc că eu nu vreau să conversez cu dumneata.

— Ba vrei, o informă Bradford. Între noi doi se întâmplă ceva. Simt, și știi că și tu o simți. Cred că ar trebui să recunoaștem adevărul – și cu cât mai repede, cu atât mai bine. N-am timp pentru jocuri, Caroline. Eu, când doresc ceva, îmi iau!

Caroline nu mințise. Într-adevăr, nu voia să stea singură cu el. Prezența lui o neliniștea. Când era cu el, nu se mai simțea stăpână pe sine însăși.

— Și ai hotărât să mă dorești?

Aproape îi pierise graiul, iar Bradford fu nevoit să se aplece ca să-i înțeleagă întrebarea.

— Sinceritatea mea te sperie? întrebă el, pe un ton plin de tandrețe. Mă deranjează, recunosc apoi, cu un zâmbet amar, și nu mi-e ușor s-o recunosc.

Privirea lui era atât de arzătoare, încât părea capabilă să facă apa să se evapore, iar Caroline constată că nu știa cum să reacționeze.

— Când te uiți așa la mine, mă tulburi, recunosc ea, oftând. Ar fi mai bine să te previn: când sunt nervoasă, izbucnesc în râs, iar atunci ai să te simți jignit...

— Caroline, o întrerupse Bradford, recunoaște că este ceva între noi.

— Dar nici măcar nu ne cunoaștem!

— Eu te cunosc mai bine decât crezi. Ești loială, demnă de încredere și plină de iubire din belșug pentru oamenii la care ții.

După felul cum roșise, își dădu seama că era jenată, dar puțin îi păsa. Se hotărâse s-o facă să-și recunoască sentimentele. Altceva nu părea să mai conteze.

— De unde știi toate astea? îl întrebă Caroline.

— Din prima zi când te-am întâlnit. Erai speriată, dar m-ai înfruntat. Nu te interesa decât să aperi un om necunoscut. Curajul e o trăsătură pe care o admir, adăugă el. Fără să mai zâmbească, adăugă pe cel mai serios ton: Când am stat de vorbă, mi-ai spus că ești îngrijorată să nu-ți faci rudele de răs, prin vreo faptă necugetată. Mi-ai mai vorbit și despre familia ta din Colonii, cu o loialitate evidentă. Și, în ultimul rând, dar nu cel din urmă, o numești pe mătușa ta „mamă”, iar în ochi ți se citește profunda afecțiune la adresa ei.

— Și un câine e loial, afectuos și demn de încredere.

Gluma ei îl făcu să zâmbească fără tragere de inimă.

— Astă-seară, în timp ce dansam, tremurai în brațele mele. Ai să-mi spui acum că ți-a fost frig?

O tachina, iar Caroline zâmbi la rîndul ei.

— Poți fi sinceră cu mine?

— Întotdeauna am admirat sinceritatea, replică ea, pentru că mie îmi lipsește complet.

Oftă exasperată, apoi continuă:

— Sunt o hoață cu cuvintele și promisiunile, și nu mă pot stăpâni. Prin urmare, dacă încuviințez că există un sentiment deosebit între noi doi, nu vei avea de unde să știi dacă spun sau nu adevărul, așa-i?

Zâmbind, Bradford clătină din cap.

— Atunci, va trebui să căutăm o dovadă, propuse el.

În ochi i se vedea limpede amuzamentul; iar Caroline își dădu seama că nu crezuse o vorbă din tot ce-i spusese. Îl mințise, iar el o știa.

— Și cum vrei să dovedești că simt ceva sau nu simt nimic pentru dumneata?

Se încruntă concentrată, dar în ochi i se aprinse dintr-o dată o luminie, iar Bradford știu imediat că punea ceva la cale. Observase aceeași expresie chiar înainte de a-l atrage pe Brummell în capcană,

și-i prevăzu următoarea mișcare.

— Poate că există o cale, la urma urmei! Ce-ar fi să sari de pe balcon? Dacă nu-ți strig să te oprești, vei ști că nu-mi pasă de dumneata.

— Și dacă strigi? chicoti Bradford.

— Ei bine, atunci vei ști că simt într-adevăr ceva pentru dumneata. Desigur ai să-ți frângi toate oasele, dar vom avea răspunsul, nu-i așa?

Zâmbi galeș, iar Bradford își spuse că imaginea pe care i-o sugerase îi putea face chiar plăcere.

— Mai e și altă variantă, propuse el. Una care nu mi-ar rupe oasele, din moment ce pari să ai într-adevăr grija asta.

— Puțin îmi pasă de oasele dumatiale, se repezi Caroline. Iar conversația asta devine de-a dreptul necuviincioasă. Dacă ne-aude cineva?

— Mereu te preocupă așa de mult ce gândesc alții?

— Până n-am ajuns în Anglia, nu m-am gândit niciodată la asta, recunosc eu. Și e un mare efort pentru mine. Corectitudinea poate fi obositoare.

Sinceritatea ei îl făcu pe Bradford să zâmbească.

— Caroline, aș dori să te sărut și să terminăm odată.

Caroline nu se mișcă. Se simțea hipnotizată ca un animal mic în fața unui șarpe. Bradford își rezemă palmele pe perete, în spatele ei, și se aplecă încet înainte.

— Ce romantic ești... șopti Caroline. Să terminăm odată, ai zis? Prin urmare, e un asemenea calvar?

De ce continua să-l provoace? se întrebă ea, înnebunită. Nu putea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile.

— Inșiști că între noi nu se întâmplă nimic, eviți să mă privești în ochi cât poți de des, și totuși tremuri în brațele mele. Trupul tău îți contrazice vorbele.

Spre surprinderea lui, Caroline dădu din cap.

— Știu, șopti ea.

Mărturisirea ei îl mulțumi aproape la fel de mult ca roșeața buzelor care-l atrăgeau irezistibil. Nu mai putea să aștepte, dar își jură să nu se grăbească. Ușor, gura lui o atinse pe a ei.

Caroline încercă să întoarcă într-o parte capul, dar Bradford îi prinse buza de jos, ținând-o captivă. Și o sărută din nou, mai apăsător. Deși nu plănuise decât să-i dăruiască un sărut cast, constată că dorea mai mult. Gura i se deschise peste a ei, iar când Caroline încercă să se opună invaziei limbii lui, Bradford îi forță bărbia în jos cu o mână. Limba lui cuceri ceea ce dorea trupul, mângâind, explorând și pătrunzând în tainele ei calde și catifelate.

Caroline era șocată. Nu știa că bărbații puteau săruta așa femeile! Se retrase jenată, chiar în timp ce-și auzea propriul scâncet de plăcere. Nu știuse că era posibil, dar sărutul devenea tot mai fierbinte, mai profund. Se agăță de umerii masivi ai lui Bradford și se ospătă pe săturate, dăruind și primind plăcerea care curgea între ei ca un vin îmbătător și dulce.

Bradford avu nevoie de-un minut încheiat ca să-și regăsească stăpânirea de sine.

— Ei, *acum* spune-mi că nu e nimic între noi! îi ceru el.

Glasul îi suna aspru și, observă Caroline iritată, teribil de victorios.

— N-am să neg că a fost plăcut, recunosc eu, privindu-l cu acei ochi care-l fermecau.

— Te doresc, Caroline.

Atâta despre cuvintele mieroase, își spuse Bradford, strâmbându-se în sinea lui, când îi văzu expresia schimbându-se.

— Mă dorești? întrebă ea șocată. Cum îndrăznești să-mi spui una ca asta? Numai fiindcă ți-am răspuns la sărut?

Ochii i se umpleau de lacrimi, dar era prea tulburată ca să se stăpânească.

— Puțin îmi pasă că mă dorești! Nu-i dădu timp să răspundă. Crezi că, datorită titlului și poziției dumitale, poți căpăta tot ce vrei? Ei bine, dacă-ți închipui că mă poți avea, te înșeli amarnic, *my lord!*

Nu fac parte din lumea bună și nu mă impresionează ofertele materiale.

— Orice femeie e impresionată de ofertele materiale, mormăi Bradford.

— Sugerezi că, dacă prețul e cel potrivit, poți avea orice femeie îți dorești?

Când Bradford ridică din umeri, Caroline se îndreaptă cât era de înaltă, susținându-i privirea, încruntată.

— Mă insultă!

— Pentru că sunt sincer cu tine?

— Nu! Pentru că într-adevăr crezi ce spui! Nu m-aș dăruia dumitale, cum nu m-aș dăruia nici Regelui George al vostru! declară Caroline, furioasă.

— Pentru că am declarat că te doresc, te repezi să tragi concluzia că am vrut să spun „ca amantă”. Te simți jignită, când eu consider că ar trebui să fii flatată.

Acum se înfuriase și el, și o lăsă să-i simtă toată forța mâniei.

— Dar dacă-ți fac curte și apoi te cer în căsătorie, atunci ce mai zici?

Mâinile îi stăteau rezemate de-o parte și de alta a capului Carolinei, și se aplecase cu fața la doar un deget de a ei.

— Atunci, ai să întorci foaia, nu-i așa?

Caroline încercă să se concentreze asupra cuvintelor lui dinainte. Nu-i venea să creadă că era atât de îndrăzneț.

— Un compliment? Ha! Îmi spui că e ceva între noi, i-o întoarse ea, dar nu e decât o atracție fizică și nimic mai mult. Chiar crezi că m-aș dăruia dumitale dintr-un motiv atât de nevolnic? Nu m-aș căsători cu dumneata! declară ea cu tărie. Îmi spui că-ți dorești o femeie loială, iubitoare și demnă de încredere, dar dumneata nu dovedești niciuna din calitățile astea!

— Și de unde știi, mă rog? se interesă Bradford.

Caroline era prea revoltată pentru ca privirea lui s-o intimideze.

— Mai întâi, îmi propui să-ți devin țiitoare. Și numai fiindcă

suntem atrași unul de altul.

— Păi din ce alt motiv aș vrea să-mi fii țiitoare? replică Bradford, pe cel mai rezonabil ton. Și nu ți-am cerut să-mi devii țiitoare! răcni el dintr-o dată, fără să-i pese cine-i auzea și cine nu.

— A, dar voiai! Pe urmă, ești prea egoist ca să-mi fii mie pe plac. Eu mă uit și dincolo de aparențe, *my lord*. Mă voi mărita cu un om plin de considerație – și n-o să fie un englez!

— Ce naiba nu-ți convine la un englez? mugi Bradford.

Dintr-o dată, furia îi pieri ca prin farmec, și se pomeni râzând în hohote.

— Ai uitat că, întâmplător, ești și tu englezoaică?

Caroline preferă să-i ignore întrebarea.

— Cei mai mulți englezi din înalta societate sunt neloiali! răspunse ea. S-au întors împotriva regelui lor, în momente de grea cumpănă! Propriul lui fiu a încercat să-l trădeze, o dată, și nu mă îndoiesc c-are s-o mai facă! Și de ce râzi? Nu-ți dai seama când ești insultat? Își încheie ea tirada, simțindu-se ofilită ca o floare proaspăt tăiată, care fusese lăsată prea mult timp la soare.

— Acum cred că mi-a venit și mie rândul să vorbesc, declară ferm Bradford. Mai întâi, am să-ți spun de ce te doresc.

— Nu mă interesează de ce mă dorești! se împotrivi Caroline.

Aruncă o privire peste umăr, să vadă dacă-i asculta cineva, apoi își privi din nou adversarul.

— Cred, șopti ea, după felul cum m-ai sărutat, că poștești la... că-mi dorești trupul. Simțea că se înroșise în obraji, dar nu se putea stăpâni.

— Recunosc că te doresc și în pat. Ești o femeie foarte frumoasă.

— Asta nu are nicio însemnătate! se răsti Caroline.

Din felul cum vorbea, Bradford își dădu seama că într-adevăr nu știa cât era de fermecătoare, iar această constatare îl învioră. Majoritatea femeilor își foloseau înfățișarea ca pe o armă, pentru a obține tot ce doreau.

— Știi că mă faci să râd? o întrebă.

Caroline îl așteaptă să mai continue și, când el n-o făcu, nu-si ascunse frustrarea.

— Sigur că știu că te fac să râzi! declară ea disperată. Până adineaori ai tot râs de mine. Nu-s surdă. Și-mi imaginez că și cei mai mulți dintre invitați te-au auzit râzând, adăugă ea, încruntată.

— Nu de tine râdeam, insistă Bradford, încercând fără succes să afișeze o expresie serioasă. Râdeam împreună cu tine.

— Atunci, eu de ce nu râdeam? Nu încerca s-o faci pe diplomatul cu mine, că-ți pierzi timpul de pomană. Dacă tot ții atâta la sinceritate, am să-ți arăt eu sinceritate! Nu vreau să fiu atrasă de dumneata. Sunt o persoană căreia-i place să fie stăpână pe sine, și nu permit să fiu dominată sau speriată de nimeni. Prin urmare, din moment ce dumneata ești atât de autoritar și cât se poate de arogant, n-ai să ajungi nicăieri încercând să mă intimidezi. Mă tem că nu-ți mai rămâne decât s-o *dorești* pe alta. O femeie blajină, așa crede, care n-ar avea nicio obiecție să fie călcată în picioare tot timpul. Vrei să te-ajut să-ți găsești o parteneră potrivită? Mi-ai prezentat o parte dintre cerințele dumitale.

În ochi i se ivise din nou acea expresie aparte, iar Bradford aștepta cu nerăbdare să-i audă următoarele cuvinte.

— Îți dorești o femeie loială, demnă de încredere, iubitoare și... a, da! Era să uit! Una de care să poți râde tot timpul!

— Ai uitat sinceritatea, interveni Bradford, zâmbind.

— Sigur, trebuie să fie și sinceră. Ei, și-acum, preferi ca femeia dumitale ideală să fie blondă sau brună? Cu ochi albaștri sau căprui? Scundă sau înaltă de statură? Spune-mi numai, și mă voi duce înăuntru să arunc o privire.

— Păr negru și ochi violeți scăpărători, declară Bradford. Și de statură mijlocie.

— M-ai descris pe mine, iar eu nu sunt perfectă, *my lord*. Am cusururile mele.

— Pe câteva ți le știu, replică el.

Nu mai putea rezista nicio secundă, așa că se aplecă repede s-o

sărute din nou. Caroline nu avu timp să se împotrivească, întrucât sărutul se sfârși înainte de a apuca să facă mai mult decât să clipească din ochi.

— Îmi știi defectele? repetă ea, ca și cum sărutul nici n-ar fi avut loc.

— Îți displac irlandezii și englezii, râzi în momente nepotrivite, ai un temperament focos și te rezezi să tragi concluzii care nu sunt întotdeauna corecte. Să mai continui?

— Nu, nu e nevoie. Dar lista dumitale e incorectă. Nu-mi displac toți irlandezii, și nici toți englezii, ci numai aceia nepoliticoși. Am într-adevăr un temperament inflamabil și râd uneori când nu trebuie, dar mă străduiesc să mă îndrept. Și rareori trag concluzii greșite. Dar dumneata pari prea arogant ca să-ți recunoști vreun cusur, așa că te prezinți mult mai jalnic decât mine.

— Sinceritatea ta mă copleșește, replică Bradford cu un zâmbet. Iar umilința ta mai are puțin și mă îngenunchează.

— Nu cred că pe dumneata te poate îngenunchea cineva, remarcă ea, zâmbind totuși.

— Totuși, îți place imaginea, nu?

— Într-adevăr. Iar acum, ar fi timpul să ne întoarcem înăuntru până nu ni se observă lipsa.

Bradford o lăsă să creadă că era posibil să nu fi fost văzuți ieșind împreună, deși știa că de-acum toată lumea șușotea și răspânda povești. Și mai știa și că tot ceea ce făcea el dădea naștere la bârfe. Dar reputația Carolinei n-avea să fie întinată pentru că-i acorda atenție. Și-n plus, dacă o educa în acest sens, avea să insiste să se întoarcă lângă tatăl ei. Nu mai voia să stea decât încă un minut cu ea, își spuse el, doar un minut în care să fie singuri.

— Nu trebuia să ne sărutăm și nu trebuia nici să ne vorbim atât de familiar, declară Caroline. Nu ne cunoaștem destul de bine ca să ne confesăm asemenea lucruri.

Tocmai se pregătea să-i spună că spera să uite toată conversația, dar următoarele cuvinte ale lui Bradford o descumpăniră din nou.

— Știi totul despre tine, se lăudă el. În ultimii paisprezece ani, ai locuit cu mătușa și unchiul tău la o fermă de lângă Boston. Unchiul tău a adoptat orașul Boston ca pe noul lui cămin, și a întors spatele Angliei. Verișoara ta, Charity, ți-e mai apropiată decât o soră. Deși e mai mare cu șase luni, de cele mai multe ori ascultă de tine. Tatăl tău, Conte de Braxton, este acum considerat un om excentric, și a trăit izolat ani de zile. Știi să tragi cu pistoalele, deși într-o vreme ți se făcea rău când trebuia să pui mâna pe vreunul. Îl considerai un defect și până la urmă ai reușit să-l învingi. Atâta ți-e de-ajuns? Ești convinsă că știi totul despre tine, sau să mai continui?

Caroline era uimită de comentariile lui Bradford.

— De unde-ai aflat toate astea?

— Nu contează.

— Dar de ce...

— Pentru că mă interesezi, o întrerupse el, încet. Caroline, eu întotdeauna obțin ceea ce vreau. Când mă vei cunoaște mai bine, ai să accepți asta.

— Nu vreau să mai aud! protestă Caroline, într-o șoaptă fierbinte. Vorbești ca un copil răsfățat!

Remarca ei nu-l ofensă pe Bradford. Ridicând din umerii lui masivi, răspunse:

— Va trebui să te obișnuiești cu mine, cred. Dar, cu timpul, ai să accepți. N-am să mă las învins, Caroline, doar cel mult întârziat.

— Am auzit că, în Anglia, multe doamne măritate își iau amanți, spuse ea. De-asta ai sugerat să-ți devin metresă?

— N-am sugerat niciodată să-mi devii metresă. Iar te repezi să tragi concluzii greșite, Caroline. Dar, da, există și femei care după ce se mărită se culcă și cu alți bărbați.

— Atunci, sunt vrednice de milă, comentă Caroline, cu furie. Nu numai că-și trădează soții, dar își mai și bat joc de jurămintele pe care le-au depus.

Bradford fu mulțumit de afirmația ei, dar n-o arată, așteptând-o să continue.

— Spui că mă cunoști bine, și totuși mă insulti, crezând că sunt ca una din englezoaicele voastre. Dumneata ești cel care trage concluzii greșite.

Lui Bradford îi era greu să-i urmărească raționamentul. Pe chip i se citea nedumerirea, iar Caroline oftă, exasperată.

— Îți aștept scuzele.

Drept răspuns, Bradford se aplecă și-i depuse un sărut pe creștetul capului.

— Te previn, Caroline. N-am să mă las înduplecat. *Vei fi a mea.*

Caroline dădu să obiecteze iar, însă își dădu seama că n-avea niciun rost. Era hotărât și știa că nu-l mai putea face să se răzgândească.

— Vorbești de parcă ar fi o provocare.

— E un fapt, replică el, pe un ton care nu lăsa loc pentru nicio îndoială.

— Iar dacă e o provocare, continuă Caroline în șoaptă, atunci ești adversarul meu. Te previn, *my lord*, că nu intru în jocuri pe care nu le pot câștiga.

— Cred, Caroline, replică Bradford la rândul lui într-o șoaptă care-o atinse până-n adâncul inimii, că vom câștiga amândoi.

Și-și pecetlui făgăduiala cu un sărut prelung și satisfăcător.

— Lynn timer, ce Dumnezeu faci? se auzi vocea lui Charity. A, dumneavoastră sunteți, *my lord!* Știam c-aveați să-i faceți curte verișoarei mele, dar zău că n-ar trebui să stați singuri aici. Nu cred că e deloc cuviincios.

Îi zâmbi lui Bradford, în timp ce acesta se retrăgea de lângă Caroline.

— Nu ți-am spus, Caroline, că i-ai căzut cu tronc?

Bradford zâmbi, iar Caroline gemu. Tocmai fusese surprinsă în cea mai dificilă situație, și n-avea nicio șansă de a o convinge pe Charity că nu participa de bunăvoie. Dumnezeule mare, îl ținuse pe Bradford cu brațele pe după umeri!

— Nu mai tot zâmbi și explică-i verișoarei mele, îi ceru ea,

înghiontindu-l în braț.

— Desigur, răspuse Bradford. Dar, mai întâi, permiteți-mi să mă prezint, ceru el, cu falsă seriozitate.

Caroline, văzând în ochii lui cât de copios se amuza, se hotărî să intervină.

— Charity, dumnealui e Bradford. Este duce, adăugă ea, ca și cum n-ar fi avut prea mare importanță. Și tocmai ne-am sărutat în semn de rămas-bun *pentru totdeauna*, nu-i așa, *my lord*?

— Rămas-bun până mâine, replică Bradford.

Și, neluând în seama ghionturile tot mai hotărâte ale Carolinei, o prinse pe Charity de mână.

— E o mare plăcere să te cunosc, Charity.

Bradford și Charity schimbară câteva amabilități, după care fata îl întrebă:

— Întâmplător, cunoști un om pe nume Paul Bleachley?

Aruncă o privire spre Caroline, iar verișoara ei dădu din cap, cu un zâmbet încurajator. Știa cât de importantă era problema pentru Charity și se simțea vinovată că n-o putuse ajuta mai mult.

— Da, îl cunosc.

Răspunsul calm al lui Bradford avu un mare efect. Caroline îl apucă de braț, încercând să-l întoarcă spre ea, dar parcă ar fi vrut să miște un ulm uriaș. Bradford nu se clintea din loc.

Charity încercă și ea să-i atragă atenția, trăgându-l insistent de celălalt braț.

— L-ai văzut recent? întrebă ea, cu o voce gătuită. E însurat? A plecat de la Boston dintr-o dată, fără nici cea mai mică explicație.

— Nu, răspuse Bradford, nu e căsătorit. S-a întors din Colonii acum câteva luni și locuiește într-o casă de la marginea Londrei.

Erau mult mai multe de spus, dar Bradford ezita. Își dădea seama că între cei doi se formase un atașament, în timpul petrecut de Paul la Boston. Ochii lui Charity se umpluseră de lacrimi, iar Caroline încercă să-și smulgă mâna dintr-a lui, ca s-o consoleze. Bradford scoase o batistă de în și i-o oferii lui Charity, după care îi propuse să

se întoarce la unchiul ei, urmând să vina și ei, în curând.

La vederea batistei, Carolinei zâmbi. Nu avea nici urmă de dantelă spre deosebire de a lui Brummell.

— E îndrăgostită de Paul?

Caroline dădu din cap.

— I-a făcut niște promisiuni pe care nu le-a ținut și i-a frânt inima.

— Paul e și el distrus, spuse Bradford. Cred că a iubit-o, altfel nu i-ar fi promis nimic. E un om onorabil.

— Te înșeli, îl contrazise Caroline. Charity mi-a spus că a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat. După care a dispărut.

Bradford continuă s-o țină de mână, în timp ce porneau spre ușă.

— Am să-ți spun tot ce știu, dar trebuie să te gândești bine înainte de a te hotărî dacă-i vei spune și lui Charity. Ceea ce-am să-ți spun n-ar face-o decât să sufere și mai mult, și cred că ar fi mai bine să nu afle adevărul.

Caroline se întoarce cu fața spre el, tăindu-i calea.

— Atunci, spune-mi, și am să hotărâsc eu.

— La Boston, Paul a fost rănit. Corabia lui a fost distrusă într-o explozie. Era să moară, și a rămas schilodit pe toată viața. Trăiește ca un pustnic într-o căsuță, cam la o oră călare de-aici, și nu-și lasă nici măcar rudele să-l viziteze.

— L-ai văzut? întrebă Caroline, impresionată.

— Da, la scurt timp după ce s-a întors la Londra. Nu-și mai poate folosi un braț, și a fost desfigurat.

Caroline închise ochii, clătinând din cap.

— Am avut o părere îngrozitoare despre el când a dispărut așa, dar Charity n-a acceptat niciodată ideea că ar fi părăsit-o de bunăvoie.

Trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Descrie-mi felul cum arată. N-am gusturi macabre, dar trebuie să știu, ca să-i spun lui Charity.

Bradford clătină din cap.

— N-ai ascultat ce ți-am spus? Paul nu mă mai lasă nici măcar pe mine să-l văd, și-l cunosc din copilărie. O parte a feței i-a fost arsă, iar ochiul stâng îi iese din orbită. Nu mai e chipeș.

— Niciun moment nu l-a iubit pentru că era chipeș, susțin Caroline cu convingere. Noi, Richmonzii, nu suntem atât de superficiali, Bradford. Asta încercam să-ți spun mai devreme. Charity e o fată mult mai profundă decât crezi.

Îl luă de mână, inconștientă de gestul afectuos pe care-l făcea și de reacția lui.

— Rudele au poreclit-o pe Charity „Fluturașul”. Pare să zboare din floare-n floare ca un fluture, și e la fel de drăguță, continuă Caroline. Dar mai e și puternică. Îl iubește pe Paul Bleachley și nu cred că rănilor îi vor schimba sentimentele.

— Atunci, plănuiești să-i spui?

Bradford părea îngrijorat.

— Paul e prietenul meu, și nu-l voi lăsa să sufere și mai mult. A trecut prin destule.

Caroline dădu din cap. Îi înțelegea îngrijorarea și recunoștea că, în locul lui, ar fi fost la fel de protectoare.

— Va trebui să ai încredere-n mine în privința asta, îi spuse ea.

Parcă i-ar fi cerut să-i încredințeze averea lui, sau brațul drept! Încredere! Chipul lui Bradford deveni dur și cinic.

— Presupun că nu-ți place ceea ce ți-am spus, remarcă fata. Nu vrei să-mi acorzi încredere?

Bradford nu-i răspunse, făcând-o să se încrunte nedumerită. Caroline se hotărî să abandoneze subiectul.

— Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus despre Bleachley, spuse ea și, înainte ca Bradford s-o poată opri, se grăbi spre ușă; din prag, se mai întoarse o dată spre el.

— Și-ți mai mulțumesc și pentru că ți-ai prezentat scuzele. Știu că ți-a fost dificil.

Ajungând-o din urmă, Bradford o prinse de braț.

— Nu mi-am prezentat scuzele.

Cu un zâmbet, Caroline ridică privirea spre el.

— Dar ai fi făcut-o, dacă-ți acordam mai mult timp.

Și se întoarce spre cei din sală, fără să-i mai dea atenție.

— Aici erai, fiica mea! se auzi din apropiere glasul contelui. Zău că nu se face, draga mea, să dispari așa!

— Iartă-mă, tată, răspunse ea, cu o expresie vinovată, sărutându-l scurt pe obraz. Am fost... reținută, adăugă, cu o privire înapoi spre Bradford.

— Da, desigur. E de înțeles, în prima ta seară în lume. Te distrezi bine? se interesă tatăl ei, cu un zâmbet plin de speranță.

Caroline, care știa ce răspuns aștepta de la ea, se grăbi să-l asigure:

— Totul e absolut minunat, și am cunoscut atâtea persoane interesante...

— Știam eu. Și dumneata, Bradford? continuă tatăl ei, zâmbind. Îți place balul?

Înainte ca Bradford să poată răspunde, Braxton continuă:

— Ai stârnit mare agitație în seara asta. De obicei, nu prea vii la aceste petreceri, așa-i?

— Mi-am cam neglijat îndatoririle, răspunse Bradford. Dar plănuiesc să-mi schimb sistemul. Seara asta a fost foarte stimulantă, continuă el, aruncând o privire spre Caroline. Mă simt nespus de bine.

— A uite că vin marchizul și Charity!

Contele așteaptă ca nepoata și cumnatul lui să li se alăture, apoi îl întrebă pe Bradford:

— Îl mai ții minte pe Marchizul de Aimsmond?

Caroline observă că tonul tatălui ei redevenise formal, și înțelese că Bradford era cel mai însemnat dintre nobilii prezenți. Acest lucru o amuza, de vreme ce era mult mai tânăr decât tatăl și unchiul ei.

Bradford dădu din cap.

— Mă bucur că te revăd, Aimsmond.

— Și eu pe dumneata, Bradford, zâmbi marchizul.

Apoi se întoarse spre tatăl Carolinei și-i spuse:

— Gazda ne cere să stăm puțin de vorbă.

— Desigur, răspunse contele. Mă întorc imediat, Caroline.

— Cu permisiunea dumitale, interveni Bradford, aș dori să i-o prezint pe Caroline, Contelui de Milfordhurst, după care am s-o aduc înapoi.

Tatăl Carolinei dădu din cap, zâmbind aprobator. Apoi o luă pe Charity de braț și porniră în urma marchizului.

Bradford o conduse pe Caroline în direcția opusă, spre capătul îndepărtat al sălii de bal. Milford îi văzu apropiindu-se și imediat se scuză față de grupul cu care conversa, pornind să le iasă celor doi în întâmpinare.

— Caroline, permite-mi să ți-l prezint pe prietenul meu, William Summers, Conte de Milfordhurst, anunță Bradford. Milford, dumneaei este Lady Caroline Mary Richmond, fiica Contelui de Braxton.

— Încântată de cunoștință, declară Caroline.

Făcu o mică reverență, în timp ce-l studia pe chipeșul tânăr care-i strângea mâna. După lucirea ștrengărească din ochii lui verzi, părea o mare pușlama.

— Plăcerea e de partea mea, anunță Milford, cu o plecăciune formală. Va să zică, aceasta e domnișoara din Colonii, îi spuse el lui Bradford. Aveți o rochie nouă? o întrebă.

Caroline fu surprinsă, dar dădu din cap.

— Da e o creație a lui Madam Newcott.

Milford îi aruncă lui Bradford o privire complice, chicotind. Caroline nu știa ce semnifică acel schimb de priviri, dar nu avu timp să stăruie asupra lui.

Charity se alătură grupului, cu poalele umflate ale rochiei legănându-i-se, când se opri brusc. Îi zâmbi lui Bradford, apoi prietenului său. Imediat, Bradford i-o prezintă lui Milford. În timp ce Charity își spunea părerile despre bal, sosi și Braxton, iar Bradford, ignorând zâmbetul tot mai larg al prietenului său, îi ceru

numaidecât o întrevedere privată.

Imediat ce Bradford și contele se îndepărtară spre un alcov, Milford aduse răcoritoare pentru Charity și Caroline. Charity continua să domine conversația, în timp ce Caroline o asculta zâmbind cu răbdare.

După atenția cu care o urmărea Milford, conchise că era un om draguș și ușor de simpatizat. Părea să aibă o fire blândă.

— De când îl cunoașteți pe Bradford? se interesă ea, când Charity făcu o pauză.

— Din copilărie, răspunse Milford. Ne avem ca frații.

— Iar noi, ca două surori, interveni Charity. Vai de mine, îmi face cumva semn gazda? Cred că i-am promis acest dans. E foarte sprinten, pentru un om la etatea lui! Sunteți atât de amabil să mă scuzați?

Cu un oftat, își ridică poalele rochiei, șoptindu-i Carolinei:

— Roagă-te să mă țină picioarele.

Și plecă, într-un freamăt de mătase roz.

— Vă sunt îndatorat, o anunță Milford pe Caroline, când rămaseră singuri.

Fata îl privi întrebătoare, așteptându-l să continue.

— Brad uitase cum să zâmbească. Dumneavoastră l-ați ajutat să-și aducă aminte.

Caroline zâmbi.

— Nu are cea mai comodă dispoziție, așa-i?

Chicotind, Milford dădu din cap.

— O observație perspicace, comentă el. Știam eu c-aveați să-mi plăceți.

Fata făcu ochii mari. Seara aceea era plină de surprize. Mai întâi, Bradford îi povestise toată viața ei, iar acum prietenul lui dădea de înțeles că și el o cunoștea din auzite. Oare mai era străină măcar pentru cineva?

— Am auzit mai multe comentarii privitoare la Bradford, spuse ea. De ce e o asemenea raritate să zâmbească?

Milford ridică din umeri.

– N-a prea avut motive s-o facă.

Dar răspunsul lui era prea evaziv ca să-i astâmpere Carolinei curiozitatea.

– Cred că sunteți un om de calitate, spuse ea.

– El e un om de calitate, iar eu nu sunt? se auzi din spatele ei glasul lui Bradford, făcând-o să se întoarcă spre el, plăcut surprinsă.

– Exact, răspunse Caroline. Ai putea primi câteva lecții de la prietenul dumitale.

Bradford se încruntă, iar Milford, privindu-i, își dădu seama că personalitatea lui n-o intimidă deloc pe Caroline.

Chiar atunci fu anunțată servirea cinei, așa că cei doi îi oferiră brațul, dar Caroline îi refuză, răspunzând că trebuia să stea la aceeași masă cu unchiul și tatăl ei. Aruncă o privire în jur și-și zări tatăl, înconjurat de un grup numeros de tineri. Urmărindu-i privirea, Bradford se încruntă și mai tare.

– Cred că-ți vor cuceri atenția folosindu-se de tatăl tău, anunță el, dezgustat.

– Ai de gând să rămâi lângă Caroline toată seara? îl întrebă Milford, zâmbind.

– Nu. Dar voi avea o scurtă discuție cu unii dintre cei mai insistenți.

Milford chicoti, se înclină în fața Carolinei și-și luă rămas-bun. Bradford o prinse pe Caroline de braț, cu un gest posesiv și o conduse ușor spre sufragerie.

– Acela care stă de vorbă cu Charity nu e Conte de Stanton? întrebă ea, amintindu-și-l de la începutul balului, când îi fusese prezentat.

– Nu, răspunse Bradford, e Conte de Stanton.

Caroline ridică privirea spre Bradford, să vadă dacă glumea, dar expresia lui era reținută, așa că nu-i putu ghici intențiile.

– Păi n-am spus și eu același lucru?

Dându-și seama că fata nu-i înțelesese răspunsul, Bradford

zâmbi.

— Există o deosebire, când folosești articolul hotărât și când nu, îi explică el. Dacă eu îți spun că e *Contele* de Stanton, înseamnă că are cel mai înalt titlu din familie. Dacă, însă, spun că e Conte de Stanton, atunci știi că în familia lui mai e un nobil, cu un rang mai înalt.

— Mulțumesc că m-ai învățat, răspunse Caroline. Dumneata ești numit Ducele de Bradford, deci trebuie să înțeleg că ai cel mai înalt titlu din familie?

— Da, recunosc Bradford. Dar mai sunt și Conte de Whelburne, Contele de Canton, Marchiz de Summertontham și Viconte Benton.

Zâmbi când văzu reacția uimită a Carolinei față de toate titlurile lui.

— Ești și cavaler? întrebă ea, clătinând din cap.

— Nu. Onoarea de a deveni cavaler este acordată numai de rege, și nu se moștenește.

— Înțeleg. Îmi dau seama că probabil îmi consideri instruirea plină de lipsuri. Dar eu am locuit la Boston, unde titlurile nobiliare nu înseamnă nimic. Și-n plus, unchiul meu Henry nu se aștepta să mă reîntorc vreodată în Anglia, și nici el nu punea prea mult preț pe titluri. Considera că valoarea unui om se bazează numai pe faptele sale proprii, nu și pe ce-au făcut înaintașii lui. Cred că din acest motiv nu m-a învățat cum se cuvine, oftă ea. Unchiul și cu mine considerăm că nu e nici necesar, nici important.

Chiar atunci li se alătură Contele de Braxton, iar Bradford fu nevoit să plece.

— Vom continua discuția mâine, declară el, înainte de a-și lua rămas-bun. Când te voi vizita. Tatăl tău mi-a acordat permisiunea.

În timpul cinei, Caroline îi fu prezentată lui Lady Tillman, o veche prietenă a tatălui ei, iar Marchizul de Aimsmond îi șopti că într-o vreme, femeia dorise să se mărite cu el.

Lady Tillman semăna foarte mult cu celelalte doamne de la bal, fiind doar mai vârstnică și mai grăsuță. Probabil obișnuia să-și

exerseze expresiile în fața oglinzii, își spuse Caroline, văzând cu câtă grijă se arăta încântată, interesată sau înțeleghătoare. Caroline o găsea plicticoasă și artificială, iar farmecul ei prefăcut o dezamăgea, pentru că tatăl ei părea cu adevărat încântat de ea.

Fiica lui Lady Tillman arăta ca o versiune mai tânără a mamei sale, și ca înfățișare, și ca gamă de expresii, și părea să aibă un caracter slab.

Rachel Tillman era logodită, le informă Lady Tillman pe Caroline și Charity. Apoi îl trimise pe conte să-l găsească pe viitorul soț al lui Rachel și, de îndată ce Braxton reveni și-l prezentă pe Nigel Crestwall, lui Caroline i se făcu milă de Rachel Tillman.

Nigel Crestwall avea ochii unui vulpoi viclean. Nu se uita la Caroline, ci se hlizea, făcând-o să se simtă foarte incomod în prezența lui. Fu recunoscătoare când Rachel îl convinse, cu smiorcăieli, s-o invite la dans.

Marchizul începea să arate obosit, iar Caroline propuse să se întoarcă în sufragerie ca să ia desertul. După ce se așezară, Vicontele Claymere ceru, pe un ton de-a dreptul dramatic, permisiunea de a le ține companie, după care Terrence St. James solicită o prezentare și se așeză și el lângă ei.

Caroline se plictisi curând de felul cum vicontele și îndrăznețul St. James se luau la întrecere să-i câștige atenția. Întâmplător, ridică ochii și-l văzu pe Bradford privind-o din partea opusă a camerei. Lângă el stătea o femeie pe care Caroline n-o putea descrie decât ca uluitoare, privindu-l cu adorație.

Bradford ținea în mână un pahar de vin, și-l ridică în semn de salut și, probabil, pentru a toasta. Caroline dădu din cap, pregătindu-se să ridice și ea paharul, când vicontele se aplecă înainte și i-l răsturnă din mână. Fața de masă se îmbibă de șampanie, dar Caroline nu-i dădu atenție, încercând să-l calmeze pe viconte. Acesta făcea o întreagă scenă, prezentându-și scuzele, și fu nevoită să strângă din dinți, ascultându-l până la capăt.

Când ridică din nou privirea, văzu că accidentul îl distrase

grozav pe Ducele de Bradford, care zâmbea cu gura până la urechi. Caroline zâmbi și ea, apoi clătină din cap, revenind cu atenția la conversație. St. James o lua mereu de mână, iar ea i-o tot dădea la o parte.

Balul se apropia de sfârșit. Caroline își îmbrățișă unchiul și-i promise pentru a zecea oară că avea să-l viziteze peste două zile, la ceai. Apoi cele două fete își luară rămas bun de la Ducele de Ashford, exprimându-și plăcerea față de seara petrecută la el.

— Despre ce ți-a vorbit Bradford? vru să știe Caroline, când tatăl ei termină de ascultat comentariile lui Charity despre bal.

— Te va vizita mâine, anunță el, satisfăcut. I-am spus că era al cincilea care mi-a cerut permisiunea, și nu i-a plăcut deloc vestea asta.

— Bradford îi face curte Carolinei, preciză Charity.

— Cred că majoritatea populației masculine a Londrei se ține după ea, comentă contele. Dar verișoara ta nu e singura care primește invitații. Și pentru tine am primit o sumedenie de cereri Charity.

— Serios? întrebă Charity, care nu părea prea încântată de vestea unchiului ei.

— Da, și mâine trebuie să discutăm despre toate. Cred că vei primi flori și mesaje, deși au trecut ani de zile de când n-am mai făcut curte nimănui și s-ar putea ca ritualurile să se fi mai schimbat puțin de-atunci, îndrăznesc să spun. Înțelegi, e greu să ții pasul cu vremurile.

Expresia lui Charity deveni și mai alarmată când unchiul ei începu să-i descrie pe bărbații care-i solicitau atenția. Observând, Caroline clătină din cap, semn că să păstreze tăcerea, iar Charity pricepu imediat mesajul.

Apoi, Caroline încercă să urmărească vorbele tatălui ei, dar în minte îi apărea mereu chipul lui Bradford. Dintr-o dată, și-l imagină pe Clarence, pețitorul ei din Boston. Apoi îi văzu în ochiul minții pe amândoi, unul lângă altul, și se pomeni gemând. Nici nu se puteau

compara, iar Caroline puse toate acele gânduri ridicole pe seama oboselii.

CAPITOLUL 6

Caroline hotărâse să discute cu Charity despre Paul Bleachley dimineața, după ce verișoara ei se odihnea bine.

Intră în camera ei ca să-i ureze noapte bună și o găsi așezată în pat, plângând cu fața într-o pernă dolofană pe care o strângea la piept.

— Ai avut dreptate tot timpul, îi spuse Charity, printre suspine. N-a fost deloc onorabil. Am cele mai dușmănoase gânduri, Caroline. Așa aș mai vrea să vii cu mine, să-l găsim și să-l împuști!

Caroline zâmbi, așezându-se pe marginea patului.

— Țsta e într-adevăr un gând dușmănos, fu ea de acord. Dar eu am fost cea care s-a înșelat în privința lui Bleachley, nu tu, Charity. De-acum încolo, am să te ascult ori de câte ori e vorba de bărbați. Instinctele tale n-au dat greș.

— Mă tachinezi?

Ștergându-se la ochi cu fața de pernă, verișoara ei se îndreptă puțin de spate.

— Ai aflat ceva, nu-i așa? Spune-mi!

— Bleachley a fost rănit în explozia de la Boston. Mai ții minte noaptea aceea, Charity? Când a luat foc portul, și vedeam vâlvătăile de la fereastra dormitorului?

— Da, sigur că-mi amintesc. O, Doamne, spune-mi repede ce i s-a întâmplat!

Chinul lui Charity o făcu pe Caroline să-i povestească în grabă toată întâmplarea.

— Și acum, ce să fac? Întrebă verișoara ei, la sfârșit. Bradford ți-a spus că nu-și primește nici măcar prietenii. Bietul meu Paul! Prin ce suferință trebuie că trece! Și începu să plângă din nou, făcând-o pe

Caroline să se simtă complet neputincioasă.

Timp de câteva minute, Charity plânse întruna, udându-și learcă perna. Caroline o ascultă până nu mai putu suporta. Încercă înnebunită să se gândească la un plan – până când, în sfârșit, îi veni o idee.

– Dacă ai terminat cu lacrimile, cred că există o cale, spuse ea, zâmbind. Înseamnă că va trebui să-i cer o favoare lui Bradford, dar n-am încotro.

– Ce anume? întrebă Charity, strângând-o din răputeri de ambele mâini.

– Ideea e să-l prindem pe Paul singur și să-l convingem că-l iubești, nu?

Charity dădu din cap cu atâta agitație, încât părul i se desfăcu din creștet.

– Bradford ne va ajuta să intrăm la el; continuă Caroline, tot mai însuflețită. O să am eu grijă de asta. Restul va depinde numai de tine, Charity. Planul meu îți va cere să joci un rol dificil. N-ai voie să fii drăguță! Altfel, vei distruge totul.

– Nu înțeleg... recunosc verișoara ei, încruntându-se.

– Mai ții minte dimineața când l-am adus pe Benjamin în casă?

– Da. M-am speriat așa de tare, când am intrat în bucătărie și l-am văzut așezat acolo, cu cuțitul în mână!

– Dar n-ai arătat că ți-era teamă. Și nici frații tăi n-au făcut-o. Mai știi cum s-a prezentat Caimen și cum a insistat să-i strângă mâna lui Benjamin?

– Da, dar ce legătură au toate astea cu Paul?

– Lasă-mă să termin, insistă Caroline. Benjamin era atât de suspicios cu noi, însă toată lumea se purta de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru să-l găsească acolo. Apoi a venit și mama, i-a aruncat o singură privire și imediat a spus că-i va îngriji tăieturile. Bietul Benjamin n-a mai avut nicio șansă. Până să scoată o vorbă, l-a bandajat, l-a ospătat și l-a culcat în pat. Dacă țin bine minte, nici măcar n-a dat drumul cuțitului. Cred că-n prima zi a dormit cu el în mână.

Zâmbi, gândindu-se câtă compasiune arătase mătușa ei, apoi continuă:

— Și-acum, dacă-l lași pe Paul să observe... vreau să zic, dacă arăți măcar un dram de compasiune sau milă, ei bine, ai să strici totul.

Îi explică mai departe și, când termină, era convinsă că aveau să reușească. Mai stătură de vorbă o oră, până când Caroline anunță că trebuia să se mai și odihnească.

— Dar n-am discutat despre bal, Caroline. Știi că a fost acolo și unchiul tău, Franklin, și nici măcar n-a venit să te cunoască? Da, l-am văzut! insistă grăbită Charity. Celălalt unchi al tău, marchizul — ce bătrân scump! — mi l-a arătat pe Franklin, apoi i-a făcut cu mâna ca să-l cheme, dar Franklin ne-a întors spatele și s-a îndepărtat.

— Poate că nu te-a văzut, presupuse Caroline.

— Mă rog, e drept că n-aveam ochelarii, dar am văzut cum se încruntase. Nu era chiar atât de departe. Mi s-a părut foarte ciudat, dar tu ai spus de-atâtea ori că englezii sunt niște oameni suciți, încât voi considera că așa i se explică grosolănia.

— Rămâne de văzut, răspuse Caroline, ridicându-se. Somn ușor, Charity.

Era trecut de ora trei dimineața, când Caroline se culcă în sfârșit. Avea mintea plină de întrebări, toate numai despre Bradford. De ce era un asemenea miracol că zâmbea din nou? Trebuia neapărat să-l întrebe.

Și adormi, cu zâmbetul pe buze.

* * *

Caroline se trezi la crăpatul zorilor, ca de obicei, dezgustată de sine însăși. Dormise doar patru ore, iar cearcănele de sub ochi o arătau clar.

Luă pe ea o rochie de oraș bej, apoi își legă părul la spate și se duse jos, să caute un ceai fierbinte. Sufrageria era goală, așa că porni pe culoar și în cele din urmă găsi bucătăria. O femeie, probabil

bucătăreasa, stătea pe un scaun, lângă vatra.

Caroline își anunță prezența, apoi se uită prin jur. Fu îngrozită la vederea prafului și a celorlalte mizerii care acopereau pereții și pardoseala.

— Mă cheamă Marie, îi spuse bucătăreasa, și asta-i prima mea săptămână aici. Văd că nu vă place, da' încă n-am avut timp să fac curat, declară ea, pe un ton agresiv.

Caroline îi aruncă o privire tăioasă, iar atitudinea femeii se schimbă încet.

— Mai bine să vă spun ce mi s-a-ntâmpnat. Iar am ars carnea. Acum în vocea ei nu se mai simțea nici urmă de ostilitate; se vedea clar că era necăjită.

— Aici e ca-ntr-o cocină, replică fata.

— Nici pâinea nu se poate mânca, urmă bucătăreasa. O să mă dea afară, și-atunci ce-am să mă fac?

Și începu să plângă, ștergându-se la ochi cu marginea șorțului murdar. Caroline nu prea știa cum să reacționeze. Femeia arăta destul de jalnic.

— Nu ți s-a explicat ce îndatoriri ai, înainte să primești slujba? întrebă Caroline.

Drept răspuns, bucătăreasa se puse pe plâns și mai abitur.

— Calmează-te! o admonestă sever Caroline.

— Am mințit, și Toby m-a ajutat cu scrisoarea de recomandare, recunosc femeia, sughițând. N-a fost cinstit, știu, da' aveam nevoie disperată de muncă și altceva n-am știut ce să fac. Leafa lui Toby nu-i de-ajuns ca s-o scoatem la capăt, înțelegeți, și mai am și eu nevoie de-un gologan în plus, ca să-i dau de mâncare la micuțu' Kirby.

— Cine-s Toby și Kirby? se interesă Caroline, mai îmblânzită.

— Bărbatu' și băiatu' meu. Gătesc pentru ei și nici nu se plâng, și-am crezut că și la conte o să-i placă. Și-acuma o să mă dea afară și nu știu ce-o să mi se-ntâmpne!

Caroline stătu un moment privind-o. Părea voinică, deși era cam

slabă, și arăta ca o femeie cinstită, măcar pentru că-și recunoscuse înșelăciunea.

— O să-i ziceți la tatăl dumneavoastră? întrebă Marie, frământându-și șortul.

— Poate ajungem la o înțelegere, răspunse Caroline. Cât de mult ai dori să-ți păstrezi slujba asta?

— Aș face orice, orice! se repezi femeia.

După expresia însufletită din ochii ei, Caroline își dădu seama că nu era cu mult mai vârstnică decât ea. Nici pielea nu-i era ridată. Doar ochii-i păreau bătrânești, foarte îmbătrâniți și obosiți.

— L-ai cunoscut pe prietenul meu, Benjamin, nu-i așa? o întrebă ea.

Marie dădu din cap.

— Am auzit că se îngrijește de siguranța dumneavoastră.

— Da, așa e, confirmă Caroline. Dar se pricepe și la bucătărie. Îi voi cere să facă el de mâncare, iar tu ai să te uiți și-ai să înveți.

Bucătăreasa dădu iar din cap, făgăduind să facă tot ce-i cerea Benjamin. O oră mai târziu, Conte de Braxton intră în sufragerie. Caroline stătu cu el în timp ce-și lua cel mai delicios mic dejun din viața lui. Apoi parcurseră împreună mesajele sosite în acea dimineață.

— Ți-am spus că Ducele de Bradford va trece pe-aici azi după-amiază, la ora două? întrebă contele.

— La două! exclamă Caroline. Dar pân-atunci nu mai sunt nici măcar două ore! Trebuie să mă schimb imediat!

Tatăl ei dădu din cap, apoi îi mai strigă:

— Diseară, mergem la un dineu dat de Viconte Claymere și familia lui!

Caroline se opri în ușă.

— Claymere nu e acel gentleman neîndemânatic pe care l-am cunoscut aseară?

Când tatăl ei confirmă, fata își dădu ochii peste cap.

— Atunci, nu trebuie să-mi iau rochia ivorie. Sigur o să-mi verse

ceva pe ea. Păcat că nu se mai poartă negrul, mai adăugă ea, peste umăr.

Bradford sosi cu cincisprezece minute întârziere. Arăta în plină formă și era îmbrăcat în echipament de călărie. Caroline își ridică poala fustei, arătându-și pantofii de piele albastră, făcând o reverență formală.

— Ați întârziat, *my lord*. Ce v-a reținut?

Tonul ei oficial îl făcu să zâmbească.

— Iar tu ești gata prea devreme. Nu știi că o lady trebuie să-și lase curtezanul să aștepte cel puțin douăzeci de minute, ca să nu dea impresia că arde de nerăbdare să-l vadă?

— Iar dumneata ești curtezanul meu? întrebă Caroline, pornind spre el.

Bradford îi văzu lucirea răutăcioasă din ochi și se pomeni dând din cap.

— Și tu? Arzi de nerăbdare?

— Desigur, răspuse Caroline. Am aflat că ești bogat și respectat, deci e firesc să fiu nerăbdătoare. Nu asta crezi?

Expresia lui, care părea extrem de stânjenită, o făcu să râdă.

— Nici nu te-am salutat cum se cuvine, și ai și început să faci haz pe seama mea, oftă Bradford.

— Dar tocmai ne-am salutat! îl contrazise Caroline. În regulă, oftă ea, văd că n-ai chef de glume, și-n plus, am să-ți cer ceva important, înainte de a sosi tatăl meu. Am nevoie de o mică favoare, Bradford, și dacă vei fi de acord, am să-ți rămân îndatorată pe vecie. Și, împreunându-și mâinile în poală, îi așteptă răspunsul.

— Pe vecie? repetă Bradford, înălțând o sprânceană. Cam mult, pentru o datorie.

— Am exagerat, recunosc Caroline. Aș dori să ne escortezi, pe Charity și pe mine, acasă la Paul Bleachley, și să aranjezi să fim primite.

Bradford clătină din cap, dezolat că trebuia s-o refuze.

— Paul nu va accepta niciodată.

— Nu, n-ai înțeles, insistă Caroline, ridicându-se iar și începând să se plimbe, cam agitată. De fapt, e chiar obligatoriu ca Paul să nu știe că venim. Altfel, sigur că ar refuza! Planul meu e să-l luăm prin surprindere.

Se opri în fața lui Bradford, zâmbind.

— E chiar foarte simplu, spuse ea.

Când Bradford se încruntă din nou, simți că începea s-o ajungă frustrarea. Tatăl ei trebuia să apară din moment în moment, și voia să termine toate aranjamentele înainte. Își propti mâinile în șolduri.

— Planul meu... încercă ea să-i explice. Nu mă gândesc decât la verișoara mea... și la Paul, desigur... Fac numai ce e mai bine pentru amândoi.

În sfârșit, obținu o reacție, Bradford izbucni în râs.

— Și numai tu știi ce e mai bine pentru ei? întrebă el.

— Mereu râzi de mine! mormăi Caroline, deznădăjduită.

Apoi își auzi tatăl coborând scara și se repezi să continue:

— Te rog, acceptă! Trebuie să ai încredere-n mine, Bradford! Zău că știu ce fac!

Își dădu seama că se ruga de el, așa că-și îndreptă spatele, încercând să redevină fermă.

— N-am să mă las abătută din drum – doar întârziată, cel mult, șopti ea. Aceleași cuvinte i le spusese și Bradford în seara trecută, deși vorbind despre cu totul altceva.

Contele intră în cameră și le zâmbi. Bradford râdea, iar Caroline părea foarte mulțumită de sine. Își petrecură ora următoare conversând diverse. Tatăl Carolinei nu avea de gând să plece înaintea lui Bradford, iar fata nu găsea nicio cale de a mai rămâne singură cu ducele.

La plecare, amândoi îl conduseră până la ușă.

— Abia aștept să primesc un mesaj de la dumneata, spuse aluziv Caroline. Nu mai târziu de mâine dimineață, adăugă ea, altfel voi fi

nevoită să fac alte aranjamente.

— Te duci la cheful lui Claymere diseară? îl întrebă contele pe Bradford. Cred că va fi o petrecere interesantă. Micuța Clarissa va cânta la spinetă, iar sora ei, cu vocea.

Bradford nici nu s-ar fi putut gândi la ceva mai amuzant.

— Eu am să-mi pun șorțul bucătăresei, pentru ca viconte să nu-mi distrugă rochia, interveni Caroline.

Tatăl ei o privi muștrător, în sensul că nu se cuvenea să spună așa ceva, făcând-o să-și coboare ochii, rușinată. Lui Bradford, îi schimb, îi plăcu gluma.

— Vom veni și noi, Milford și cu mine, promise el, chiar în timp ce se întreba cum să obțină o invitație de la Claymere. Știa că viconte voia s-o curteze pe Caroline, și nu putea îngădui așa ceva, desigur. Nimeni nu urma s-o aibă pe Caroline Richmond, decât Jered Marcus Benton.

* * *

— Aici toate petrecerile încep după ora de culcare? își întrebă Caroline tatăl căscând. Balansul trăsorii o făcea să adoarmă.

— Ești obișnuită să te trezești devreme, spuse Charity. Eu am dormit până la amiază și mă simt minunat. Caroline, mai ciupește-ți puțin obraji. Ești palidă.

Caroline se supuse, căscând încă o dată.

— Cred că-n seara asta o să vă distrați bine amândouă, anunță contele. Familia Claymere e de foarte bună calitate. V-am spus că surorile mai mici ale vicontelui au să ne cânte?

Dând din cap, Caroline închise ochii, ascultând conversația dintre tatăl și verișoara ei. Charity era în culmea entuziasmului, căci mesajul lui Bradford sosise în cursul serii. Era mâzgălit cu litere apăsate, scurt și la obiect, spunând că avea să sosească a doua zi dimineață la ora zece și să le conducă pe amândouă acasă la Paul Bleachley. Pe ultimul rând, întreba: „Atâta considerație ți-e de ajuns?”

După ce primise acordul lui Bradford, Caroline îi explicase tatălui ei situația. Acesta se învoise s-o lase, adăugând însă că trebuia să se întoarcă acasă până la ora unu, ca să poată lua ceaiul de după-amiază la unchiul ei.

Bradford nu ajunsese înaintea lor, iar Caroline fu cam dezamăgită. Dar viconteles o ținea ocupată și trează. O călca mereu pe picioare, iar scuzele lui erau mai dureroase decât pașii. Pur și simplu nu știa când să se oprească, iar pe Caroline atâta amabilitate o scotea din minți.

Cu câteva minute înainte de a începe recitalul, sosi și Bradford. Caroline stătea așezată în ultimul rând, între tatăl ei și Charity. Nu era un aranjament întâmplător. Îi luase pe amândoi cu forța lângă ea, pentru ca viconteles să fie nevoit să se așeze în altă parte.

Micuța Clarissa avea cam cu douăzeci și cinci de kilograme peste greutatea normală. Se pregăti îndelung, apoi începu să cânte, și mai începu o dată, și încă o dată, până când Caroline pierdu numărul începuturilor. Biata fată își dădea toată silința, dar abia se pricepea. Caroline închise ochii, încercând să asculte – și adormi.

Bradford stătea rezemat de perete, căutând să-și ascundă gândurile. Jură că dacă fata aia mai începea o singură dată, avea să sară peste toți spectatorii, s-o înhațe pe Caroline și să se repeadă cu ea pe ușă afară.

Milford intră în salon, dădu ocol grupului și se opri lângă prietenul său.

— De ce zâmbești? îl întrebă încet.

— Pentru că sunt aici, suferind masacrarea asta a lui Mozart, numai ca să fiu aproape de Caroline, recunosc Bradford.

— Și unde e? se interesă Milford, privind în jur.

Bradford se uită spre ultimul rând și începu să râdă. Câteva persoane îl priviră, așa că le salută, încercând să-și păstreze privirea plictisită.

— E la mijlocul ultimului rând, și doarme tun.

— Într-adevăr, chicoti Milford. Deșteaptă fată.

Caroline dormi pe tot parcursul recitalului. Urmă o scurtă pauză, în timpul căreia Clarissa își așteaptă sora să pregătească partiturile.

Contele de Braxton profită de ocazie pentru a-și schimba locul, dornic s-o asculte pe Catherine Claymere. Vicontele promisese că era minunată și avea o voce limpede, de soprană.

Când Charity își urmă unchiul, Bradford și Milford se așezară pe locurile lor, încadrând-o pe Caroline.

— S-o trezim? se interesă alene Milford.

— Numai dacă începe să sforăie, replică Bradford. Doamne, frumoasă mai e când doarme!

— Încă n-ai reușit să ți-o scoți din minte?

Bradford nu spuse nimic. La început, intenționase să-și ia ce dorea, apoi să i-o lase altuia, iar acum acest plan îl irita. Fu scutit de orice răspuns, când Clarissa atacă uvertura pentru sora ei. Suna aproape plăcut; până când Catherine deschise gura. Sunetul era ascuțit ca al unui cui mâncat de rugină, dar Bradford se bucură, căci zbireretele ei o treziră pe Caroline. Fata tresări vizibil și se agăță de coapsa lui Bradford, cu o exclamație.

Apoi își aminti unde se află și ce se întâmplă. Roși, mai mult pentru că adormise, decât din cauza odioasei sale reacții față de femeia care chirăia ca o pasăre prinsă-n laț.

Bradford îi acoperi mâna cu a lui, și abia atunci Caroline își dădu seama unde și-o așezase. Cu o privire nemulțumită, își retrase mâna, apoi se întoarse să-i zâmbească lui Milford.

— Învață-mă și pe mine cum faci, ca să pot dormi până se termină calvarul ăsta, îi șopti el.

Caroline se aplecă să audă mai bine, dar se pomeni trasă înapoi de Bradford.

— Fii cuminte, bombăni ea. Ce-o să creadă lumea?

— Că mi te revendic, replică ducele, începând să-i maseze ceafa.

— Prietenul tău n-are pic de maniere, i se plânse Caroline lui Milford.

— I-am spus-o și eu, cu nenumărate ocazii, răspunse acesta în

șoaptă.

Își dădu seama, după expresia lui glumeață, că n-avea să obțină niciun ajutor, și oftă exasperată. Apoi încercă să se ridice ca să-și schimbe locul dar Bradford, nu o lăsă să se miște! O apăsă ușor pe umeri.

— Doresc foarte mult să fiu scuzata, murmură Caroline.

Încercă să-l intimideze cu privirea, dar ducele nu făcu decât s-o privească la rîndul lui, cu un zâmbet strâmb care-i înmuia inima.

Când Catherine termină de cântat, se auzi o rundă de aplauze politicoase. Câteva persoane dădură să se ridice, inclusiv Bradford și Caroline, dar Catherine începu încă un cântec. Toți se prăvăliră la loc pe scaune – cu excepția Carolinei, care profită de ocazie și se îndepărtă. Zâmbea, căci Bradford n-o mai putea opri.

După ce întrebă o cameristă unde putea să se aranjeze, urcă grăbită scara. Prin holul de jos circulau câteva persoane, dar cel de la etaj, în chip ciudat, era pustiu. La capătul unui coridor lung, Caroline găsi camera de toaletă. Înăuntru se afla o oglindă lungă, și-și corectă înfățișarea pe îndelete.

Când deschise ușa, holul era pustiu. Cineva stinsese lumânările dintre camera de toaletă și scară. Carolinei i se păru straniu, și porni cu pas prudent înapoi. Tocmai ajunsese în capul scării, când i se păru că aude un sunet înfundat în spatele ei. Vru să se întoarcă, punându-și mâna stângă pe balustradă, și deodată se simți împinsă înainte.

Nu avu timp nici măcar să țipe. Zbură efectiv prin aer, încercând înnebunită să se țină de balustradă. Cotul ei lovi balustrada, absorbind aproape tot impactul, apoi căzu în posterior, cu o bufnitură. Un pantof i se agăță în poala rochiei, sfâșiindu-i-o, dar asta n-o preocupa la fel de mult ca ruptura îngrozitoare a decolteului. Își dădu seama ce i se întâmplase când se prinsese instinctiv de cot, din cauza durerii. Cumva, degetele i se încurcaseră în panglica petrecută prin corsaj.

Rămase așezată pe trepte, cu părul răvășit în jurul umerilor și

junghiuri de durere prin tot trupul. Picioarele îi tremurau, dar se strădui să se ridice, ținându-se de balustradă, în timp ce cu mâna cealaltă încercă să-și aranjeze cât de cât corsajul.

Singura consolare era că nimeni n-o văzuse. Încet, durerea îi trecu, deși încă mai avea senzația că o mie de mâini tocmai încetau s-o lovească. Apoi, o cuprinse furia. Caroline se întoarse, cu un geamăt de durere, pentru a privi în susul scării. Aceasta era foarte lungă. Și-ar fi putut rupe gâtul!

În clipa următoare, înțelese totul: cineva *voise* ca ea să-și rupă gâtul.

Cel care o găsi fu Bradford. Văzând că nu se întorsese imediat în salon, începuse să se agite, până când Milford îl privise dezaprobat.

— De ce întârzie? mormăise Bradford.

Apoi se gândise că putea fi reținută de vreun curtezan, această idee făcându-l să sară în picioare fără a-i prezenta scuze lui Milford, pe care-l călcăse pe pantof.

Curios, prietenul său îl urmase, încercând să nu se strâmbe prea tare la auzul unei acute spulberate de Catherine Claymere.

— Ce Dumnezeu?

Bradford se opri la baza scării, nedumerit. Caroline arăta de parcă tocmai trecuse printr-o zbenguială viguroasă în fân. Nu-i lipseau decât paiele agățate în păr – și, își spuse el cu cinism, bărbatul care o smotocise.

Știa că era o concluzie pripită, dar pieptul ei era mai mult afară decât înăuntru, iar rochia ruptă arăta că i se întâmplase ceva. N-avea niciun sens și totuși...

Caroline îi urmărea jocul emoțiilor pe față, până decise că Bradford și Milford o priviseră destul. Își șterse lacrimile de la colțurile ochilor și spuse:

— Adevărații gentlemeni n-ar căsca gura, ci ar oferi o mână de ajutor.

Bradford reacționează primul. Își smulse brațul din mâna lui

Milford, care încercase să-l rețină, și porni pe trepte.

— Las-o să-ți explice, Bradford, insistă Milford într-o șoaptă furioasă, urmându-l, în timp ce se apleca să ridice din drum unul dintre pantofii Carolinei.

Bradford încercă să-și compună o expresie stăpânită, dar era atât de furios încât știa că nu reușea. Nu voia decât să pună mâna pe canală care făcuse asta – și cât mai repede! Își scoase redingota și o puse peste umerii Carolinei.

— Cine-a fost sus cu tine? întrebă el, cu un calm înșelător.

Caroline ridică privirea spre Milford, sperând ca acesta să-i explice comportamentul straniu al prietenului său, și-i văzu pe față îngrijorarea.

Bradford o apucă de umeri. Chipul îi radia de furie. Vocea Catherinei Claymere continua să răsună prin uși, tot mai ascuțită.

— Mai bine s-o ducem de-aici înainte ca puștoaica aia a lui Claymere să termine. Cei de-acolo vor cu disperare să scape, încercă Milford să destindă atmosfera.

Caroline se întoarse spre el, neluând în seamă strânsoarea mâinii lui Bradford.

— Ce crede că s-a întâmplat?

Milford ridică din umeri, în timp ce Bradford o cuprindea în brațe.

— Spune-i lui Braxton că fiica lui și-a rupt rochia, și o duc acasă, ordonă el scurt.

Apoi o privi pe Caroline.

— Când ajungem afară, îmi spui numele nemernicului care ți-a făcut asta, și am să...

— Crezi că m-am întâlnit sus cu un bărbat? Dintr-o dată, totul începea să devină clar, iar Caroline făcu ochii mari. Crede că m-am întâlnit sus cu cineva și că am...

Bradford porni grăbit în josul scării, dar Caroline îl prinse de umeri.

— Bradford, îi spuse, încercând să-i întoarcă obrazul spre ea, am

căzut pe scară!

Imediat se înfurie pe sine pentru că-i dădea explicații.

— Desigur, asta a fost după aventura mea secretă. Omul a fost de-a dreptul incredibil... și așa de rapid! se răsti Caroline.

Îl auzi pe Milford râzând în spatele ei dar nu-l luă în seamă, continuând să-l întărate pe Bradford.

— Și avea cele mai bizare idei! Auzi acolo, a insistat să-mi rupă poalele rochiei și să-mi atace picioarele! E un mod cam neobișnuit de a-și arăta afecțiunea, nu crezi?

— Ai de gând să vorbești mai încet? îi ceru Bradford, pe un ton mai puțin tăios, și de pe chip îi dispăruse asprimea. Parc-ai fi fata lui Claymere.

Ajunseseră la ușa din față, iar Milford se grăbi să le-o deschidă, apoi îi însoți afară și o închise în urma lor. Avea să-i transmită lui Braxton mesajul lui Brad, dar numai după ce-l vedea plecând. Nu voia să piardă nimic. Avea o presimțire în legătură cu ei și dorea să afle dacă era întemeiată.

— Te-ai fi putut răni, mormăi Bradford.

Îl auzi pe Milford chicotind și se întoarse spre el.

— Putea să moară, omule.

— M-am rănit, într-adevăr, interveni Caroline. M-am lovit la cot și am căzut în...

— Ce s-a întâmplat, iubito? o întrebă el. Porți și tu ochelari, ca și Charity?

— A fost îngrozitor, mărturisi ea cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Și nu ți-am dat permisiunea să-mi spui „iubito”.

Chiar atunci sosi trăsura lui Bradford, iar Milford se grăbi să le deschidă ușa. După ce porniră, Caroline începu să tremure din nou.

— Nu cred că se cuvine să te uiți așa la mine șopti ea.

— Niciodată n-am făcut ce se cuvine, replică Bradford, pe un ton suav. Iar asta e una dintre cerințele tale pentru un pețitor, nu? Să nu-i pese de ce gândește lumea.

— Nici drăguț nu ești, încercă disperată Caroline să risipească

vraja care o învăluia.

— Și de ce-ai ajuns la concluzia asta? întrebă el înălțând o sprânceană.

— Pentru că ai crezut că făcusem ceva necuviincios. Nu mai face mutra asta nevinovată Bradford! continuă, văzându-i zâmbetul mucalit.

— Doar pentru un moment, și n-am crezut că și tu te purtaseși necuviincios, îi explică el, aranjându-i tandru părul pe umăr. Credeam că altcineva încercase să profite de tine.

Caroline clătină din cap.

— Întotdeauna crezi tot ce poate fi mai rău despre ceilalți? se încruntă ea. Nici asta nu-i foarte frumos.

Bradford oftă ironic.

— Găsești măcar ceva atrăgător la mine? o întrebă, mângâindu-i obrazul cu degetul.

Simțind că i se făcea piele de găină pe brațe, Caroline încercă să-i înlătore mâna. Voia, mai mult decât orice pe lume, ca Bradford s-o sărute.

— Îmi place cum mă săruți, șopti ea. E îngrozitor de necuviincios că recunosc?

În loc să-i răspundă, Bradford îi cuprinse obrajii în palme și o trase spre el. Gura lui o atinse pe a ei ușor ca pana, smulgându-i un oftat de mulțumire.

Simți nevoia s-o sărute din nou, spunându-și că era ultimul lor sărut din seara aceea, iar când limba lui o întâlni pe a ei, când excitația fierbinte explodează cu patimă crudă, știu că nu se mai putea opri. Degetele lui îi traseră o dungă fierbinte în josul gâtului suplu, șovăiră o fracțiune de secundă, apoi își continuară drumul până ajunseră la sâni plini și moi. Și orice intenții de a se purta ca un gentleman i se risipiră.

Caroline încercă să respingă această nouă intimitate, în timp ce se lupta cu senzațiile. Gura lui Bradford îi coborâse pe gât, respirația lui era caldă și senzuală, sub ureche, iar limba lui o scotea din minți.

Apoi gura îi găsi sânii, iar Caroline nu-l mai putu opri. Simțea că plutea în brațele lui, și se lăsă pradă valului de emoții.

— Caroline, ești atât de minunată... șopti Bradford, cu glasul îngroșat de dorință. Atât de gingașă... Ai fost făcută pentru dragoste...

Limba lui îi încercuia sfârcul unui sân în timp ce cu mâna i-l mângâia ușor pe celălalt Pe Caroline începea s-o chinuiască o nevoie pe care n-o putea defini, n-o putea înțelege. O speria, acea dulce tortură, și începu să se zbată cu adevărat.

— Bradford, nu! Trebuie să ne oprim...

Bradford o amuți cu un sărut prelungit, arzător, și-i schimbă poziția, astfel încât Caroline îi simți duritatea lângă trupul ei. Dându-și seama că nici nu se gândea să înceteze, deveni și mai alarmată.

— Te doresc, Caroline, cum niciodată n-am mai dorit o femeie...

Rochia i se ridicase, iar mâna lui îi mângâia coapsa. Se simțea ca arsă cu fierul roșu, atât de fierbinte-i era atingerea. Se smulse de lângă el cu respirația la fel de întretăiată ca a lui, deși pasiunea îi fusese înlocuită de furie.

— Trebuia să te oprești înainte de a ajunge atât de departe, șopti ea.

Cuvintele ei avură nevoie de câteva momente pentru a pătrunde prin ceața pătimașă care învăluisese mintea lui Bradford. Când reuși cât de cât să-și recapete controlul, Caroline se mutase pe bancheta din fața lui, strângându-și din nou redingota peste rochia ruptă.

Trăsura trecu peste o groapă, pe una dintre străzile lăturalnice care duceau spre casa tatălui ei, iar Caroline scrâșni din dinți, când fu aruncată în loc. Nu credea c-avea să mai suporte mult timp durerea.

— De ce naiba gemi? întrebă furios Bradford.

— Mă doare, se răsti ea.

— Bine. Și pe mine mă doare.

— Și de ce te doare?

— Ți arde de glumă? Mă doare fiindcă m-ai făcut să te doresc. Ești chiar atât de neștiutoare? aproape că strigă el, aplecându-se înainte, încruntat.

— Eram neștiutoare până când ai profitat de mine. Credeam că ești un gentleman și că te vei opri, înainte de a-ți permite asemenea... libertăți! Un gentleman! repetă Caroline, cu vocea tremurându-i de rușine. Mă dorești! Ha! Ce-oi fi având în minte, Bradford?

Începuse să țipe, dar nu-i păsa. Furia îi alungă golul din stomac, iar picioarele încetaseră să-i mai tremure.

— Pui prea mult preț pe tine însăși, îi răspunse Bradford. Mă îndoiesc că mi-ai putea reține interesul multă vreme. O noapte ar fi de ajuns ca să scap de atracția asta.

Cuvintele lui o dureau, dar mai curând ar fi murit decât s-o arate.

— Și care sunt intențiile tale? îl întrebă, cu voce joasă și hotărâtă. Să mă ai, și pe urmă să treci la alta? Chiar am avut încredere în tine, să știi! Și am fost o proastă!

Bradford îi distinsese suferința în ochi, iar furia i se risipi ca prin farmec. Pentru prima dată în viața lui, se simțea vinovat.

— M-am purtat ca un gentleman, până când mi-ai luat mințile, Caroline, murmură, sperând să fie clar că-și prezenta scuzele.

— Vrei să spui că eu sunt de vină? îl întrebă ea, neîncredătoare.

— Caroline, nu te mai purta de parcă tocmai ți-aș fi luat virginitatea, se răsti Bradford. Am vorbit în focul pasiunii.

— Deci, să nu ascult ce spui? se încruntă Caroline. Să n-am încredere în tine?

— Încrederea n-are ce să caute între un bărbat și o femeie, dictă el, cu glasul din nou aspru.

— Nu poți iubi pe cineva dacă n-ai încredere, insistă Caroline, nedumerită. Niciodată nu m-aș putea căsători cu un bărbat care n-ar avea încredere în mine.

— Și te-am cerut eu în căsătorie?

— Nu, și nu văd niciun motiv pentru ca această atracție să

continue, Bradford. Ceea ce doresc eu, tu nu-mi poți da. Și de vreme ce tocmai am stabilit că nu avem niciun viitor împreună, cred că e mai bine să ne luăm rămas-bun.

— Perfect, răspunse el, imitându-i tonul.

Chiar în timp ce rostea acest cuvânt, își dădu seama că-i era imposibil s-o părăsească. Dumnezeuule, cât îl mai zăpăcea de cap!

— Îți dorești un prost.

Caroline nu-i răspunse. Trăsura se opri în fața casei, și încercă să deschidă ușa. Dar picioarele lui i se încurcaseră în poala rochiei, iar aceasta se rupse și mai mult.

Bradford coborî din trăsură, apoi o luă pe Caroline în brațe. Nu i se împotrivi, deși pe față i se citea nemulțumirea.

— Măine ai să fii cam țeapănă, comentă el.

Caroline se gândi să-i spună că fusese îmbrâncită, dar alungă imediat ideea. Începea să creadă că zgomotul auzit în spatele ei fusese doar o părere. Era obosită – și nu voia să discute cu Bradford posibilitatea alarmantă că cineva ar fi vrut să-i facă rău.

Deighton le deschise ușa, în timp ce Bradford continua să bombăne. Pentru un om de vârsta lui, se dovedea iute de picior. Sări într-o parte, făcându-i loc lui Bradford să se repeadă înăuntru, cu Caroline în brațe.

— Cred c-ar trebui să-ți faci o pereche de ochelari cât mai rapid posibil, remarcă Bradford, în timp ce-l urma pe Deighton pe scară, ținând-o pe Caroline într-o strânsoare aproape la fel de dureroasă cum fusese și căzătura. Ai nevoie de un paznic, Caroline.

— Vorbește mai încet, îi ceru ea. Și n-am nevoie de niciun paznic.

— Ba ai nevoie, de cineva care să te apere de tine însăși.

— Te oferi pentru funcția asta?

Bradford rămase încruntat, iar Caroline se repezi să continue:

— Mai degrabă aș accepta să fiu în mijlocul unei haite de lupi, decât sub protecția ta. Aș avea șanse mai mari de supraviețuire, adăugă ea, cu patimă.

— O haită de lupi? repetă Bradford, cu o undă de amuzament în

ochi.

— Ai înțeles ce-am vrut să spun, mormăi Caroline. Dacă drumul din seara asta cu trăsura a arătat cum ești în stare să mă aperi...

— Caroline, țipi, remarcă el, indicându-l cu capul pe Deighton.

Alarmată, Caroline continuă mai încet:

— Ascultă-mă bine, Bradford. Am terminat unul cu celălalt. O să aibă grijă Benjamin de protecția mea.

Deighton deschise ușa dormitorului și păși într-o parte. Mary Margaret stătea într-un balansoar, lângă fereastră, dar când își văzu stăpâna sări în picioare și se repezi spre ea.

— Afară.

Acest cuvânt efectiv o catapultă pe Mary Margaret pe ușă. Nu ezită nicio clipă, ceea ce o înfurie și mai mult pe Caroline.

— Nu-i da tu ordine cameristei mele! ceru ea, în timp ce o privea pe Mary Margaret cum închidea ușa în urma ei. Dacă strig, Benjamin va fi aici cât ai clipi din ochii ăștia ai tăi cinici, și te-ar sfâșia în bucăți înainte să suflă o vorbă.

— Atunci, cheamă-l!

Provocarea era clară, iar Caroline se dezumflă imediat. Bradford o duse spre pat și o puse pe pătură. Încercă să fie cât mai atent, dar Caroline săltă totuși de două ori înainte de a rămâne nemișcată.

— Am zis să-l chemi.

— N-am să-l chem, răspunse Caroline, scoțând de sub ea redingota lui Bradford, fără să-i pese că rochia ruptă lăsa să se vadă mai mult decât era decent. Și acum, scutește-mă de prezența dumitale. Sper să nu te mai văd niciodată.

Bradford nu luă în seamă redingota și se aplecă, imobilizând-o pe Caroline între brațe, cu chipul la doar câteva degete distanță de fața ei.

— Și acum, ascultă-mă bine, mica mea adversară. Ceea ce e între noi încă nu s-a terminat. Te voi avea, într-un fel sau altul. Dacă asta înseamnă căsătorie, atunci ne vom căsători. Dar vom juca după regulile mele, Caroline Richmond, nu după ale tale. Înțelegi ce-ți

spun?

– Când infernul va urca la cer, *my lord*, replică ea cu patimă. Când Coloniile vor anexa Anglia, când Regele George va abdică, și mai ales, când neamurile proaste vor deveni gentlemen, și când odiosul Duce de Bradford va învăța ce-i aia *considerație*. Cu alte cuvinte, Jered Marcus Benton, n-am să fiu niciodată a dumitale. Înțelegi și *dumneata* ce-ți spun *eu*?

Închise ochii, în așteptarea exploziei. Când colo, auzi un murmur gutural, care o nedumeri. Când se uită din nou, văzu că Bradford abia își stăpânea râsul.

– Zău că ar trebui să te ia cineva deoparte și să-ți explice când ești insultat, *my lord*. Poate reușește Milford să te învețe. Cu siguranță, pare opusul dumitale – deși, cum te poate considera prieten, nu-s în stare să pricep. Ești un om așa de nesuferit și neînduplecat!

– Neînduplecat!? Tocmai am încălcat un legământ pe care l-am făcut cu ani în urmă, și numai din cauza unei femei, năvălașe, cu ochi violeți, care mi-a luat mințile. În doar două săptămâni, mi-ai întors toată lumea cu susu-n jos.

Caroline se încruntă, întrebându-se la ce jurământ făcut cu ani în urmă se referea. Și ce legătură avea cu ea? Dar nu apucă să întrebe. Gura lui Bradford o captură brusc pe a ei, într-un sărut care-i solicita întreaga atenție. Încercă să-și țină gura închisă și-i împinse umerii din răspuțeri, dar fără niciun rost. Nu putea ignora ceea ce-i făcea. Era prinsă între brațele sale, cu gura capturată de a lui. Doar un ultim sărut, își spuse Caroline, în timp ce-l cuprindea pe după gât – doar un sărut de rămas-bun. Se lăsă în voia lui Bradford, și-l auzi oftând. Drept răspuns, oftă la rândul ei, când Bradford se îndepărtă, fără tragere de inimă, și se ridică.

– A fost un sărut de rămas-bun, Bradford, șopti ea.

Își simțea buzele învinețite și umflate, iar ochii-i erau plini de lacrimi. Era extenuată de evenimentele acelei zile obositoare, își spuse ea, privindu-l cum se îndrepta spre ușă. În niciun caz nu

plângea fiindcă Bradford pleca din viața ei.

— Da, iubito, răspunse el din mers.

Își luase redingota și o ducea pe umăr.

— La revedere, mai spuse, deschizând ușa. Pe mâine.

Doamne, dar încăpățânat mai era! Nu se înțeleșeră că n-aveau să mai continue relația aceea? Că nu-i putea aștepta niciun viitor împreună?

— Omul ăsta mă înnebunește de cap, mormăi Caroline.

Se ridică și-și scoase repede rochia. Mary Margaret îi pusese pe pat halatul albastru, și-l luă pe ea, întrebându-se unde se dusesese micuța cameristă roșcovană. Probabil tremura de frică în vreun colț, și numai fiindcă Bradford se răstise la ea.

Nu știuse că dragostea putea cauza atâta deznădejde, atâta nefericire. Iar dacă iubirea pentru Jered Marcus Bradford o făcea nefericită, Caroline jură că și el urma să aibă parte de aceleași chinuri. Trebuia să facă un efort suprem, dar era o provocare căreia nu-i putea rezista. Recompensa urma să fie prea mare.

La fel cum și Bradford îi declarase că n-avea să renunțe la ea, Caroline jură că nici ea n-avea să renunțe la el. Desigur, Bradford nu voia decât s-o *aibă*, dar ea își dorea mult mai mult.

Bietul om! Aproape că-i era milă de el.

Aproape! Dar nu putea da dovadă de milă dacă voia să reușească. Dacă voia să-l reformeze pe Bradford și să-l facă să fie potrivit pentru ea. Poate că, își spuse ea râzând, cu ajutorul lui Dumnezeu, avea unele șanse de izbândă.

Era un ticălos și o pușlama, dar Caroline tocmai acceptase că era ticălosul și pușlamaua ei. Urmă să-l aibă, conform termenilor ei, nu alor lui.

Da, îl iubea pe omul acela, arogant și, dacă era nevoie să mute cerul și pământul, avea să găsească o cale de a-l face și pe el s-o iubească.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineața, la ora zece punct, Bradford sosi să le pe Caroline și Charity. Nu dormise bine, cu mintea frământată de gândul la Caroline, și era foarte iritat. N-avea prea mare încredere în planul ei pentru Paul Bleachley, și începuse să aibă îndoieli.

— Să-mi spui cum vrei să procedezi, îi ceru el Carolinei, după ce se așezară în trăsură.

Îi răspunse Charity, care stătea lângă Caroline.

— Sunt așa de nervoasă, Bradford! Dar Caroline m-a pus să revăd totul și am încredere că o să meargă bine.

Nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta. Voia să știe în ce consta planul propriu-zis, și se întoarse din nou spre Caroline. Fata îi zâmbi, cu o expresie în care se citea limpede că-i ghicise frustrarea.

Buna ei dispoziție îl făcu și pe el să surâdă. Ce ciudat, își spuse, că-l putea afecta atât de ușor, și-i schimba așa de repede dispozițiile!

Carolinei îi venea să râdă la vederea schimbărilor de expresie de pe fața lui Bradford. Înainte fusese încruntat, iar acum zâmbea. Își spuse că în ziua aceea arăta destul de chipeș și n-o intimidă nici pe departe la fel de mult ca seara, când era îmbrăcat în negru.

Când ajunseră în sfârșit la locuința lui Bleachley, Bradford o ajută pe Charity să coboare, bucuros că scăpa în sfârșit de turuiala ei neîntreruptă. Apoi se întoarse s-o ajute și pe Caroline, luând-o de talie, și o sărută scurt pe creștet înainte de a-i da drumul.

— Nu-ți mai poți permite asemenea libertăți, anunță Caroline, cu fermitate.

Întrucât se uita spre verișoara ei, Bradford nu-i putea distinge expresia. Îi întoarse capul spre el și văzu că era încruntată. Tocmai voia să-i spună că un sărut cast nu însemna cine știe ce libertate,

când Caroline i-o luă înainte:

— Cred că ar fi mai bine să rămâi afară, Bradford. Altfel, s-ar putea să încerci să intervii și ne vei încurca.

— Păi...

Pentru câteva clipe, Bradford amuți.

— Nu mai face mutra asta scandalizată, îi spuse nervoasă Caroline. Acum, că sosise momentul, începea să devină la fel de neliniștită ca Charity. Dacă ceva ieșea pe dos, Charity urma să fie zdrobită, Bleachley avea să se înfurie, și totul, numai din vina Carolinei. Ea pusese planul la cale.

— Ce Dumnezeu ai ticluit? o întrebă Bradford zgâlțâind-o de umeri.

Caroline se smulse din mâinile lui, apoi îi răspunse:

— Acum e prea târziu ca să-ți explic, și mi-ai promis că vei avea încredere în mine.

Porni grăbită pe cărare, o luă pe Charity de mână și bătu la ușă. Îl simți pe Bradford venind în spatele ei, și-l auzi când murmură încet:

— N-am spus niciodată că voi avea încredere în tine.

Zâmbind, Caroline întoarse capul.

— Dar ai fi spus, dacă ți-o ceream, remarcă ea.

Le deschise o femeie cu o mutră acră și un șorț alb imaculat încingându-i mijlocul voluminos.

— Ați întârziat, îi spuse ea în șoaptă lui Bradford, fără să le dea atenție celor două domnișoare din fața lui. E în bibliotecă, adăugă, după care se întoarse și plecă grăbită.

Charity și Caroline se priviră nedumerite. Bradford fu nevoit s-o împingă înainte pe Caroline, care o trase după ea și pe Charity. După ce închise ușa în urma lor, Bradford le arătă o cameră din stânga intrării.

— Acolo e, Charity. Merg și eu cu tine. Vorbea pe un ton nespus de blând, iar Caroline văzu ochii lui Charity umplându-se de lacrimi.

— Așa nu merge, îi șopti ea. Vino-ți în fire în clipa asta, și fă cum

ne-am înțeles. Acum ori niciodată, Charity.

Și, cu aceste cuvinte de încurajare, Caroline deschise ușa bibliotecii, își împinse verișoara înainte, apoi închise iar ușa în urma ei.

Bradford voise s-o urmeze pe Charity; dar Caroline îl opri, rezemându-se de ușa din lemn de stejar, cu un zâmbet pe buze.

— De-acum, totul depinde numai de Charity. Și nu te mai încrunta, Bradford. Mă faci să fiu nervoasă.

— Caroline, zău că ar trebui să-i ajutăm. Paul s-a schimbat...

— Vei avea încredere în mine, declară Caroline.

Bradford nu mai apucă să răspundă. Se strâmbă la auzul strigătului indignat al lui Bleachley, și-i căzură umerii. Apoi îi ajunse la urechi vocea delicatei Charity, și fu complet uluit. Micuța verișoară răcnea ca o scorpie la omul pe care Bradford crezuse că-l iubea. Se încruntă și mai tare și deschise gura ca să-i spună lui Caroline ce credea, însă fata dădu din cap, făcându-i semn să tacă.

— Cum îndrăznești să mai fii în viață? Țipa Charity destul de tare ca s-o audă toată lumea. Te-am crezut un om onorabil, ticălosule!

Bradford nu auzi răspunsul lui Paul. Dar vocea lui Charity era atât de puternică, încât se mira că nu se zgâlțâia ușa.

— Ba *n-am* să ies afară! Nu înainte de a-ți spune ce om nesuferit ești! Mi-ai promis că mă iei de soție, domnule Bleachley! Te-ai jucat cu sentimentele mele! Ai spus că mă iubeai!

— Uită-te la mine! se auzi răcnetul lui furios, sonor ca al unui leu.

— Mă uit la tine! zberă și Charity. În sfârșit, a dat Dumnezeu, aș putea să adaug. De luni de zile nu te-am mai văzut, și-n fiecare zi am plâns și am suferit, Paul. Credeam că ai murit. O, ce proastă am fost! Nu ești deloc onorabil, nu-i așa?

Bradford așteptă să audă răspunsul lui Paul, dar în schimb se pomeni cu un zăngănit de sticlă spartă.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el revoltat, încercând s-o dea pe Caroline la o parte din ușă.

Dându-și seama că era mai puternic decât ea, Caroline schimbă

pe loc tactica. Își aruncă brațele pe după umerii lui și-i trase capul spre ea. Apoi îl sărută, senzual și pătimaș cum o învățase el.

Diversiunea reuși, iar Bradford începu imediat să coopereze de bunăvoie. Ultimul lui gând cu cap și coadă fu acela că avea s-o înlătore pe Caroline din ușă și s-o tragă pe Charity afară din bibliotecă imediat ce o săruta pe femeia care chiar se credea în stare să-i dejoace intențiile.

În bibliotecă, Charity continua să joace rolul fetei seduse și abandonate. Luă încă o vază și o aruncă spre biroul lui Paul. În sinea ei, era îngrozită de ceea ce făcea. Îi venea să plângă de fiecare dată când își privea iubitul și-i vedea suferința din ochi.

Paul trebui să se ferească în momentul când a doua vază fu cât pe ce să-l lovească în cap. Apoi se ridică, aplecându-se înainte, cu mâinile încleștate pe marginea biroului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu vezi ce-am pățit? Pune-ți ochelarii, Charity, și uită-te la fața mea!

Charity nu se lăsă mult rugată. Își deschise poșeta, vărsă conținutul pe masa de lângă ea și-și puse repede ochelarii cu rame de sârmă. Apoi se întoarse, cu mâinile în șolduri, privindu-l lung pe Paul.

— Ei? întrebă ea.

— Ai orbit?

Dintr-o dată, lui Paul Bleachley îi pieri toată furia. Era absolut nedumerit de reacția ei.

— Nu mai sunt frumos, Charity. Trebuie să-ți arăt fiecare cicatrice în parte?

Glasul îi era marcat de deznădejde, dar Charity rămase neimpresionată.

— Înfumuratule! Deci asta-i șmecheria, nu? Încerci să mă convingi că vreo câteva zgârieturi amărâte sunt motivul pentru care te-ai lepădat de mine? Ha! Nu-s o idioată, Paul. Te plictisești de mine? Ți-ai găsit pe alta? Spune-mi adevăratul motiv, și poate am să te iert.

— Nu există niciun alt motiv! strigă Paul din nou. Acum nu mai văd decât cu un singur ochi, Charity. Nu vezi cum îmi iese ăstălalț din orbită? Cât de frumos ți se pare?

Charity fu nevoită să mai ia un aranjament floral, aruncându-l spre Paul.

— Atunci, dacă te deranjează așa, acoperă-ți-l! țipă ea.

— Și cicatricele, Charity! Cu cicatricele ce să fac?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, lasă-ți barbă! *Și nu mai tot schimba vorba!* Aici e vorba despre încălcarea promisiunii de a mă lua de soție, nu despre înfățișarea ta – la care văd că ții atât de mult!

Făcu o pauză ca să respire, înfoindu-și părul, apoi se întoarse și-și puse lucrurile la loc în poșetă. Nu se grăbi, știind că Paul îi urmărea fiecare mișcare.

— Mi-am făcut o coafură nouă, iar tu nici măcar nu m-ai felicitat! remarcă ea, în timp ce trăgea de șnurul poșetei, închizând-o. Numai la tine te gândești! Ei bine, mă bucur c-am aflat ce om încrezut ești, acum, înainte de căsătorie. Va trebui să te schimb, Paul. Înțelegeți asta, nu-i așa? Sau nu ești numai îngâmfat, ci și bătut în cap?

— Să mă schimbi?

Auzindu-i șoapta, Charity îl privi din nou. Îi văzu lucirea de speranță din ochi și, în clipa aceea cât privirile li se susținură, știu că învinsese.

— Iar acum, înainte să plec, am să-ți dau un ultimatum, continuă ea.

Vorbea răspicat, pe un ton mulțumit. Își puse cu grijă mânușile albe și începu să se plimbe prin fața biroului lui Paul.

— Sau te prezinți la unchiul meu și-i declari ce intenții ai, de-acum în două săptămâni, sau am să trag concluzia că nu mă mai iubești.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc, Charity, dar...

— Nici eu n-am încetat vreodată să te iubesc, Paul, îl întrerupse ea.

Cu o expresie solemnă, veni încet până lângă birou. Paul se

întoarce spre ea și, cu blândețe, îi puse mâinile pe obraji. Charity se înalță pe vârfuri și începu să-i depună sărutări mărunte pe obrazul rănit.

— Te rog să nu mă înțelegi greșit, Paul. Îmi pare foarte rău că ai fost rănit. Dar trecutul nu se mai poate schimba, iar acum trebuie să privim în viitor.

Îl lăsă s-o sărute o dată, prelung, mulțumitor, apoi se retrase iar, cu o atitudine din nou vioaie.

— Să nu care cumva să încerci din nou să fugi. Am să te găsesc, oriunde-ai încerca să te ascunzi. Iar dacă nu te văd curând acasă la unchiul meu, cred c-am să devin foarte violentă – și numai tu vei fi de vină, domnule Bleachley.

Și cu aceste cuvinte de avertisment, Charity își îndreptă umerii și deschise ușa. Trecu pe lângă Bradford și Caroline, neluând în seamă expresia surprinsă de pe fața verișoarei sale în timp ce se smulgea din îmbrățișarea ducelui, și-și văzu de drum până ajunse afară.

Caroline era mai afectată de sărutările cu Bradford decât voia să recunoască. Roșind, se grăbi după verișoara ei, mormăind că era sigură că-i spusese lui Bradford că nu-și mai putea permite libertăți cu ea.

Bradford rămase cu gura căscată, în timp ce asculta bombănelile Carolinei. Se întoarce când îl auzi pe Paul în spatele lui și văzu uimit că prietenul său zâmbea. Ce-i scăpase? se întrebă el, privindu-l cum urca scara spre etaj.

— Unde te duci? îl întrebă, frustrat pentru că n-o mai săruta pe Caroline și fiindcă habar n-avea ce hotărâseră Bleachley și Charity.

— Să-mi las barbă, răspunse Paul peste umăr, cu un hohot de râs.

* * *

Pe tot drumul spre casă, Charity plânse și râse alternativ. Caroline o bătea pe mână și-o ascultă în timp ce-i spunea cât de mult îl iubea pe Paul și cum suferise acesta. Bradford tot încerca să intervină și el, ca să afle ce se întâmplase, și în cele din urmă

Carolinei i se făcu milă de el și-i explică.

— Știam că dacă va arăta cea mai mică urmă de compasiune, Paul o să-i întoarcă spatele. Tu mi-ai sugerat asta, Bradford, preciză ea.

— Eu?

Oricât încerca, Bradford nu-și putea aminti să fi spus nimic care să-i fi dat o asemenea idee.

— Desigur. Mila era ultimul lucru pe care l-ar fi acceptat Paul. Se vedea clar, din felul cum s-a închis în sine, adăugă Caroline, vorbind ca și cum i-ar fi dat lecții unui elev foarte încet la minte. Apoi se întoarse iar spre Charity și o întrebă:

— I-ai spus că dacă încearcă iar să fugă ai să-l împuști draga mea?

— Cred că da, dădu Charity din cap. Sau poate i-am spus că-l voi da în judecată pentru că și-a călcat promisiunea. Pot să fac asta, nu-i așa?

— Nu va fi nevoie, o asigură Caroline. Tocmai mi-ai spus că te-a sărutat și încă te mai iubește. Nu cred că va mai fi cazul să-l împuști.

Bradford își dădu ochii peste cap, cu exasperare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charity n-ar putea împușca pe nimeni! pufni el.

— Știu, răspunse imediat Charity, zâmbind, și adăugă: Caroline, însă, ar putea găuri și un fir de praf, dacă și-ar pune mintea. Și ar fi de-ajuns s-o rog eu, ca să-l împuște pe Paul.

Bradford o privi șocat, iar cele două fete izbucniră în râs.

— Caroline, am să fac tot ce-mi spui, îți dau cuvântul meu. Mi-ai salvat viața cu planul ăsta. Niciodată n-am să uit cum m-ai ajutat.

— Deci, planul a ieșit așa cum voiai tu? o întrebă Bradford pe Charity. Acum îi înțeleg toate amănuntele, adăugă el, zâmbind spre Caroline. Te-a pus să răcnești la Paul până i-ai închis gura.

Caroline făcu o mutră nemulțumită, dar Charity râse.

— Mi-ai spus că n-are simțul umorului, îi aminti ea. Cred că acum încearcă să glumească.

— Apropo, Caroline, reluă Bradford, o fi promis Charity să nu-i spună tatălui tău despre sărutul nostru, dar eu n-am făcut-o.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă Caroline, alarmată.

— Vei afla destul de curând, chicoti Bradford. Și nu mai fi așa speriată, adăugă el, fără urmă de remușcare în glas. Nu trebuie decât să ai încredere-n mine.

— Am tot atâta încredere în tine câtă ai dat de înțeles că ai și tu în mine, replică iritată Caroline.

Apoi se întoarse spre Charity, adăugând:

— Pentru informarea ta, asta nu înseamnă nimic. Bradford nu are încredere în nicio femeie.

Charity nu scoase o vorbă, uitându-se doar de la unul la altul, în timp ce se întreba ce se întâmplase. Dintr-o dată, atmosfera se schimbase drastic, și o nedumerea.

— N-ai să vorbești cu tatăl meu! declară Caroline, pe un ton care nu admitea nicio replică.

— Ba da! răspuse la fel de categoric Bradford.

— Nu vei rezolva nimic.

— Te amăgești. Am să...

— Nicio vorbă! strigă ea, convinsă că voia să spună „am să te am.” N-o spusese deja destul de des? Iar acum voia s-o arunce din nou, chiar în fața delicatei ei verișoare.

— Ce să nu spună? întrebă Charity.

Niciunul nu-i răspuse. Amândoi o priviră încruntați, iar Charity se retrase mai în spate pe bancheta trăsorii. Oare ce făcuse? se întrebă ea. Și, pentru prima dată de când se știa, se hotărî să-și păstreze gândurile și întrebările pentru sine.

CAPITOLUL 8

Următoarele săptămâni au fost pline de dineuri, baluri și neconținute vizite în timpul zilei. Caroline l-a vizitat pe Unchiul Milo, cum insistă marchizul să-l numească, și s-a atașat strâns de el. De obicei era prezent și unchiul Franklin, fratele marchizului, mai tânăr decât el cu zece ani. La înfățișare îi semăna, dar nu avea aceeași căldură în ochi, iar manierele îi erau mai reținute. Caroline simțea o anumită tensiune între cei doi unchi, pe care nu prea putea s-o definească. Erau foarte politicoși unul cu altul, dar păstrau o distanță clară.

Franklin era chipeș, cu păr castaniu închis și ochi de culoarea alunelor, însă aerul lui rece o cam neliniștea pe Caroline. Soția lui, Loretta, rareori îl vizita pe marchiz, iar Franklin explica mereu că nevastă-sa avea multe obligații sociale, lăudându-se că era solicitată de aproape toată lumea bună. Caroline nu putea să nu se întrebe oare cine o tot căuta de vreme ce încă n-o văzuse la nicio petrecere.

Contele de Braxton începuse s-o escorteze pe Lady Tillman la unele întruniri mai speciale, iar Caroline era mulțumită deși femeia nu-i prea plăcea. Dar se bucura că tatăl ei se simțea bine. Merita să fie fericit, iar dacă Lady Tillman era partenera pe care și-o dorea, treaba lui. Caroline n-avea de gând să se amestece.

Timpul trecea, iar incidentul de la reședința familiei Claymere își pierdea treptat importanța. Caroline era recunoscătoare că nu-și dezvăluise bănuielile, acum fiind convinsă că nu fusese decât rodul imaginației sale, și rezultatul oboselii și al neatenției. Dar, deși nu se mai considera amenințată de un agresor necunoscut, Ducele de Bradford îi dădea o senzație clară de pericol. O aducea la limita disperării.

Bradford o escorta la toate petrecerile și nu se desprindea o clipă de lângă ea, dând clar de înțeles că-i aparținea lui. Carolinei nu-i plăcea această atitudine posesivă, nici aroganța cu care o tot înghesuia prin colțuri și o săruta până când dorința îi lua mințile. Ceea ce o nedumerea complet era felul tot mai intens cum reacționa ea însăși, căci era de ajuns s-o privească, și simțea cum i se înmuiau genunchii. Ce se întâmplase cu stăpânirea de sine, cu independența ei?

În sfârșit, recunoscuse în sinea sa că-l iubea. El, pe de altă parte, nu rostise niciodată acest cuvânt. Dorința nu era decât unul dintre motivele pentru care-i simțea lipsa când nu-i stătea alături. Era ireproșabil de bun și generos, și avea o tărie de caracter pe care Caroline o găsea de-a dreptul inflexibilă.

Dar mai era și un drac împielit! De fiecare dată când o săruta, în ochi i se aprindea o luminiță victorioasă. Caroline se ofilea în brațele lui și vedea cum acest lucru îl făcea să zâmbească. Ce aștepta, să recunoască și ea că-l dorea?

Niciodată n-avea să i-o spună, până nu auzea de la el că o iubea. Iar dacă Ducele de Bradford avea chef de jocuri, Caroline putea să se joace și ea.

Charity, pe de altă parte, era în culmea fericirii. Paul Bleachley venise conștiincios și i se prezentase Contelui de Braxton, iar acum îi făcea curte oficial. Își pusese o bandă de satin negru peste ochi, care-l făcea să arate ca un pirat cutezător, și-și lăsase și barbă.

Caroline îl plăcea pe Paul. Era un om liniștit, cu un zâmbet cald, și-și dădea seama, după cum o privea pe Charity, că o iubea din toată inima. De ce nu-și găsisese și ea un om la fel de plăcut și blajin ca Paul?

Contele de Braxton hotărâse să dea un dineu și invitasese douăzeci de musafiri, inclusiv unchiul Carolinei, marchizul și Franklin, Loretta, Lady Tillman și fiica ei, Rachel, precum și, spre marea nemulțumire nemărturisită a Carolinei, dezgustătorul logodnic al lui Rachel, Nigel Crestwall. Fuseseră invitați și Bradford și Milford,

precum și Paul Bleachley. Cina urma să aibă loc devreme din deferență pentru marchiz, care obosea repede, după care cei mai rezistenți aveau să plece la operă.

Benjamin era în culmea fericirii pe când pregătea porumbeii umpluți, peștele dezosat și puii la frigare. Deighton se purta ca un tiran conducând ultimele pregătiri. Caroline și Charity îi îndeplineau toate ordinele, știind că se pricepea mult mai bine decât ele, iar Charity îi ceruse sfatul chiar și cu privire la rochia pe care urma s-o poarte.

Caroline hotărâse deja să-și ia provocatoarea rochie ivorie. Era extrem de decoltată și, spera, foarte seducătoare. Plănuia să arate ispititor, considerând că sosise momentul să preia dominația în relația ei cu Bradford. Avea să-i ia mințile și să-l silească să-i dezvăluie sentimentele lui.

Charity o găsi în fața oglinzii și scoase o exclamație.

— Bradford va amuți când o să te vadă, prezise ea în șoapta. Arăți ca Venus, zeița dragostei.

— Și tu arăți la fel de fermecător, îi răspunse Caroline, cu un zâmbet.

Charity făcu o piruetă, arătându-și rochia de culoarea lămâii.

— Mă simt minunată, Caroline. E efectul iubirii, să știi. Îți redeșteaptă pofta de viață.

Caroline nu era de aceeași părere, dar își ținu gura. Oftând, își însoți verișoara la parter, pentru a aștepta invitații în antreu.

— Paul și cu mine am hotărât să ne căsătorim în Anglia, îi spuse Charity.

— Sigur că da, răspunse verișoara ei. În care alt loc să vă căsătoriți?

— La Boston, replică încruntată Charity. Dar nu vrem să mai așteptăm, și nu s-ar cuveni să călătorim împreună până nu suntem soț și soție.

Caroline făcu ochii mari, nedumerită.

— Dar veți locui aici, Charity. E țara lui Paul. Te referi doar la o

vizită în sânul familiei, nu?

Verișoara ei, care-l privea pe Deighton cum se plimba nervos prin fața ușii, nu-i observă expresia.

— Paul dorește să-și ia viața de la început. Nu are titluri nobiliare, așa că nu va renunța la nimic important. Dar nici sărac nu e, și are planuri mărețe. Tata îl va ajuta să-și facă un rost în Colonii.

— Da, desigur... comentă Caroline. Și cu ce se va ocupa?

Încerca să pară interesată dar dintr-o dată o copleșise tristețea. Nu credea că era gata s-o piardă pe Charity. Verișoara ei era singura verigă de legătura cu familia sa de la Boston.

— A avut deja niște lungi discuții cu Benjamin, răspuse Charity. Paul vrea să cumpere pământ și să devină un fermier gentleman. Benjamin a acceptat să-l ajute.

— Fermier gentleman? Charity, nu există așa ceva, pufni Caroline iritată. În Colonii? Da' de unde! La ferme e nevoie de muncă grea, cu spinarea, șapte zile pe săptămână.

— Paul e în stare, replică verișoara ei. Își redobândește treptat capacitatea de a-și folosi mâna rănită, și știi că frații mei îl vor învăța și ei.

— Da, oftă Caroline.

Încă se mai gândea la faptul că Benjamin avea să-l ajute pe Paul. Nu avea niciun drept să-l țină în Anglia cu forța. Oare de ce se simțea abandonată?

Clopoțelul sună, semn că sosiseră primii oaspeți, iar Caroline zâmbi forțat. Deighton se opri la ușă, apoi se întoarse spre Caroline și Charity, studiindu-le pentru o ultimă oară cu privirea. Dădu din cap aprobator, afișă obișnuita lui mină plictisită și deschise ușa. Serata începuse.

Bradford fu unul dintre ultimii care sosiră. Caroline bombăni nemulțumită că întârziase, apoi își dădu seama că nu era un început prea potrivit pentru o seară plăcută. Dar nici reacția lui față de rochie nu era cea mai fericită. În loc de a-i spune cât de bine-i stătea, îi ceru în șoaptă să se ducă sus și să se îmbrace până la capăt.

— Sunt îmbrăcata, susțin Caroline.

Stăteau la marginea holului. Milford li se alăturase, și se întoarse și el să audă răspunsul lui Bradford.

— După mine, arată perfect, Brad, declară el, privind-o cu admirație.

— Rochia n-are pieptar, afirmă Bradford. Du-te sus și ia-ți pe tine ceva mai potrivit.

— Nici nu mă gândesc! se opuse Caroline cu îndârjire.

— Ești indecentă, mârâi Bradford.

Milford începu să chicotească, dar Caroline și Bradford îl priviră încruntați, făcându-l să tacă. Apoi Caroline se întoarse din nou spre Bradford.

— Sunt la fel de decentă ca tine, în nădragii ăștia.

— Ce-i în neregulă cu pantalonii mei? întrebă Bradford, luat pe nepregătite.

— Sunt prea strâmți. Mare minune că poți să te așezi fără să te doară.

Îl măsură încet cu privirea, admirând în sinea ei cum arăta. Doamne, chipeș mai era – și extrem de distins, în ținuta neagră de seară.

Milford începu din nou să râdă.

— Te pot conduce la cină? o invită el pe Caroline, oferindu-i brațul.

— Aș fi încântată, răspuse Caroline.

Îi puse o mâna lui Milford pe braț și-l străpuse pe Bradford cu o privire rece.

— Când ai să-ți amintești de bunele maniere, poți să vii și tu cu noi.

Bradford rămase pe loc, nedumerit. Cum reușise să-l pună în defensivă atât de repede, și fără niciun efort? Și chiar n-avea idee ce ispititor arăta, în rochia aia? Se îndoia că mai era prezent vreun bărbat care să nu fie la fel de afectat ca el.

Caroline îl ignoră pe tot parcursul cinei. Stătea în stânga lui Paul

Bleachley și conversa cu Milford, care ocupa locul din fața ei. Bradford se așezase în dreapta Carolinei. Nici măcar nu se uita la el.

Lui Bradford nu-i plăcea să fie neluat în seamă. Abia se atingea de mâncare, și observă cu satisfacție că nici Caroline nu prea mânca. Abia își stăpânea imboldul de a-și scoate redingota ca să i-o pună pe umeri și-și jură că avea să-l stâlcească-n bătaie pe Nigel Crestwall dacă se mai hlizea mult la ea.

Pe la jumătatea desertului, trase concluzia că răbdase destul. Era timpul să aibă o mică discuție cu Caroline, și cu cât mai curând, cu atât mai bine.

Caroline încerca să asculte comentariile lui Milford despre opera la care aveau să se ducă după cină, dar atenția îi era mereu atrasă de Loretta Kendall, nevasta lui Franklin. Femeia cea roșcovană se dădea în spectacol arătându-și admirația față de Bradford, iar Caroline își spunea că, dacă nu înceta să flirteze cu el, avea să-i facă ceva cu adevărat îngrozitor. Se gândea să-i răstoarne pe rochie una din tartele cu zmeură. Sau poate nu numai una. Era destul de decoltată ca să fie loc pentru tot platoul.

În sfârșit, cina se termină, iar doamnele se ridicară să plece. Bărbații urmau să bea un pahar împreună, dar Bradford încălcă tradiția. N-avea chef de nimeni, numai de Caroline. O urmă până la ușă, unde o luă de cot și-i ceru să stea puțin de vorbă. Se purta foarte formal, fiindcă Lady Tillman și Loretta Kendall se uitau la el.

Caroline dădu scurt din cap și spuse, de ochii doamnelor care-i priveau:

— Dacă e important...

Îl conduse în cabinetul tatălui ei, fierbând în sinea ei la vederea felului cum îl sorbea Loretta pe Bradford din ochi.

— Te rog să lași ușa deschisă, îi ceru ea, pe un ton plin de trufie.

— Nu trebuie să audă și alții ce avem de discutat, replică Bradford, mohorât.

Trânti ușa, se rezemă de ea și o privi lung pe Caroline.

— Vino aici.

Asprimea cererii lui o făcu să se încrunte. Ia te uită, acum îi mai dădea și ordine! O considera la nivelul unei servitoare? Totuși, își ținu cumpătul, deși aproape ajunsese la capătul răbdării.

Se rezemă de marginea biroului, cu brațele încrucișate pe piept, și răspunse:

— Prefer să stau aici, mulțumesc.

Bradford trase adânc aer în piept. Zâmbi, dar privirea nu-i deveni mai blândă.

— Caroline, iubito. Mai ții minte că mi-ai spus odată că nu știu când sunt insultat?

Caroline dădu din cap. Întrebarea, precum și tonul lui calm, o nedumereau.

— Da, îmi amintesc, răspunse ea, zâmbind.

— Iar acum, eu sugerez că nici tu nu știi când ar trebui să-ți fie teamă.

Zâmbetul pieri de pe buzele Carolinei. Făcu ochii mari, alarmată, când Bradford începu să se apropie.

— Nu mi-e frică! îl minți ea.

— A, ba ar fi cazul să-ți fie! declară el în șoaptă.

Nu avea nicio șansă. Înainte de a se putea hotărî în care direcție s-o ia la fugă, Bradford o prinse de talie și o trase spre el.

— Ți-ai arătat farmecele în public, i-ai lăsat pe toți bărbații din casă să-ți vadă cu prisosință trupul, mie nu mi-ai dat atenție, iar acum încerci să-mi nesocotești sfaturile. Da, iubito, cred că e una din acele ocazii când ar trebui să-ți fie frică. Era furios. Mușchiul obrazului îi tresărea, semn sigur că-i era extrem de greu să-și păstreze calmul.

Caroline era uimită de cuvintele lui. Nu-i venea să creadă cum încerca să întoarcă jocul împotriva ei, când el era cel care se purtase atât de mișelește.

— Nu mi-am arătat nimănui farmecele, se apără Caroline. Rochia Lorettei... arăta mult mai mult decât a mea. Și tu ești cel care a flirtat, Bradford, nu eu. Să nu-ndrăznești să te încrunți așa la mine!

Ai flirtat cu o femeie măritată – sau uitaseși că era căsătorită?

Fără să-i aștepte răspunsul, continuă pe nerăsuflăte:

— Da, te-am ignorat, dar numai după ce mi-ai insultat rochia. Probabil a fost o copilărie din partea mea, dar voiam ca seara asta să fie perfectă, și am reacționat peste măsură la comentariile tale oribile.

— De ce? întrebă Bradford, cu o expresie reținută. De ce sperai să fie o seară perfectă?

Caroline își coborî privirea spre cravata lui.

— Sperasem ca tu... adică, am crezut...

Oftă. Nu putea să mai continue.

Deznădejdea din vocea ei îl descumpăni pe Bradford. Slăbi strânsoarea și începu să-i mângâie cu blândețe spatele.

— Vom sta aici toată noaptea, dacă altfel nu se poate, până-mi explici ce se întâmplă-n capul tău.

Caroline știa că vorbea serios. Dădu din cap resemnată, apoi răspunse:

— Speram să-mi spui... ceva frumos! Poftim, acum știi adevărul, și am să-ți mulțumesc dacă nu râzi. Voiam să te aud spunând și altceva decât că mă dorești. Îți cer prea mult, Bradford?

Bradford clătină din cap. O sili să ridice privirea spre el, ridicându-i bărbia.

— În momentul de față, nu cuvinte frumoase am în minte. Cred că mai degrabă îmi vine să te strâng de gât. De câteva luni încoace, mă ții ca pe jărat. Ba mai rău, adăugă el, cu o privire care-o făcu pe Caroline să tremure de emoție, eu însumi te-am lăsat să mi-o faci.

Făcu o pauză, hotărât să coboare tonul.

— Haosul s-a terminat, Caroline, și jocul la fel. Am ajuns la capătul răbdării.

— Ai avut răbdare fiindcă așteptai să recunosc că te doresc? întrebă ea în șoaptă, cu o expresie nefericită. Da, te doresc. Poftim, acum ești mulțumit? Dar până să te umfli-n pene, Bradford, înțelege că, în inima mea, atâta lucru nu e de ajuns. Întâmplător, te mai și

iubesc. Prin urmare, după părerea mea, e acceptabil să te doresc *fiindcă* te iubesc.

Declarația ei fu de ajuns ca lui Bradford să-i dispară orice urmă de iritare. Zâmbi, cu un sentiment de satisfacție aproape copleșitor. Era mulțumit. Se aplecă și încercă s-o sărute, dar Caroline își feri scurt capul.

— Nu te împăuna așa, Bradford. N-am vrut să mă îndrăgostesc de tine. Nu ești un om foarte ușor de iubit. De ce n-am putut alege pe cineva ca Paul Bleachley, nu reușesc să înțeleg, oftă ea. Iar acum, ai să mă săruți până nu mai știu de mine, nu-i așa?

Bradford zâmbi și-i depuse un sărut cast pe frunte. Îi inhală parfumul dulce și simți cum îl ametea.

— Tare-aș vrea să n-o faci, Bradford.

— Chiar credeai că poți să porți rochia asta și să nu fii sărutată?

— Da, așa am crezut, șopti ea, cu gura lipită de a lui Bradford.

Apoi o sărută, și-l sărută la rândul ei. Gura lui era atât de caldă, iar brațele Carolinei îl cuprinseseră de mijloc, la fel cum o încercuiau și ale lui, lăsându-l să-și țeară urzeala magică a pasiunii.

Într-un târziu, sărutul luă sfârșit, iar Bradford fu nevoit s-o sprijine pe Caroline. Fata își rezemă obrazul de pieptul lui, așteptându-l să-i spună ce avea în inimă.

— E chiar atât de dureros să mă iubești? întrebă Bradford.

Auzindu-i amuzamentul din voce, Caroline se burzului imediat.

— Ca o durere de stomac, replică ea. Te-am antipatizat cât de mult timp am putut, m-am acomodat cu sentimentul, și pe urmă, m-am trezit că te iubeam.

— Și mă acuzi pe mine că nu sunt romantic! chicoti Bradford.

O bătaie discretă în ușă îi întrerupse. Caroline se simți frustrată, căci fusese sigură că Bradford avea să-i spună că o iubea și el.

— Brad? Aimsmond ar dori să schimbe o vorbă cu tine, se auzi glasul lui Milford, care nu părea deloc fericit.

— Probabil unchiul meu s-a înfuriat că m-ai târât aici, spuse Caroline. Mă duc să-l găsesc și să-l aduc la tine, adăugă ea, pornind

spre ușa. Și să nu crezi că discuția noastră s-a terminat, Bradford.

Și, cu aceste cuvinte de avertisment, Caroline închise ușa în urma ei. Se aștepta să-l vadă afară pe Milford, dar acesta plecase deja. Stătu un moment să-și aranjeze părul și rochia, apoi porni grăbită spre salon.

Nigel Crestwall pândea în umbră, și o înhăță chiar când voia să dea colțul. O țintui de perete înainte ca fata să poată scoate măcar o vorba de protest, și începu să-i aștearnă sărutări băloase pe gât, șoptindu-i sugestii obscene la ureche. Caroline era atât de indignată și se stupefiată, încât câteva clipe nu avu nicio reacție.

În sfârșit, începu să se zbată, tocmai când Bradford dădea colțul și-i vedea.

Nigel nu știu ce-l lovise. Dintr-o dată, se pomeni zburând prin aer, pentru a se lovi de ușa din spate. Vaza de pe masa alăturată se clătină și-i căzu în cap.

Caroline îl privi lung, tremurând de silă.

— Numai tu ești de vină, mormăi Bradford.

Acuzația lui vehementă o surprinse atât de tare, încât îl privi mută de uimire. Atunci se sperie cu adevărat, căci niciodată nu-i mai văzuse pe chip o asemenea furie. Scutură din cap, încercând să-și alunge frica, și făcu un efort să-l privească în continuare.

— M-a atacat, și tot eu sunt de vină? întrebă ea în șoaptă.

Nigel încerca să se ridice, cu ochii săgetându-i într-o parte și-n alta, iar Caroline știu că-și căuta o scăpare. Privindu-l, Bradford răspunse:

— Dacă nu te-ai îmbrăca la fel ca o femeie de stradă, n-ai fi tratată ca atare.

Cuvintele lui rămaseră plutind în aer. Teama Carolinei pieri, înlocuită de indignare.

— Scuza asta o folosești ori de câte ori mă atingi? Că sunt o femeie de stradă, și prin urmare se acceptă?

Bradford nu-i răspunse. Nigel se strecură pe sub ei, cu ochii holbați de spaimă. Bradford întinse o mână, îl înșfăcă de gât și-l

trânti de perete, cu picioarele atârându-i în aer.

– Dacă te mai atingi o dată de ea, cu mâna mea te omor. Ne-am înțeles?

Nigel nu-i putu răspunde – mâna lui Bradford, ținându-l de gât, îi sugruma orice sunet – dar reuși să dea din cap. Bradford îi dădu drumul și continuă să-l privească până când Nigel fugi la ușa din față, o deschise și dispăru în noapte. O clipă, Caroline se întrebă ce-avea să creadă Rachel despre dispariția neașteptată a logodnicului ei.

Apoi, furia lui Bradford se abătu asupra Carolinei. Trecu în fața ei, tăindu-i drumul. Caroline își îndreptă umerii și spuse:

– N-am făcut nimic ca să-l provoc. Iar în privința asta, nu-ți rămâne decât să ai încredere în mine. N-ai văzut ce s-a întâmplat.

– Să nu-mi mai spui cuvântul „încredere”, că nu știu ce-ți fac! E timpul să ne înțelegem, Caroline.

– Aici erai, Bradford!

Glasul marchizului risipi tensiunea. Caroline fu prima care se mișcă. Se întoarse, cu un zâmbet forțat, și-l privi pe unchiul Milo cum se apropia încet.

– Eu pornesc spre casă acum, le explică el zâmbind, și o luă de mână pe Caroline. Mai treci mâine pe la mine?

– Desigur! dădu ea din cap.

– Bun! Bradford, și pe tine te-aștept, și cât mai curând, băiatule!

– Voi veni neîntârziat, răspunse Bradford, pe un ton deferent.

– Ceilalți se pregătesc de plecare, continuă marchizul. Loretta mă va lăsa acasă, din drumul spre altă obligație.

Se întoarse spre ușă, cu Caroline ținându-l de braț.

– Nu știu unde s-o fi dus Franklin, urmă el. Imediat ce Brax a anunțat cine cu cine merge, Franklin s-a ridicat și a ieșit.

Caroline îl simți pe Bradford în spatele ei.

– Eu merg cu tatăl meu, anunță ea.

– Ba nu, replică unchiul ei, Brax le escortează pe Lady Tillman și mica Rachel. Nigel parc-a intrat în pământ, dar cred c-o să apară el.

Milford a propus ca tu și cu el să mergeți cu Bradford.

Umerii Carolinei căzură. Nu mai voia să meargă cu Bradford. Avea nevoie de timp, ca să-și pună sentimentele în rânduială. Îi veni ideea să acuze o durere de cap, și-și duse mâna la frunte, cu un gest dramatic.

— Nu mă simt...

Nu apucă să termine. Ușa tocmai se închisese în urma marchizului, iar Caroline fu răsucită în loc și se pomeni cu capa pusă pe umeri, aproape cu forța.

— Te doare stomacul? întrebă alene Bradford, în timp ce-i aranja gulerul capei.

Rămase tăcută aproape în tot timpul drumului până la operă. Știa că Milford simțea tensiunea, dar puțin îi păsa; nu el propusese să meargă împreună?

— Caroline, ești foarte tăcută, remarcă în sfârșit Milford. Nu te simți bine?

— O doare burta, răspuse scurt Bradford. Și nu-i mai trece. Imediat ce va înțelege asta, o să se simtă mult mai bine.

Milford nu-și ascunse nedumerirea. Se uita de la unul la altul.

— Există anumite leacuri pentru durerile de burtă nesuferite, îndărătnice și odioase, replică ea, cu o voce încordată.

Bradford nu răspuse. Milford îi privea de parcă ar fi vorbit amândoi într-o limbă pe care n-o înțelegea.

Opera fu minunată, iar Carolinei îi plăcu mult. Bradford o prezentă mai multor persoane. Venise și Brummell, care-i făcu cu ochiul Carolinei, chiar în fața unui grup numeros.

Bradford și Caroline abia dacă schimbară o vorbă. La sfârșit, în fața operei se adunase multă lume, așteptând trăsurile. Începuse ploaia, iar câteva doamne se plângeau deznădăjduite.

Când trăsura opri în fața lor, Bradford o ajută pe Caroline să se urce, apoi se întoarse și porni spre capră. La înapoiere, când se așeză și el lângă ea și Milford, era încruntat.

— Se vorbește că tatăl tău se va însura cu Lady Tillman, îi spuse

Milford Carolinei, după ce porniră.

Caroline se uita pe fereastră, spunându-și că o luaseră pe un drum ocolit, de vreme ce trăsură ar fi trebuit să cotească la stânga, pe strada principală.

— Pare să-l intereseze, într-adevăr... răspunse ea, absentă.

— Trage perdeaua! ordonă scurt Bradford; părea furios. La naiba! Instinctele mele m-au înșelat, îi spuse el lui Milford.

Caroline nu înțelegea despre ce vorbeau. Cei doi schimbă o privire, apoi își scoaseră pistoalele.

— Unde ne duce Harry? întrebă Milford.

— Nu e Harry, răspunse Bradford, cu un calm înșelător.

În sufletul lui se războiau mai multe emoții contradictorii. Era furios că nu fusese mai atent acceptând explicația vizitiului că venise să-l înlocuiască pe Hany, care se îmbolnăvisese, dar în primul rând se temea pentru Caroline, care nimerise la mijloc. Cineva îi pusese gând rău, probabil pentru participarea lui în problemele de război, dar făcuse o greșeala fatală: o implicase și pe Caroline, și avea să plătească cu viața.

Milford ridică marginea perdelei tocmai când birjarul sărea de pe capră.

— Vizitiul s-a dus, remarcă el pe un ton nonșalant.

Bradford strânse și mai tare mâna Carolinei, iar în clipa următoare o roată zbura din osie. Se auzi un zgomot asurzitor, perdeaua căzu, iar Caroline văzu scânteile iscate de metalul ce se freca de pietrele străzii. Cei doi bărbați își rezemă picioarele de bancheta din față, iar Bradford o luă pe Caroline în poală, ferindu-i capul la pieptul lui.

Trăsură se răsturnă cu o violență care-i tăie Carolinei respirația. Auzi caii alergând mai departe, înțelese că hățurile se rupseseră, lăsându-i liberi, și se bucură că nu fuseseră doborâți la pământ de greutatea trăsurii.

Bradford nimeri la fundul grămezii, cu Caroline deasupra și Milford peste amândoi. Încet, Caroline deschise ochii și văzu

pistolul lui Milford la un deget de nasul ei. Îi împinse încet mâna, încercând să respire.

Bradford scoase un geamăt și o prinse de șolduri.

— Sper că n-ai pățit nimic, remarcă el, cu o strâmbătură îngrijorătoare.

Caroline îl mângâie pe o parte a capului.

— Ești bine și tu? îl întrebă, cu teamă.

— Dacă nu-ți iei mai repede genunchiul de-acolo, în curând voi deveni eunuc, șopti el.

Auzindu-l, Milford chicoti. Caroline roși, apoi gemu, când fu lovită de gheata lui Milford. După ce se scuză, Milford deschise ușa și se cățără afară, apoi se aplecă s-o ajute pe Caroline să se urce și ea. Trăsura zăcea pe o parte, iar Caroline îi dădu ocol să vadă stricăciunile, în timp ce Bradford ieșea la rândul lui.

O singură privire în jur îl înștiință pe Bradford că se aflau într-o mahala a Londrei. Se adunase deja mulțimea, dar toți se uitau la Caroline, nu la trăsură. Bradford îi mormăi ceva lui Milford, apoi o trase pe Caroline lângă el.

Amândoi continuau să-și țină armele în mâini, iar Caroline înțelese că pericolul încă nu trecuse. La mică distanță, Bradford văzu firma unei taverne ce părea destul de rău famată și-i spuse lui Milford:

— Du-o pe Caroline înăuntru, până găsesc eu pe cine să trimit după ajutor.

Din mers, Caroline vru să-i strige lui Bradford să aibă grijă, dar se răzgândi. Nu voia ca mahalagiii din jur să știe că-i era teamă, ca să nu le vină cine știe ce idei.

— „La gâlceava”, citi Caroline firma strâmbă de deasupra ușii. Ce nume ciudat! Deci, intrăm și stârnim gâlceavă? îl întrebă ea pe Milford.

— Lady Caroline, răspunse el pe un ton foarte formal, tocmai îți voi da prima lecție de artă a mahalagismului. Ești nerăbdătoare să începi? o întrebă, cu acel zâmbet ștrengăresc care Carolinei îi plăcea

din ce în ce mai tare.

— Ard de nerăbdare! zâmbi ea.

Intră în salonul plin de fum și imediat se simți nelalocul ei. Rochia elegantă și capa cu tiv de blană contrastau accentuat cu hainele ponosite ale ocupanților. Nu păreau să fie mai mult de cincisprezece, iar Milford o conduse până în capătul opus al tejghelei, unde o strecură într-un colț, cu spatele la perete, și trecu în fața ei.

În sfârșit, cârciumarul încetă să se mai hlizească și le ceru comanda. Milford îi spuse că deocamdată mergeau două pahare de brandy, și de vreme ce era foarte bine dispus, voia să facă cinste la toată lumea.

Tăcerea dinainte fusese neliniștitoare. Imediat ce Milford declară că oferea de băut, de peste tot se înălțară strigăte, cerând bere și whisky.

— Inspirată mișcare, Milford, îl laudă Caroline. În doar câteva minute, ți-ai făcut prieteni din niște posibili dușmani. Meriți felicitări.

— Aproape că-mi pare rău, mărturisi Milford, chicotind. Doamne, de ani de zile n-am mai nimerit într-o încăierare serioasă!

Caroline zâmbi, dar surâsul îi pieri de pe buze, când ușa tavernei zbură de perete și patru indivizi cu mutre amenințătoare năvăliră înăuntru.

— S-ar putea să ți se împlinească dorința, spuse observând că o priveau.

Se lăsă tăcerea, când unul dintre cei patru, o namilă cu burdihan enorm ce părea să nu mai fi făcut o baie de cel puțin zece ani, porni încet spre ei.

— Ia să vedem noi ce frumușață avem ascunsă acilea, bălmăji omul.

Și întinse mâna să-l dea pe Milford la o parte, dar Milford se dovedi de neclintit.

— Nu te mișca de aici, îi spuse el Carolinei, cu un oftat de

resemnare.

În clipa următoare, pumnul lui izbi falca mătăhălosului, aruncându-l înapoi. Imediat amicii lui se repeziră la bătaie.

Caroline privi, îngrozită, ferindu-se de paharele și sticlele care zburau care-ncotro. Sortii erau foarte inegali, și se temea ca Milford să nu fie rănit. Cârciumarul se hotărî să profite de ocazie și o apucă pe Caroline de păr, încercând s-o tragă spre el, pe după colțul barului. Fata țipă, și o regretă imediat, căci vocea ei îi distrase atenția lui Milford.

— Fii atent ce faci! strigă ea, în timp ce lua de pe bar o sticla plină de whisky și i-o spărgea în cap cârciumarului. Nemernicul se prăvăli la podea, iar Caroline trecu repede după teighea. Hotărând că Milford avea nevoie de ajutor, începu să arunce cu sticle în adversarii lui.

Nu reușea să țintească prea bine, iar unul dintre ei reuși să ajungă până la bar și să-l escaladeze pe jumătate, până-l lovi destul de tare ca să-l oprească. Individul se prăbuși cu un geamăt, peste teighea.

Alți câțiva mușterii intraseră și ei în luptă, iar Caroline nu era sigură cine de partea cui era. Toate sticlele de pe polița din spatele ei se terminaseră, și privi în jur, în căutare de muniție. Dădu la o parte sertarul cu bani și găsi un nou arsenal. Pesemne că proprietarul mai avusese probleme în trecut, căci avea câteva cuțite lungi, arcuite, două pistoale încărcate și un ciomag mult prea greu ca să-l ridice, necum să mai și lovească cu el.

Caroline alege pistoalele. Puse unul pe bar, iar pe celălalt îl luă în mână. Șansele tocmai se întorseseră în favoarea lui Milford, conchise ea, deși, după felul cum încerca să doboare trei oameni în același timp, nu părea să-și dea seama.

O lucire metalică îi atrase atenția. În colțul opus, un om ridicase brațul și se pregătea să arunce un cuțit în spinarea lui Milford. Caroline nu mai stătu pe gânduri și trase. Cu un urlet, omul scăpă cuțitul.

Lupta încetă și toți, inclusiv Milford, se întoarseră să-l privească

pe individul care se ținea de mâna rănită. Apoi, toți ca unul se răsuciră spre Caroline, care se simți datoră să dea o explicație.

— În bătaia asta, nu e voie cu cuțite, anunță ea cu demnitate.

Luă al doilea pistol și se uită la Milford.

— Ei? îl întrebă ea, văzând că o privea în continuare cu gura căscată. Te mai bați, sau plecăm?

Milford scoase un mârâit, apucă doi oameni de ceafă și-i dădu cap în cap. Amândoi căzură, chiar în timp ce altul se repezea înainte. Caroline continua să aștepte cu răbdare sfârșitul luptei.

Bătaia se termină mai repede decât se așteptase. Ușa tavernei se dădu de perete, smulsă din țâțâni, însoțită de un muget. Bradford părea gata să facă moarte de om. Caroline fu mulțumită că erau în aceeași tabără.

— Mult ți-a mai trebuit! strigă Milford, printre pumni.

Când văzu că o găsisse cu privirea, Caroline îi zâmbi lui Bradford, dându-i de înțeles că era nevătămată, iar expresia lui furioasă fu înlocuită imediat de un interes detașat. Caroline îl privi cum își scotea încet redingota, o împăturea cu grijă și o puneă pe spătarul unui scaun. *Mult* îi trebuia, într-adevăr! Milford strigă din nou, iar Bradford atacă în sfârșit.

Rezolvă totul în câteva minute, iar Caroline, deși îi cunoștea puterea, fu acum de-a dreptul uimită. Nu dădea nici cel mai mic semn de efort, nici chiar când ridică un om de două ori mai greu ca el și-l aruncă pe ușă afară. Îl urmară altul și altul, până când toată strada se umplu de trupuri și gemete. Bradford îl smulse pe ultimul de lângă Milford și-l azvârli pe ușă cu o lovitură de picior.

Încă mai arăta impecabil, deși părul îi era puțin răvășit. Milford, pe de altă parte, era într-un hal fără de hal, cu redingota ruptă și pantalonii murdari. Își flexă mâinile și-și potrivi cravata.

— Face casa cinste! anunță Caroline, atrăgându-le amândurora privirile spre ea. Vreau să spun, dacă mai găsesc pe undeva vreo sticlă...

— Cred, draga mea, că le-ai aruncat pe toate, comentă Milford.

— Trebuia s-o păzești, mormăi exasperat Bradford. Caroline, ieși de-acolo. Ne-așteaptă birja.

Caroline dădu din cap și porni spre ușă, pășind cu grijă peste trupurile căzute după teighea. Bradford se uită să vadă ce o încetinea și clătină din cap.

— N-am să întreb, îi spuse el lui Milford.

— Mai bine nu, răspunse Caroline. După părerea ta acum ar trebui să plâng și să leșin, nu? Milford? Arta mahalagismului are mari posibilități, continuă ea. Iar încăierările sunt cu siguranță interesante. De ce te-ai lăsat?

Milford râse, iar Bradford se încruntă. O luă pe Caroline de mână și o trase după el afară.

În cupeul închiriat nu era mult loc, iar Caroline fu nevoită să stea pe genunchii lui Bradford. Acesta era încruntat, și nici măcar nu asculta conversația.

Când birja opri în fața casei, Caroline îi zâmbi lui Milford, spunând:

— A fost o seară minunată, *my lord!* Mai întâi, opera, apoi, încăierarea! Nu mai văzusem niciodată niciuna, nici alta.

— Până la următoarea noastră aventură, Lady Caroline, replică Milford, cu o lucire glumeață în ochi.

— N-o să mai ai nicio aventură, declară Bradford cu glas hotărât.

Caroline îl lăsă s-o ajute la coborârea din cupeu și îl urmă până la ușă.

— Bradford, chiar ești supărat pe mine? îl întrebă ea în șoaptă.

— Nu voi permite să mai fii pusă în pericol, replică Bradford.

O luă de umeri și o îmbrățișă.

— Nu vreau să ți se întâmple ceva.

Apoi, aplecându-se, îi depuse un sărut pe obraz.

Deighton deschise ușa, iar Caroline, fără tragere de inimă, intră în casă. Fu foarte dezamăgită când Bradford n-o urmă.

Discuția lor trebuia să aștepte până a doua zi. Atunci, avea să admită c-o iubea – și totul avea să fie minunat.

CAPITOLUL 9

— Cineva a umblat la roată, îi spuse Bradford lui Milford imediat ce porniră la drum. Nu s-a desprins întâmplător.

— Iar ți-ai făcut dușmani, Brad? se interesă Milford.

Nu mai zâmbea. Caroline era la adăpost, în casă și putea să-și arate îngrijorarea și furia.

— Puteam să murim.

— Cei care umblă să-mi facă de petrecanie nu se încurcă în detalii, comentă Bradford. Caroline e nevinovată, și nu voi permite să mai fie pusă în pericol.

— Ce ai de gând să faci?

— Voi afla cine se ascunde după toate astea și-am să-i arăt eu lui. Dar până-l descopăr, n-am să mă mai văd cu Caroline. În ochii tuturor, nu vom mai avea nimic de împărțit.

— Ai să-i explici, nu-i așa? întrebă Milford.

— Nu. E mai bine ca și ea să creadă că mi-a pierit interesul. Altfel, nu va fi foarte convingătoare. E obligatoriu ca toată lumea s-o creadă, altfel ar putea fi folosită împotriva mea.

— Și Braxton? Lui ai să-i spui?

Bradford clătină din cap.

— Nici lui, s-ar putea să cedeze și să-i dezvăluie adevărul Carolinei.

— Cu ce începem? se interesă Milford. Cu cât îl găsim mai repede pe individ, cu atât mai bine. Ai să vorbești cu Harry?

— Da, dădu din cap Bradford, apoi mă voi duce și la prietenii mei din Departamentul de Război.

— Când toate astea se vor termina, prezise Milford, o să ai pe cap un nou război.

Amândoi îi rostiră numele în același timp:

– Caroline.

* * *

Următoarele două săptămâni au fost insuportabile pentru Caroline. La început, pur și simplu a refuzat să creadă că Bradford o părăsise. Se folosea de orice scuză, de fiecare argument imaginabil, până în seara când se pomeni față-n față cu el la Almacks, iar Bradford se uită drept prin ea, ca și cum nici n-ar fi existat. Atunci fu nevoită să accepte adevărul: între ei doi, totul se sfârșise.

Charity părea mult mai tulburată decât Caroline. Tuna și fulgera că Bradford merita să fie bătut cu biciușca de cai. Involuntar, o făcea pe Caroline să sufere și mai mult, povestindu-i toate bârfele despre notoriile activității ale lui Bradford. Se spunea că ducele reintrase în circulație, culcându-se cu majoritatea femeilor din Londra. Era văzut în fiecare seară cu câte o altă parteneră la braț. Revenise la vechile lui apucături, jucând cărți și bând peste măsură. Toți, inclusiv Charity, credeau că Bradford se distra nemaipomenit de bine.

După întâlnirea cu Bradford de la Almacks, Caroline refuză orice altă invitație. Rămase acasă în fiecare seară. Îi scrisese lui Caimen, destăinuindu-și amărăciunea, dar după ce Deighton trimise scrisoarea, o regretă. N-avea decât să-l îngrijoreze pe vărul ei, iar acesta nu putea face nimic ca s-o ajute.

Contele de Braxton nu avea idee prin ce chinuri trecea fiica lui. Îi acceptase scuza că petrecerile neconținute o obosiseră și că voia să stea acasă ca să se concentreze asupra planurilor de nuntă ale lui Charity.

Luni dimineața sosi o scrisoare de la Boston, cu ultimele noutăți și o mulțime de întrebări despre activitățile celor două fete. Unchiul Henry își dădea încuviințarea pentru căsătoria fiicei lui și-i cerea lui Benjamin să se înapoieze la Boston cât mai curând posibil. Toți aveau mare nevoie de îndrumările lui pentru caii pe care-i

cumpăraseră recent și cei șapte mânji născuți în primăvara trecută.

Benjamin ardea de nerăbdare să plece înapoi. Caroline i-o vedea în ochi.

— Ți-e dor de casă, nu-i așa? îl tachină ea.

— Nu știi cum o să ne descurcăm fără tine, remarcă tatăl ei. Iar o să murim de foame...

Și-i lăasă singuri, ca să se ocupe de aranjamentele pentru călătorie. Caroline nu știa nici ea cum avea să facă față fără Benjamin, deși își păstra pentru sine această grijă.

— Am trecut prin multe împreună, nu-i așa? o întrebă el.

Zâmbind fata răspunse:

— Într-adevăr.

Nu se putu abține să nu-l îmbrățișeze.

— N-am să te uit niciodată, prietene. Întotdeauna mi-ai fost alături când am avut nevoie de tine.

În luna următoare, Caroline îl însoți în port. Conteale îi pregătise lui Benjamin o garderobă de soi, inclusiv o manta groasă.

— Mai ții minte când m-ai găsit în hambar? întrebă Benjamin, în timp ce-și lua rămas-bun.

— Pare să fi trecut un secol de atunci, răspunse Caroline.

— Acum ai să fii de capul tău, fetițo. Pot să rămân cu tine, dacă mi-o ceri. Ți datorez viața.

— Cum și eu ți-o datorez pe a mea, i-o întoarse ea. Viitorul tău e la Boston, Benjamin. Nu-ți face griji pentru mine.

— Dacă ai vreodată nevoie de ajutorul meu...

— Știu, îl întrerupse Caroline. Totul o să fie în regulă, crede-mă.

Nu era în regulă, desigur – și plânse tot drumul spre casă. Îi era greu să nu-și plângă singură de milă, oricât se străduia să pară veselă. Peste Londra se așternuse prima zăpadă, și ea tot nu primise nicio veste de la Bradford.

Acceptă o invitație de la Thomas Ives și-l însoți la un dineu dat de Lady Tillman. Fu o seară plicticoasă, dar tatăl ei se bucură că venise.

A doua zi îi făcu o vizită unchiului Milo. Franklin încă nu sosise, iar Caroline și marchizul avură o conversație plăcută. Unchiul ei aflase de plecarea lui Benjamin la Boston și-i ceru să explice de unde îl cunoștea.

— L-am găsit în hambar, într-o dimineață, răspunse Caroline. Era un sclav fugar, și venise tocmai din Virginia.

Nu-i dădu mai multe detalii, iar marchizul fu nevoit s-o tragă de limbă.

— Tatăl tău mi-a spus că ți-a devenit protector. Prin urmare, Bostonul e un ținut atât de sălbatic și periculos?

Caroline râse.

— Cred că m-ai descris pe mine, nu Bostonul. Mereu intram în buclucuri, iar Benjamin mă scăpa întotdeauna. De mai multe ori mi-a salvat viața.

Unchiul Milo chicoti.

— Cât semeni cu maică-ta, comenta el. Dar cu Benjamin ce-o să se întâmple? Poate fi dus înapoi în Sud. Nu există pe-acolo niște oameni care caută sclavii fugiți, pentru un anumit preț?

Fata se încruntă.

— Într-adevăr, există vânători de sclavi care-i caută pentru bani, dar Benjamin e acum un om liber. Tata, adică unchiul Henry, l-a trimis pe Caimen să-i cumpere actele.

Chiar atunci sosi și Franklin, care imediat menționează numele lui Bradford. Caroline își stăpâni expresia și-l informă pe unchiul ei că nu se mai întâlnea cu ducele. Legătura lor se sfârșise.

— Atunci te gândești să te întorci la Boston? se interesă Franklin.

Întrebarea lui o cam surprinse pe Caroline, care nu înțelegea cum se repezise să tragă o asemenea concluzie. Unchiul Milo, în schimb, se înfurie. Niciodată nu-l mai văzuse atât de nervos! Avu nevoie de aproape o oră că să-l convingă că nici nu se gândea să părăsească Anglia, și în cele din urmă reuși să-l liniștească.

În continuare, Franklin le spuse că auzise niște zvonuri despre o posibilă plecare a Carolinei înapoi la Boston, și că tatăl ei se hotărâse

să se însoare cu Lady Tillman. Conform bârfelor, contele urma să-și ducă noua mireasă într-un tur al Europei, înainte de a se stabili amândoi în țara ei.

Caroline obosise tot încercând să-l calmeze pe unchiul Milo, iar nouă provocare a lui Franklin o înfurie. Îi spuse că toate acele comentarii erau ridicole. Acum, când situația din Franța dăduse iar în clocot, tatăl ei n-avea să se aventureze în afara Angliei.

– Nu pleacă nicăieri! declară ea.

– Mă rog, dacă totuși pleacă, ai să te muți la mine, anunță unchiul Milo, privindu-și încruntat fratele, în așteptarea unei replici.

– Splendidă idee, răspunse Franklin, și nu mai adăugă nimic.

La întoarcerea acasă, Caroline găsi o scrisoare trimisă pe numele ei. O luă de pe masa din hol și intră în salon s-o citească. Fu recunoscătoare că era singură, căci când citi oribilul mesaj, scoase un țipăt de indignare. Primul paragraf era plin de comentarii murdare și ostile la adresa caracterului ei în general. Următorul arăta mult mai concret. Brânciul primit pe scara din casa familiei Claymere nu fusese destinat s-o omoare, ci numai s-o sperie. La fel și accidentul de trăsură. Și avea să moară, o amenința autorul scrisorii, la momentul potrivit. Destinul urma să se împlinească, în numele răzbunării! Scrisoarea se încheia cu mai multe descrieri înfricoșătoare ale felului cum avea să fie ucisă.

Caroline nu știa ce să facă. Puse scrisoarea la loc în plic și o ascunse în dulap. Își dorea din toată inima ca Benjamin să nu fi plecat! Apoi se reculese și-l întrebă pe Deighton cum arătase persoana care adusese mesajul.

Deighton nu știa nimic despre scrisoare, și nici altcineva din personalul casei. Caroline își ascunse teama, spunând numai că o găsisese pe masa din hol și se întreba cine o trimisese, explicând că scrisoarea nu era semnată.

Pe majordom, această încălcare a bunei conduite îl irită foarte tare. Era datoria lui să deschidă ușa, și cineva îndrăznise să-i încalce teritoriul! Insistă că ușa stătea tot timpul încuiată, și bănuia că una

dintre servitoare o deschisese fără să-i ceară permisiunea, iar acum nu voia să-și recunoască vina.

Caroline îl lăasă pe Deighton să bombăne mai departe și se duse la etaj.

— Pun prinsoare că Marie a primit scrisoarea, iar acum i-e frică să recunoască, mormăi Mary Margaret. Mereu umblă prin toată casa, o zi n-a muncit cinstit de când e aici. Acum, că Benjamin s-a dus, iar nu ne mai putem atinge de mâncare. Netoata asta n-a învățat nimic! Cred că Deighton ar trebui s-o alunge.

— Nu mai fi așa de aspră, o admonestă Caroline, cu gândul la familia Mariei. Fii și tu mai răbdătoare, Mary Margaret. Marie are nevoie de leafă. Am să mai stau eu o dată de vorbă cu ea, cât de curând, promise, când văzu că servitoarea era gata să protesteze din nou.

Se hotărî să nu-i spună tatălui ei despre scrisoare. Dacă afla în ce pericol era, ar fi putut s-o trimită iar la Boston, și deși acest gând o cam atrăgea, Caroline își dădea seama că ar fi însemnat să dea bir cu fugiții – și să-l părăsească pentru totdeauna pe Bradford. Totuși, aceasta nu însemna mare lucru, întrucât Bradford dăduse clar de înțeles că terminase definitiv cu ea.

O săptămână încheiată, păstră tăcerea. Devenise foarte retrasă, iar noaptea nu mai reușea să adoarmă. Respinse mai multe invitații, și tresărea la cel mai mic sunet. Nu mai ieșea din casă decât ca să-l viziteze pe unchiul Milo.

Contele o luă la întrebări despre comportamentul ei atât de ciudat și acceptă în numele ei o invitație la teatru, din partea lui Milford. Apoi, insistă până când încăpățânata lui fiică se înduplecă în sfârșit.

Caroline acceptase pentru a-i face o plăcere tatălui ei, precum și fiindcă dorea să-l vadă pe Milford. Îi plăcea compania lui spirituală – dar, de câte ori se gândea la el, își amintea de Bradford.

Se îmbracă într-o rochie de culoarea minții, iar Mary Margaret îi buclă părul și-i trecu printre șuvițe o panglică. Caroline era

nervoasă din cauza lipsei de somn, iar agrafele care o tot împungeau în cap o făceau aproape să țipe.

— Mary Margaret, mai avem o oră până să sosească Milford. Ia adu foarfecele! Îi ordonă ea. Am văzut cum ai tuns-o pe Charity și aș dori să-mi tai și mie părul la fel chiar acum.

În timp ce vorbea, începu să-și scoată rochia și să-și smulgă agrafele din păr.

— Mai repede, Mary Margaret. Sunt hotărâtă. M-am săturat să tot car pe umeri povara asta.

Mary Margaret își ridică fustele și ieși în fugă. Ignorându-i bombănelile, Caroline își îndreptă umerii și se privi încruntată în oglindă.

— Ți-ai plâns destul de milă, Caroline Richmond.

Charity, care tocmai intra, o auzi.

— Ce faci? întrebă ea.

— În clipa asta, preiau inițiativa, declară Caroline. Mai ții minte ce mi-ai spus, că nu-s o șezătoare?

Zâmbind larg, Charity dădu din cap.

— Va să zică, te duci după Bradford?

— Nu, dar am luat alte câteva hotărâri, ocoli Caroline un răspuns direct. Ți voi explica totul săptămâna viitoare, îi promise ea. Va trebui să ai încredere-n mine că nu mi-am pierdut mințile.

Verișoara ei încuviință, deși era cam nedumerită. În timp ce Caroline o împingea pe ușă afară, Mary Margaret reveni în fugă.

— Mary Margaret și cu mine avem treabă. Am să cobor și eu, numaidecât.

Camerista refuză cu strășnicie să taie mai mult de un deget din părul Carolinei, și continuă să se încăpățâneze, până când Caroline îi smulse foarfecele din mână și începu să se ciopârțească singură.

Cu o exclamație șocată, Mary Margaret se învoi în sfârșit, iar când termină, recunoscu zâmbind mânzește că într-adevăr Caroline arăta senzațional. Claia grea de bucle dispăruse, înlocuită de niște șuvițe cârlionțate și mătăsoase care-i ajungeau până sub urechi.

Când Caroline întorcea capul, se simțea atât de ușurată încât izbucni în râs.

— Mă simt minunat! îi spuse ea cameristei.

— Și arătați la fel de minunat, răspunse Mary Margaret. Ochii vi s-au făcut de două ori mai mari și păreți mult mai feminină, *my lady*. O să faceți mare senzație.

Milford sosise deja, iar când Caroline își termină toaleta, o aștepta de câțva timp. Stând în mijlocul antreului, o privi cum cobora scara. Îi observă imediat părul și-i făcu câteva complimente. Totuși, văzuse și cât de obosită arăta. În drum spre Teatrul Drury Lane, Milford îi zâmbi.

— A trecut o vreme de când nu ne-am mai văzut, nu-i așa, Dovlecelule?

— Dovlecel? Niciodată nu mi-ai mai spus așa, răspunse Caroline. Milford ridică din umeri.

— O duci bine? întrebă el, fără să-și poată ascunde compasiunea din ochi.

— N-a murit nimeni, Milford. Nu e nevoie să-mi duci grija. Și află că mă simt minunat.

— Nici Bradford nu prea doarme, comentă Milford.

— Nu-i pomeni numele în fața mea! exclamă Caroline.

Își dădu seama că strigase, și imediat coborî tonul.

— Promite-mi, Milford, că de nu, cobor din trăsura asta și mă întorc acasă pe jos.

— Îți promit! se grăbi el s-o asigure. N-am să scot o vorbă despre... știi tu cine. Numai că, după părerea mea, ar trebui să știi anumite...

— Milford! îl întrerupse Caroline, cu vocea tremurându-i. Nu vreau să mai știi nimic despre el. S-a terminat. Și acum, continuă ea, cu un oftat obosit, spune-mi ce-ai mai făcut. Te-ai mai vârat în vreo încăierare?

Făcea mari eforturi ca să converseze pe un ton firesc. Avea nervii întinși la limită, și la pauza spectacolului obosise de-atâtea încercări

de a se comporta normal. Piesa era mediocră, iar între acte se adunase destul de multă lume în holul teatrului.

Caroline tot zâmbea în stânga și-n dreapta, până avu senzația că fața-i devenise o oglindă pe cale să se spargă în mii de cioburi. I se păru că-l văzuse pe Bradford în partea opusă a holului, iar inima-i zvâcni în piept. Omul se întoarse, și văzu că nu era Bradford, dar inima continua să-i bată la fel de nebunește, fiindu-i tot mai greu să-și păstreze calmul.

Stătea împreună cu Milford în mijlocul unui grup, și-și dădu seama ce greșeală prostească făcuse apărând astfel în public. Devenea o țintă ușoară. Se gândi iar la scrisoarea aceea îngrozitoare și se cutremură. Chiar atunci, cineva o împinse involuntar, iar Caroline se răsuci în loc, cu o expresie îngrozită. Se reculese imediat și zâmbi.

Dar nu fusese destul de rapidă. Milford îi observase schimbarea de expresie și o privea uimit.

— Ce-i cu tine? o întrebă el, trăgând-o deoparte.

Ajunsă cu spatele la perete, Caroline se relaxă vizibil. Clătină din cap, recunoscând în sinea ei că nu mai suporta niciun moment mulțimea și zgomotul.

— Nu mă simt în siguranță, șopti ea. Cred că ar fi mai bine să plec acasă.

Milford își ascunse îngrijorarea. Caroline pălise la față și părea gata să leșine. Așteptă până se urcară în trăsura lui, pornind spre casa tatălui ei, înainte de a aborda din nou subiectul.

— Caroline? Ce-ai vrut să spui când ai zis că nu te simți în siguranță?

— Nimic, răspunse ea, uitându-se afară pe fereastră, ca să nu i se vadă expresia. Ai de gând să te duci la petrecerea de la Stanton, săptămâna viitoare? îl întrebă, încercând să schimbe subiectul.

Șiretlicul nu reuși. Milford o de mâini, strângându-i-le ușor dar ferm.

— Uită-te la mine, Caroline.

Fu nevoită să se conformeze, căci Milford continua s-o strângă de mâini.

— De ce nu erai în siguranță?

N-avea de gând să cedeze, și pace. Caroline oftă, simțind cum i se înmuiau umerii.

— Cineva încearcă să mă omoare, șopti ea.

Milford rămase cu gura căscată, amuțit de uimire. Îi eliberă mâinile și se rezemă de spătarul banchetei.

— Spune-mi totul, îi ceru el într-un târziu, pe un ton la fel de neînduplecat ca al lui Bradford când dădea ordine.

— Numai dacă-mi dai cuvântul tău că vei păstra secretul, îi ceru Caroline.

Milford dădu din cap, iar fata continuă:

— N-am căzut întâmplător pe scară, la Claymere. M-a împins cineva. Și nici accidentul cu trăsura nu s-a întâmplat fără motiv.

O privea atât de uimit, încât se repezi să-i explice în continuare, ca să-l convingă că nu-și pierduse mințile.

— Săptămâna trecută am primit o scrisoare, și era cumplită, Milford! Cineva mă urăște și a jurat să mă omoare. Nu înțeleg cine, nici de ce.

Milford scoase o exclamație. Prin minte i se învălmășeau tot felul de întrebări și de gânduri.

— Mai ai scrisoarea? Cui ai mai spus despre asta?

Nu-i așteptă răspunsul, punându-i încă o întrebare:

— Tatăl tău ce zice? Și cum Dumnezeu de te-a lăsat să ieși din casă?

Începea să se înfurie, iar Caroline se hotărî să-i răspundă la ultima întrebare.

— Tatăl meu nu știe de pericol.

Milford îi aruncă o privire neîncrezătoare, făcând-o să se grăbească cu explicațiile.

— Cred că acum paisprezece ani m-a trimis în Colonii fiindcă-i era teamă. Nu voi îngădui să se întâmple același lucru, Milford.

Ultimii lui ani de viață vor fi liniștiți și fericiți. E dreptul lui!

— Nu-mi vine să cred ce-aud, mormăi Milford. Cineva vrea să teucidă, iar tu-mi spui că nu vei da voie ca tatăl tău să se îngrijoreze! Dumnezeule mare, Caroline, acum ar trebui să te gândești la tine.

— Te rog să te calmezi, Milford, îi ceru Caroline. Am hotărât ce să fac și nu ai de ce să te alarmezi pentru mine. Sunt capabilă să-mi port singură de grijă.

— Și ce anume vrei să faci? întrebă Milford, aproape absent. Era nerăbdător s-o ducă acasă, pentru a-l găsi pe Bradford și a-i spune ce aflate.

Nici nu se gândea să păstreze secretul. Doamne sfinte! Și amândoi crezuseră că Bradford era victima luată în cătare! Milford tot clătina din cap, cu uimire și furie crescândă. Își dădea seama cât de singură și lipsită de apărare era Caroline și știa că Bradford avea să fie complet răvășit la aflarea adevărului. El, unul, cu siguranță că așa era!

— Ei bine, m-am gândit să angajez niște detectivi, începuse Caroline să-i destăinuiască planul. Voi trimite cereri pentru convorbiri neîntârziate, mâine dimineață la prima oră. Și pe urmă, mă gândeam să...

— Nu mai scoate o vorbă, o întrerupse Milford.

Prin minte îi alergau tot felul de posibilități și-și dorea câteva momente de liniște ca să-și pună gândurile în ordine.

Caroline păru doborâtă de cuvintele lui. Își dădu seama că-l împovăra cu problemele ei, și nu avea niciun drept s-o facă.

— Înțeleg, spuse ea. Nu te condamn, Milford. Cu cât știi mai puțin, cu atât o să-ți fie mai bine. Îmi cer iertare că te-am tulburat, și cred că ar fi cel mai indicat să nu te mai apropii de mine până nu se rezolvă problema.

Milford făcu ochii mari, fiind cât pe ce să izbucnească în râs.

— Și de ce, mă rog?

— Păi, există posibilitatea să fii rănit. Și *de ce* te uiți așa la mine?

— Nu-s tocmai sigur, dar am impresia că tocmai m-ai insultat,

declară Milford.

Nu părea deloc supărat, ba chiar începu să zâmbească.

— A, iată-ne în sfârșit acasă. Ne vedem mâine, Caroline.

— De ce? întrebă ea. Parcă tocmai ți-am explicat că ar fi mai bine să mă eviți. Milford își dădu ochii peste cap, o conduse pe Caroline până în casă și plecă.

Avu nevoie de o oră și ceva ca să-l găsească pe Bradford. Abia mai putea să se controleze, când năvăli în sala de jocuri și-și văzu prietenul la o masă, cu o sumă mare de bani în fața lui. Părea plictisit de joc și de oamenii care-l înconjurau.

Milford se apropie de masă și se aplecă să-i șoptească la ureche câteva cuvinte pe care nu le putu auzi decât el. Expresia plictisită a lui Bradford dispăru. Spre uimirea tuturor, scoase un răcnet de furie, se ridică atât de repede încât răsturnă și scaunul, și masa, și fără o explicație sau o clipă de răgaz ca să-și adune câștigurile, îl urmă pe Milford afară.

După ce ascultă relatarea celor povestite de Caroline, declară că se ducea s-o vadă.

— E trecut de miezul nopții, Brad, obiectă Milford. Va trebui să aștepți până mâine.

Bradford clătină din cap.

— Acum, insistă el. Lasă-mă la Caroline, și pe urmă du-te acasă.

Milford știa că n-avea niciun rost să-l contrazică. Se învoi, și promise să-și trimită apoi trăsura pentru a-l duce și pe Bradford acasă.

Deighton deschise ușa, auzind bătăile insistente ale lui Bradford.

— Mă bucur că vă revăd, Excelența Voastră, îl saluta valetul, cu o plecăciune formală.

— Spune-i Carolinei că am să-i vorbesc, replică Bradford.

Majordomul deschise gura, probabil ca să răspundă că Lady Caroline dormea adânc, dar expresia de pe chipul ducelui îl făcu să se răzgândească. Dădu din cap și urcă repede scara.

Caroline era în pat, dar încă nu dormea. Când Deighton anunță

cine o aștepta jos, ghici imediat cauza. Milford! Era clar că se dusesese direct la Bradford și-i spusese.

— Te rog să-l informezi pe Excelența Sa că nu doresc să-l văd, îi spuse ea lui Deighton.

În timp ce valetul pornea pe hol, mai strigă în urma lui:

— Deighton? Tata s-a întors acasă?

— Da, răspunse majordomul. S-a retras de-o oră și ceva. Doriți să-l trezesc?

— Cerule, nu! Orice s-ar întâmpla, Deighton, tata nu trebuie să fie deranjat.

Deighton dădu din cap și-și văzu de drum. Caroline închise ușa și se duse încet la fereastră. Când auzi noul ciocănit, era pregătită.

— Spune-i să plece, Deighton.

Ușa se deschise și în cadrul ei apăru Bradford.

— Nu plec nicăieri.

Arăta atât de incredibil de chipeș, încât Caroline reacționează într-o clipă. Picioarele începură să-i tremure și i se tăie respirația.

— Nu trebuie să vii aici, Bradford, îngăimă ea, cu voce gătuită. Nu se cuvine.

Bradford zâmbi.

— Va trebui să te împaci cu gândul că nu fac niciodată ce se cuvine.

Glasul lui suna ca o mângâiere tandră. Intră încet, închizând ușa în urma lui, iar Caroline auzi clănțănitul cheii. Încuiase pe dinăuntru.

— Ți-ai pierdut complet mințile, protestă ea. Deschide ușa și pleacă, Bradford.

— Încă nu, iubito.

Când ajunsese chiar în fața ei, se opri. Ridică o mână și o mângâie cu blândețe pe obraz.

— Nu... scânci Caroline, într-o șoaptă dureroasă.

Când își coborî mâna, Bradford observă că-i tremura. Caroline mai făcu un pas înapoi, în timp ce Bradford căuta o cale de a o face

să reacționeze.

— Mi-a fost dor de tine, Caroline.

Nu-i venea să creadă ce auzise. Clătină din cap și începu să plângă. Bradford o cuprinse în brațe.

— Îmi pare rău, iubito. Doamne, ce rău îmi pare! șopti el, cu buzele ascunse în părul ei. Și mie mi-a fost greu, recunosc în șoaptă.

În sfârșit, Caroline își adună puterile și se retrase cu un pas.

— De ce ți-a fost greu?

Bradford oftă. Văzu balansoarul și porni într-acolo, trăgând-o și pe Caroline după el. După ce se așeză cu ea pe genunchi, zâmbi mulțumit și începu:

— Promite-mi că n-ai să mă întrerupi până la sfârșit.

Caroline dădu din cap, cu o expresie solemnă.

— Credeam că cineva voia să mă omoare. Când s-a răsturnat trăsura și am văzut că se umblase la roată, mi-am dat seama că celui ce-mi dorea moartea nu-i păsa dacă mai aveau de suferit și alții. Prin urmare, am hotărât să...

— De ce-ai crezut că te urmărea cineva? îl întrerupse Caroline.

— Mi-ai promis să aștepți până termin, îi reaminti Bradford. La trăsura mea se umblase, Caroline, și vizitiul meu fusese lovit în cap. Era o concluzie logică.

— Ba era o concluzie egocentrică, îl contrazise ea.

Bradford ridică din umeri, spunându-și că probabil avea dreptate.

— Oricum, am hotărât să mă prefac că puneam capăt relației, pentru ca toți să creadă că-mi pierdusem interesul față de tine. Așa, continuă el ridicând glasul când Caroline deschise gura să protesteze, puteam fi sigur că nu-ți vor face niciun rău, și nu se vor folosi de tine.

— Dar de ce nu mi-ai spus? întrebă ea, începând în sfârșit să se înfurie, numai la gândul chinurilor prin care trecuse.

Bradford îi observă schimbarea de dispoziție și se pregăti pentru

dezlănțuirea care urma.

— Nu e nevoie să-mi răspunzi, declară Caroline într-o șoaptă furioasă. Știu motivul. N-ai avut încredere în mine.

Se ridică de pe genunchii lui, îndreptându-se cât era de înaltă.

— Recunoaște, Bradford.

— Caroline, n-am vrut decât să te protejez. Dacă mă confesam ție, i-ai fi putut spune cuiva, și așa nimereai la mijloc.

Lui i se părea foarte logic, dar Caroline nu era de aceeași părere.

— Ți-a trecut vreun moment prin minte că s-ar fi putut să-mi țin gura?

— Nu, recunosc Bradford. Și chiar dacă aveam încredere în tine, tot n-ar fi fost prudent. Ție ți se citesc pe față orice sentimente, dragostea mea, și oricine ar fi știut că nu erai o femeie respinsă de iubit.

Întinse mâna și încercă s-o tragă înapoi pe genunchi, dar Caroline se feri.

— Numai interesul tău l-am avut în vedere.

— Nu mă cunoști, Bradford.

Vocea Carolinei devenise rece ca gheața.

— Când te vei lămuri că nu sunt ca alte femei? Și când vei înțelege că poți avea încredere în mine? Nu se poate forma un atașament de durată, fără încredere.

Stătea în fața lui, privindu-l cu o expresie dezgustată.

— Mereu mă pui la un loc cu toate femeile din trecutul tău. Să știi că m-am săturat!

— Iubito, ai grijă că țiți.

Răspunsul lui blajin o înfurie și mai tare.

— Iar dacă tatăl tău se trezește și mă găsește aici, va cere să te iau de soție imediat.

Caroline scoase o exclamație, iar Bradford dădu din cap.

— Bun, continuă el. Nici eu n-aveam chef să mă însor chiar mâine. Sâmbătă ar merge, cu toate aranjamentele care vor fi de făcut.

— N-ai auzit nicio vorbă din tot ce ți-am spus? replică ea, uimită.
— Ba da. Și-mi imaginez că te-a auzit toată casa. Iar acum, fii cuminte și dă-mi scrisoarea. Patul e foarte aproape, iar tu mă ispitești prea tare.

— Dumnezeule, și am avut încredere în Milford! mormăi furioasă Caroline. Trebuia să m-aștept. Dacă te consideră prieten, înseamnă că nu-i cu nimic mai grozav decât tine.

— Scrisoarea, Caroline, insistă Bradford.

Se ridică, întinzându-se, apoi porni spre ea.

— Dă-mi scrisoarea și lasă-mă pe mine să hotărâsc ce avem de făcut în legătură cu ea.

— N-ai să hotărâști nimic! anunță Caroline. Și n-am să mă mărit cu tine, nici sâmbăta asta, nici de sâmbătă-ntr-un an! Tu nu știi ce înseamnă cuvântul „iubire”, declară ea. Dacă știai, ai fi ținut seama de sentimentele mele. Și ai fi avut încredere în mine.

— Caroline, o singură dată dacă mai pronunți cuvântul „încredere”, cred c-am să te strâng de gât.

Expresia din ochii lui Bradford o înștiință că era mai mult decât capabil s-o facă. Bătu în retragere din fața lui.

— Acum te rog să pleci. Ne-am spus destule unul altuia.

— De acord, replică Bradford.

Era încruntat, iar Caroline crezu că avea într-adevăr să plece — până se așeză pe marginea patului și, calm, metodic, își scoase redingota și ghetetele.

— Ce faci? întrebă ea, repezindu-se la pat pentru a încerca să-l împiedice să-și scoată și șosetele. Spuneam c-am terminat!

— Am terminat de vorbit, replică Bradford.

Aruncă și a doua gheată și o înhăță pe Caroline. Dintr-o dată, fata se pomeni trântită pe spate, cu Bradford deasupra ei.

— Mi-a fost dor să te sărut, Caroline.

În clipa următoare, buzele lui se lipiră de ale ei, deschizându-i gura cu forța. Caroline încercă să-l oprească, dar Bradford continuă să-i savureze gura, până-i nimici orice rezistență.

— O să ne cununăm sâmbăta asta. Glasul lui era aspru, și abia și-l putea controla. Era furios; dar numai pe sine însuși.

Caroline știa că trebuia să scape de ispită, și coborî grăbită de pe pat. Picioarele îi tremurau, așa că trebui să se țină de stâlpul baldachinului.

— Nu înțeleg cum poți avea efectul ăsta asupra mea, recunosc eu, cu voce slabă.

Văzându-i pasiunea și nedumerirea în ochi, Bradford zâmbi.

— Ești la fel de pătimașă ca mine, îi spuse el încet. Și nu ești destul de sofisticată ca să-ți controlezi pasiunea, sau s-o folosești împotriva mea.

— Cum fac celelalte femei ale tale? întrebă Caroline, cu un calm înșelător.

Bradford nu se lăsă amăgit. Îi distingea clar flăcările din ochi. Iar se gândea să-l omoare, presupuse el, cu un oftat.

Se ridică tocmai la timp ca să prindă ghetetele aruncate de Caroline spre el, și mai încercă odată s-o împace.

— N-am avut nicio altă femeie...

Voise să continue, să spună că nu mai atinsese nicio femeie, de la fatidica lor întâlnire pe acel drum de țară izolat. Dar Caroline îi întoarse spatele, în timp ce-și lua pe ea halatul.

— Scrisoarea, te rog, i-o ceru el din nou.

Caroline se duse la dulap și scoase scrisoarea din ascunzătoare. Apoi se întoarse încet spre Bradford și i-o dădu.

Se auzi o bătaie în ușă. Caroline făcu ochii mari.

— Ridică-te de pe patul meu, șopti ea, înnebunită.

Își dădu părul la o parte din față și se duse grăbită la ușă, de abia reușind să descuie, cu degete tremurătoare. În sfârșit, reuși să deschidă ușa, pentru a-l găsi pe Contele de Braxton, în cămașă de noapte, halat și papuci, cu o expresie uimită pe chip.

— O, tată, te-am trezit?

Vocea îi tremura, și credea că avea să leșine de jenă. Întorcându-se, îl văzu pe Bradford chiar în spatele ei. Își luase iar pe el ghetetele și

redingota, iar Caroline înălță o rugăciune de mulțumire pentru asta.

— Bună seara, îl salută Bradford pe tatăl ei.

— Bună seara? repetă Caroline, nevenindu-i a crede. Bradford, asta-i tot ce poți să spui?

Îi aruncă o privire feroasă, apoi se întoarce iar spre tatăl ei.

— Tată, nu-i deloc ceea ce pare a fi. Înțelegi, n-am vrut să cobor, iar el... a insistat cu atâta încăpățănare... încât...

Bradford o întrerupse, luând-o de mână și trăgând-o lângă el.

— Rezolv eu, declară, pe un ton arogant. Ți-aș mulțumi pentru câteva minute din timpul dumitale, Braxton, dacă nu te deranjez, la ora asta târzie.

Contele dădu scurt din cap.

— Lasă-mă un minut, să mă îmbrac. Ne vedem jos, imediat.

— Foarte bine, domnule, răspuse Bradford, iar după ce tatăl Carolinei porni pe culoar spre camera lui, închise ușa.

Caroline era atât de tulburată, încât îi venea să plângă.

— Bradford! cotcodăci ea, ca o găină răgușită.

Drept răspuns, Bradford o luă în brațe și o sărută.

— Ce naiba ți-ai făcut la păr?

— A, ba nici să nu te gândești! obiectă Caroline, împingându-l. De data asta n-o să-ți mai meargă. Încă n-am stabilit nimic! Nu ți-am spus ce vrednic de dispreț ești! Suntem complet nepotriviți unul pentru altul... Ești...

— Poate-ți lași părul să crească la loc, până sâmbătă, o întrerupse el, peste umăr, pornind deja spre ușă.

Caroline îl privi cum cobora treptele două câte două.

Cuvintele lui comice o dezumflaseră total. Se așeză pe treapta de sus și-și luă capul în mâini. Ce Dumnezeu i se întâmpla? Avea nevoie de ordine în viața ei, și era hotărâtă să îndrepte totul, își spuse, în timp ce se întorcea în cameră.

Încă nu se putea mărita cu el. Nu știa dacă putea să-i schimbe atitudinea. Bradford crescuse într-o societate superficială, unde în primul rând părea să conteze înfățișarea.

Clătină din cap, încercând să-și oprească gândurile ridicole. Vârându-se în pat, căută să adoarmă. Cel puțin, se consolă ea, recunoscuse că nu se putea mărita cu el.

— Până nu se va îndrepta, șopti, în întuneric.

Apoi, plânse până adormi.

CAPITOLUL 10

Fusese o nuntă frumoasă. Cel puțin, așa-i spuneau toți încontinuu Carolinei, în timp ce stătea lângă omul cu care tocmai depuse jurămintele, omul pe care promisese să-l iubească și să-l prețuiască până când moartea îi va despărți.

Caroline era recunoscătoare că în sfârșit calvarul se terminase. Renunțase să mai lupte cu inevitabilul în ajun, când se dusesese cu Charity și tatăl ei la Bradford Hills. Hotărâseră ca nunta să aibă loc acolo, pentru a respecta tradiția. Tatăl, bunicul și străbunicul lui Bradford se însuraseră cu toții în acel conac.

Bradford se ocupase de toate aranjamentele, în timp ce Charity și contele avuseseră grijă de anunțuri și invitații. Acum, privind prin frumoasa sală de bal, Caroline se minuna că totul mersese atât de bine. Toți păreau extrem de mulțumiți. Toți, numai ea nu. Încă-i mai era greu să se dumirească.

Bradford îl înduplecase pe tatăl ei în noaptea când se întâlniseră, iar a doua zi contele anunțase că era încântat de combinație. Caroline încercase să susțină că nu era nicio combinație la mijloc, dar tatăl ei refuzase cu îndârjire să asculte de glasul rațiunii. Își amintea că o întrebase dacă-l iubea pe Bradford, iar ea făcuse prostia s-o recunoască, și din acel moment, devenise surd la orice argumente.

Nu avea cui să-i ceară ajutorul. Iar Charity o scotea din minți. Caroline nu mai avea voie să iasă din casă, așa că nu putea să scape de gura ei.

N-o întâlnise pe mama lui Bradford până când se stabilise în magnificul conac numit Bradford Hills. Era în dormitorul repartizat ei, schimbându-se pentru cină, când intrase o femeie distinsă. Era

mai înaltă decât Caroline, îmbrăcată elegant, și umbla cu o ținută regală.

Caroline scosese repede un halat din dulap, îl luase pe ea, apoi încercase o reverență demnă, în timp ce ducea o studia.

— Îți porți copilul, o întrebă ducesa cu o voce atât de răspicată, încât Carolinei îi zgârie auzul.

— Nu.

Mai mult nu spuse. Dacă mama lui Bradford era atât de grosolană încât să-i pună o asemenea întrebare, avea să-i răspundă cu aceeași monedă. Se priviră lung un minut. Caroline observă că ochii femeii erau de aceeași culoare cu ai lui Bradford. Aveau riduri adânci la colțuri, semn că zâmbea adesea.

— Nu te lăsa dominată de el, decretă ducesa.

Se așeză într-un fotoliu și-i făcu semn Carolinei să ia loc în celălalt.

— În viața mea nu m-am lăsat dominată, răspunse Caroline, așezându-se în fața viitoarei sale soacre. Nici măcar nu știu sigur cum este.

— Întotdeauna a fost nerăbdător. Când îi vine ceva în minte, vrea să meargă până la capăt imediat.

Caroline dădu din cap. Tonul repezit al ducesei n-o mai ofensa, și zâmbi.

— Nu e numai nerăbdător, spuse ea, dar și autoritar și arogant. Cred că ar trebui să știți că suntem foarte nepotrivți unul pentru altul.

Ducesa zâmbi, nepărând afectată de sinceritatea Carolinei.

— De fapt, nu vrei să te măriți cu el?

— Nu mă iubește, afirmă Caroline pe tonul cel mai firesc. Și nici nu are încredere în mine. Un început cam trist, nu credeți? Poate că, dacă vorbiți cu el, l-ați putea face să se mai gândească?

— Prostii, copilă. E clar că te dorește, altfel nu s-ar însura cu tine. Fiul meu nu face nimic împotriva propriei lui voințe. Ție îți revine sarcina de a-l face să te iubească, deși nu e neapărat necesar.

— Nu e necesar să mă iubească? repetă Caroline nedumerită.
— E o combinație solidă, asta contează cel mai mult, replică ducesa.

Apoi se ridică și porni spre ușă.

— Cred ca fiul meu a ales bine.

Și cu această sentință, ieși din cameră.

— Caroline! Visezi cu ochii deschiși în ziua nunții tale?

Charity o scutură de braț, ca să-i atragă atenția.

— Dacă stau să mă gândesc, acum ești ducesă!

Caroline nu observă că Bradford, care conversa cu cineva, se întorsese spre ele, auzind remarca lui Charity. Clătină din cap, răspunzând:

— Nu, în primul rând sunt soția lui Bradford. Atâta mi-e de ajuns, pentru moment.

Bradford zâmbi, mulțumit de comentariul ei. Apăru și Milford, care făcu o plecăciune formală în fața Carolinei și o luă de mână. Inelul cu safir pe care Bradford i-l pusese în deget scânteia în lumina lumânărilor, ca o dovadă că acum era a lui.

Când termină cu felicitările, Milford o întrebă:

— Ai să mă ierți pentru că mi-am călcat promisiunea?

Caroline clătină din cap.

— Niciodată. A fost o nemernicie, și uite unde am ajuns din cauza asta!

Milford nu părea deloc spășit.

— Ia spune-mi, ce-ai găsit așa de amuzant în timp ce-ți depuneai jurămintele matrimoniale?

— Dacă te referi la faptul că soția mea a răs pe tot parcursul ceremoniei, pot să te asigur că a făcut-o fiindcă nu mai putea de bucurie, interveni Bradford, făcând-o pe Caroline să zâmbească fără tragere de inimă.

— Am o fire veselă, spuse ea.

Apoi se întoarse spre soțul ei, adăugând:

— Doar dacă nu cumva, desigur, sunt forțată într-o situație asupra căreia n-am nicio putere. Atunci, pot deveni foarte irascibilă.

Bradford nu răspunse. O luă doar de mână și o conduse spre mijlocul sălii de bal. Era timpul să înceapă dansul.

Restul serii trecu ca prin ceață pentru Caroline. Își tot dorea să rămână singură câteva minute, doar atâta cât să-și adune gândurile, dar Bradford nu pleca o clipă de lângă ea. Apoi sosi vremea să se retragă la etaj.

Charity o ajută. Devenise foarte tăcută, iar Caroline îi era recunoscătoare pentru asta. Abia după ce-și termină baia și luă pe ea o cămașă de noapte albă și transparentă, Charity o întrebă în șoaptă:

— Înțelegi ce-o să se întâmple, Caroline? Mama ți-a explicat ce fac împreună un soț și o soție?

Caroline clătină din cap.

— Mama ar fi leșinat după prima frază.

Verișoara ei o privi cu o expresie prăbușită.

— O, atunci va trebui să aștept până când te revăd ca să aflu ce anume...

— Charity! Nu mă face să fiu și mai nervoasă! Of, de ce trebuie să ne petrecem noaptea aici? gemu ea. Toată lumea o să știe...

— Nu te neliniști, o încurajă Charity. Dacă râzi în timp ce... știi tu, cred că Bradford o să se înfurie.

Înainte ca verișoara ei să poată răspunde, Charity o îmbrățișă și plecă.

— Am să mă rog pentru tine, șopti ea, înainte de a închide ușa.

Caroline rămase în mijlocul dormitorului, așteptând. Se gândi să se ascundă în pat, dar își spuse că ascunzându-se sub plapumă nu rezolva nimic. Ar fi murit de rușine dacă Bradford făcea haz pe seama ei.

Apoi, ușa dinspre dormitorul lui Bradford se deschise, și soțul ei apăru în prag. Rezemându-se de tocul ușii, Bradford își privi soția.

Era atât de frumoasă, încât i se tăia respirația doar văzând-o. Cămașa ei seducătoare lăsa foarte puțin în seama imaginației, iar Bradford îi admiră pe îndelete picioarele lungi, șoldurile zvelte și sânii plini.

Caroline îi susținu privirea. Soțul ei își scosese haina și cravata, iar părul îi încadra chipul, îmblânzindu-i trăsăturile. Avea o expresie reținută, care-o făcea pe Caroline să-l găsească pe cât de chipeș, pe-atât de înfricoșător. Nu mai era nervoasă – doar speriată. Oare ar fi fost o copilărie să ia plapuma de pe pat și să se acopere?

Se înfioră, nefiind sigură dacă din cauza frigului, sau a privirii lui intense.

– Charity se roagă pentru mine, șopti ea, aproape fără voie.

Sprâncenele lui Bradford se înălțară puțin, apoi zâmbi, risipindu-i complet teama.

– Nu te teme, Caroline.

Porni spre ea, cu o privire tandră. Caroline nu-și mai putea stăpâni tremurul.

– Nu mi-e teamă, doar frig mi-e, își frecă ea brațele încercând să zâmbească.

Bradford o cuprinse cu brațele, strâns.

– Așa e mai bine? întrebă el, cu glas scăzut, răgușit.

Caroline dădu din cap.

– Ai o casă foarte frumoasă, Bradford, dar e așa de rece... șopti ea la pieptul lui. Și trage curentul, adăugă, când Bradford o luă în brațe și porni spre camera alăturată. Șemineurile nu încălzesc destul.

Doamne, chiar în timp ce îndruga aceste nimicuri, ar fi vrut să înceteze. Ce se întâmpla cu ea? Închise gura, hotărâtă să nu mai scoată o vorbă.

Bradford închise ușa în urma lui, o încuie, apoi o duse pe Caroline la patul uriaș cu baldachin și o depuse în mijloc. Imediat ce-i dădu drumul, Caroline începu să tremure din nou.

– O să-ți fie cald într-un minut, iubito, îi promise el.

În glas și ochi i se citea amuzamentul, iar Caroline știa că zâmbea fiindcă presupunea că tremura de teama celor ce aveau să se întâmple.

Bradford se ridică, își scoase pantofii și cămașa, apoi vru să-și descheie și pantalonii, dar ezită. Se întoarse, iar Caroline îi văzu pieptul bombat, acoperit cu păr negru și cârlionțat.

— Îmi amintești de un războinic spartan, știai? bâigui ea.

Apoi îi observă cicatricea de deasupra taliei și întrebă:

— Pe aia o ai dintr-o luptă?

— Dintr-o încăierare, o corectă Bradford, cu un zâmbet, așezându-se pe pat. Și Milford are una la fel, deși a lui e pe stânga. Amintiri din prima noastră noapte în partea cealaltă a orașului.

— Va trebui să-i cer să mi-o arate, comentă Caroline, cu o lucire în ochi.

— Ba n-ai să faci așa ceva; replică Bradford, mârâind gros. Mi-o fi el cel mai bun prieten, dar cred că și-ar smulge hainele de pe trup imediat ce i-ai cere-o.

— N-ai încredere-n Milford? întrebă Caroline, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

Bradford nu-i răspunse. Îi era destul de greu să converseze nimicuri cu ea când îi ardeau pânțele și nu se putea gândi decât să-și i-a soția în brațe.

— Cred c-ar trebui să te previn Bradford... începu Caroline, coborând privirea. Nu-s foarte sigură cum se procedează... și nu prea știu ce trebuie să fac.

— Nici nu mă așteptam să ai experiență, răspunse el, străduindu-se să-și păstreze o expresie serioasă.

Caroline îi aruncă o privire solemnă, dar Bradford observă că lucirea din ochi îi revenise.

— Presupun că tu știi ce trebuie să faci, nu?

Încet Bradford dădu din cap cu un zâmbet arcuindu-i colțurile gurii, iar Caroline adaugă:

— Mă așteptam, dar văd că doar stai aici cu pantalonii pe tine, și

până și eu știu că e necesar să ți-i scoți.

Drept răspuns, Bradford o luă în brațe. Se întinse pe pat, trăgându-o cu el, și-și coborî mâinile pe șoldurile ei, strângându-o cu putere.

— M-am gândit să rămân cu pantalonii pe mine din considerație pentru inocența ta.

— Nu cred c-o să meargă... șopti Caroline.

Începu s-o mângâie pe spate și-i împinse capul într-o parte cu bărbia, ca să-i depună sărutări tandre pe gât.

— Ce n-o să meargă? Considerația mea, sau pantalonii.

Vru să-i răspundă, dar respirația lui caldă sub ureche o făcea să-și piardă firul gândurilor.

— Mă încălzești... murmură ea.

— Nu destul.

O întoarse pe spate și o acoperi cu trupul lui.

— Te vreau fierbinte, Caroline. Atât de fierbinte, încât trupul să-ți sclipească de transpirație.

Apoi îi acoperi gura cu a lui, într-un sărut care făgăduia că avea să-și îndeplinească dorința.

Continuă tandrul asalt asupra gurii ei, până când Caroline nu mai putu lega nici măcar un gând cu șir. Se lăsa devorată de valurile senzuale ale voluptății, și-și auzi propriul geamăt de protest când Bradford se desprinsese de ea.

Ridicându-se repede, Bradford își scoase și restul de haine, iar Caroline își spuse că era cel mai frumos bărbat în viață. Era atât de neinhibat, se purta așa de firesc, încât Caroline nu se simți nici pe departe atât de jenată pe cât se așteptase. Desigur, nu se putea îndura să-l privească *acolo*, oprindu-se doar deasupra șoldurilor suplă și a coapselor musculoase.

— Iubito, uită-te la mine, îi ceru el.

Caroline vru să-i răspundă că se uita, dar înțelese ce voia să spună. Nu zise nimic, însă coborî încet privirea, urmărindu-i dunga de păr cărlionțat care-i acoperea pieptul masiv, îngustându-se peste abdomenul plat, și tot mai jos, până ajunse să-i privească dovada

dură a dorinței. Se înfricoșă din nou, spunându-și că nu-și puteau consuma în fapt căsnicia, ceea ce era cu atât mai bine, de vreme ce erau așa de nepotriviți unul pentru altul...

Bradford îi văzu panica în ochi și oftă. Se așeză repede lângă ea și o cuprinse în brațe. Caroline îi dorea căldura. Acum îi simțea erecția lângă trupul ei, simțea tăria fierbinte prin cămașă, și încercă zadarnic să se îndepărteze puțin. Bradford n-o lăsa să se miște, șoptindu-i vorbe dulci ca s-o liniștească, în timp ce începea să-i scoată încet cămașa de noapte.

Caroline știa că și aceasta era o altă cerință necesară, probabil, dar încercă totuși să-i oprească mâinile. Materialul subțire se sfâșie și, în câteva secunde, rămase dezgolită.

— Charity mi-a dăruit cămașa asta, se tângui ea. Dacă află că ai distrus-o...

Bradford se lăsă din nou asupra ei, făcând-o să exclame șocată de intimitatea atingerii între trupurile lor. Nu era greu, iar Caroline își dădu seama că se rezema în coate ca să n-o strivească.

— N-o să-i spunem, iubito, șopti el.

Vocea-i suna ca o mângâiere blândă, o atingere liniștitoare care alunga spaima. Știa că nu era pregătită și se străduia să se controleze. O sărută din nou, intens, fără nicio reținere. Caroline scoase un oftat de voluptate, iar fierbințeala din abdomen începu să i se răspândească prin tot trupul, dându-i senzația că prin sângele ei curgea arșița soarelui.

Bradford îi sâcâia sânii, încercuindu-i iar și iar fiecare sfârc, până când Caroline începu să se arcuiască sub el. Când în sfârșit începu să sugă, o auzi gemând de satisfacție și neliniște crescândă. Mâna lui îi mângâia șoldul, și cu cât se apropia mai mult de locul dintre coapse, cu atât trupul ei devenea mai fierbinte. Nu mai putea să respire, și-și mișca șoldurile cu nerăbdare. Când în sfârșit Bradford începu să-i mângâie fierbințeala umedă, Caroline gemu de plăcere.

Era mai mult decât pregătită. Petalele gingașe, umede și mătăsoase, mișcările erotice ale șoldurilor ei, aproape că-l făcură să-

și piardă controlul. O pătrunse încet cu degetele, simți rezistența strâmtă și fierbinte, o auzi gemându-i numele, și știu că nu mai putea să aștepte.

Ridică privirea în ochii ei, în timp ce i se potrivea între coapse.

— N-o să te doară, șopti el. Nu pot să mai aștept. Glasul îi era înăsprit de dorință.

O prinse de șolduri, ținând-o nemișcată sub el, și se aplecă s-o sărute.

— Ține-te de mine, iubito, îi murmură.

Apoi îi acoperi gura cu a lui. O pătrunse cu putere, în același timp în care limba lui îi invada gura cu tot atâta forță.

Caroline se arcui sub el, ținând, apoi încercă să se retragă. Zadarnic însă, căci soțul ei n-o lăsa să se miște. O ținea imobilizată cu greutatea lui. Usturimea trecu imediat, dar apăsarea chinuitoare continuă. Caroline își desprinse gura de a lui Bradford, căutând să-l respingă.

— Nu, Caroline, nu te mișca, nu încă... Așteaptă să...

Se întrerupse, sărutând-o din nou, în timp ce-i cuprindea cu palmele obrajii umezi de lacrimi. Caroline îl simți tremurând și-i spuse că, la urma urmei, durerea nu era chiar atât de insuportabilă. Apoi Bradford începu să se miște, la început încet și cu răbdare, iar durerea se întetă din nou.

Nu se lăsă înduplecat și continuă asaltul drăgăstos asupra buzelor ei, până o lăsă fără respirație. Caroline uită curând de durere, învăluită în voluptatea care-i cotopea membrele. Îl simți punându-i picioarele împrejurul șoldurilor lui, după care își desprinse gura de a ei și o privi. Caroline îi atinse bărbia cu degetele, îi urmări cu vârful unuia conturul ferm al buzelor. Bradford întoarse capul, luându-i degetul în gură și mângâindu-l cu limba. Sub el, Caroline se arcui, îl apucă de obraji și-l trase spre ea. Fu ultimul lucru pe care-l mai ținu minute.

Bradford își pierdu complet controlul, lăsând pasiunea să se scurgă fluidă între ei. Pe Caroline o cuprinse o plăcere primitivă,

absorbind-o în soare. Se agăță de Bradford, desfătându-se cu căldura lui.

Respirația lui era întretăiată. Nu mai făcea dragoste blând, ci cu mișcări energice, care făceau deliciul să sporească. Iar când Caroline se încordă sub el și-i rosti numele într-o șoaptă speriată, știu că era gata să-și afle eliberarea de dulcea tortură pe care o împărtășeau.

Se arcui sub el cu atâta forță, cu o asemenea intensitate, încât Bradford se dezlănțui și el, simțind vibrațiile până-n adâncul sufletului. Se gândi s-o aline, să-i spună că totul era în regulă, dar tremurul era atât de copleșitor încât nu putu decât s-o strângă la piept.

Avu nevoie de câteva minute ca să-și încetinească bătăile inimii și să-și calmeze respirația sacadată. Era atât de mulțumit, incredibil de satisfăcut. Încă în ea, se săltă în coate, privind-o.

Caroline era uluită de ceea ce i se întâmplase, iar Bradford zâmbi la vederea sfielii din expresia ei. O sărută prelung, zâmbind, amintindu-și ce pisică sălbatică fusese cu doar câteva momente înainte, în brațele lui.

— Bradford, mă strivești, șopti Caroline.

Oftând, Bradford se întoarse fără tragere de inimă pe o parte. Despărțirea nu dură mult, căci imediat o luă pe Caroline în brațe, cuprinzând-o la piept. Îi înlătură tandru o șuviță umedă de păr de pe frunte.

— Te-a durut, iubire?

Caroline își frecă nasul de gâtul lui, dar dădu din cap ca răspuns la întrebare. Bradford încercă s-o îndepărteze atâta cât s-o privească în ochi.

— La început, recunosc eu. Pe urmă, nu m-a mai durut deloc.

Zâmbi cu mulțumire, oftând.

— Vrei s-o facem foarte des? îl întreabă, cu inocență prefăcută.

Îi simți pieptul trepidând înainte de a-i auzi râsul. Apoi, dintr-o dată, se pomeni prinsă iar sub el, privindu-i ochii căprui cu firișoare aurii.

— *Foarte des, mârâi el.*

Caroline zâmbi, imens de mulțumită. Cu ochii mari de uimire, căci îi simțise duritatea lângă ea, îl întrebă:

— Bradford? Putem?

— Categoriec.

— O să mă doară din nou?

— Probabil, răspunse Bradford.

Se ridică puțin, privind-i lung fața, apoi o întrebă:

— Te deranjează?

— Probabil, i-o întoarse Caroline.

Apoi îi trase capul spre ea și-l sărută până uită de orice grijă. În curând, uitară de toate lucrurile probabile.

CAPITOLUL 11

Bradford făcuse aranjamente de călătorie pentru o lună de miere potrivită, dar nici el și nici noua lui soție nu ieșiră pe ușă, în timpul acelor zile și nopți de extaz.

Caroline se adaptă repede la noua ei viață și preluă destul de ușor responsabilitățile casei.

Henderson, omul lui Bradford, și doamna Lindenbowe, menajera, o ajutau să se orienteze. Îi păru rău când fură nevoiți să se întoarcă la Londra. Erau invitați la nunta lui Charity, un prilej de bucurie, dar Caroline nu voia ca luna ei de miere cu Bradford să se sfârșească. I-o și spuse, iar el râse, strângând-o alături în trăsura comodă care-i ducea spre oraș.

— Și la Londra se poate face dragoste, iubito. Doamne, cred c-am făcut o desfrânată din tine.

— Și-ți pare rău? întrebă Caroline, zâmbind.

Drept răspuns, Bradford o luă pe genunchi și-i arătă cât de rău îi părea.

Caroline nu văzuse niciodată casa din oraș a lui Bradford și o găsi foarte confortabilă. Era mare și masculină, plină de mobilă masivă din piele, de modă veche, care indica un teritoriu masculin.

— Hai să stăm aici în seara asta, propuse ea.

— O sugestie notabilă, replică Bradford, cu un zâmbet. Dar cred că familia ta ne așteaptă. Le spui tu ce ne-a reținut, sau le spun eu?

Imediat, Caroline roși.

— Un gentleman n-ar vorbi despre asemenea lucruri. Cred că ar fi mai bine să ne îmbrăcăm.

Încercă să pornească spre garderobă, dar Bradford o ținea strâns.

— Încă nu, Caroline. Cred c-ar trebui să mai discutăm o dată

toate regulile.

Soția lui își dădu ochii peste cap, cu un oftat exasperat.

— Le știu pe dinafară, Bradford. Nu trebuie să plec de lângă tine în timpul balului, nici să mă ascund pe undeva cu Charity, iar dacă se întâmplă ceva și trebuie să pleci tu, nu mă dezlipesc de Milford până nu te întorci.

Bradford dădu din cap, cu o expresie serioasă. Caroline îl mângâie pe frunte.

— Te rog, Bradford, nu-ți mai face atâtea griji. Detectivii pe care i-ai angajat n-au găsit niciun indiciu. Și-n plus, ți-am spus că, probabil, era vreo femeie răzbunătoare care te dorea pentru sine și-a vrut să mă sperie.

Fu rândul lui Bradford să-și arate exasperarea.

— Va să zică, această presupusă lady te-a împins pe scară, a slăbit roata trăsurii mele, și pe urmă ți-a trimis scrisoarea aia? Asta vrei să sugerezi?

— N-am spus „lady”, Bradford, am spus „femeie”. Există o mare deosebire, iar pentru mine are sens. Ar fi putut să angajeze pe cineva ca să-ți strice trăsura.

Bradford își păstră gândurile pentru sine. Soția lui era atât de neștiutoare, și nu voia s-o alarmeze cu informațiile pe care le obținuse. Până se închidea capcana și aveau toate dovezile, n-avea s-o scape din vedere.

În timp ce se îmbrăca, rămase tăcut. Caroline îi tot intra în drum, iar când se întrerupse ca să-i spună că dormitorul ei era alături, și se putea îmbrăca foarte ușor și acolo, soția lui îi răspunse în termeni fără niciun echivoc că nu-i plăcea ideea dormitoarelor separate.

— N-am să-i permit lui Henderson să mă ajute la îmbrăcat, în timp ce tu alergi de colo-colo fără haine pe tine! mârâi Bradford.

Caroline se opri în fața oglinzii ovale, pieptănându-se, neimpresionată de cuvintele lui.

— Ei?

— Nu mai ești un băietan, Bradford. Acum poți să te îmbraci și

singur. Eu o fac de ani de zile.

— Da, iar camerista ta bombăne din cauza asta.

— Mary Margaret are destule treburi și fără să se țină de capul meu.

Bradford renunță s-o mai contrazică și coborî la parter s-o aștepte. Aproape refuzase invitația la Clavenhurst, reședința Marchizului de Aimsmond, din cauza dificultăților de a o proteja pe Caroline în mijlocul unei mulțimi atât de numeroase. Dar nu putea să refuze, desigur, căci marchizul era unchiul Carolinei și ar fi fost jignit dacă nepoata lui nu venea.

Balul avea două scopuri. Era o sărbătorire în vederea căsătoriei dintre Charity și Paul, care urma să aibă loc peste două zile, și o petrecere dată în cinstea Ducelui și a Ducesei de Bradford – prima la care cei doi aveau să participe în calitate de soț și soție.

Contele de Braxton aștepta în antreul casei marchizului și o îmbrățișă pe Caroline încă înainte de a-și fi putut scoate capa.

— Mi-a fost dor de tine, fiica mea.

O trase deoparte și o întrebă, destul de tare pentru ca Bradford să audă:

— Ești fericită, Caroline? Are grijă de tine?

Caroline zâmbi.

— Sunt foarte fericită, tată.

După care îi atraseră atenția Charity și Paul, apoi unchiul Franklin și soția lui, care intrară și ei în conversație.

Ducele și Ducesa de Bradford își făcură o intrare grandioasă în sala de bal și imediat se îndreptară spre gazdă. Unchiul Milo stătea așezat lângă intrare, iar Caroline observă că era deja obosit. Dădu să se ridice, dar tânăra ducesă clătină din cap și în schimb se așază ea alături.

Bradford o lăsă cu unchiul ei, după ce se asigură că n-avea să plece de-acolo, și i se alătură lui Milford, aflat în cealaltă parte a sălii.

— Regele divorțează și se mută în Franța săptămâna viitoare, îl

anunță prietenul lui.

Bradford dădu din cap, continuând să-și privească soția.

— N-o să dispară nicăieri, Brad. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, vino-ți în fire!

Milford începu să chicotească și-i dădu lui Bradford o palmă pe spate, smulgându-l din gânduri.

— Nu poartă bijuterii.

Cuvintele lui îl nedumeriră pe Milford, care se întoarse s-o privească pe Caroline, apoi reveni iar spre prietenul său.

— Are inelul tău, remarcă el.

— Nu vrea să și-l scoată niciodată.

Aroganța lui Bradford îl făcu să zâmbească.

— Bradford, de ce discutăm despre bijuterii? se interesă el.

Ridicând din umeri, Bradford îl privi în sfârșit.

— N-ai aflat nimic în legătură cu problema mea?

— E problema *noastră* și, da, am aflat ceva ce cred că e semnificativ.

Bradford dădu scurt din cap.

— Discutăm mai târziu, după cină.

După ce unchiul ei se retrase la etaj să se culce, Caroline se întoarse să-l caute pe Bradford, dar o opriră Rachel Tillman și logodnicul ei, Nigel Crestwall.

Cu o agresivitate neobișnuită Rachel o apucă de braț, dureros de strâns.

— Cred că ești foarte satisfăcută, se răsti ea.

Caroline fu atât de surprinsă, încât nu putu decât s-o privească uimită.

— Ia uite cum face pe nevinovata! îi spuse Rachel lui Nigel, într-un mârâit disprețuitor.

— Rachel, ce tot vorbești? întrebă Caroline smucindu-și brațul, în timp ce se uita în jur după soțul ei.

Rachel îi interpretă greșit privirea și spuse:

— A, nicio grijă. N-am să-ți stric petrecerea. A fost o mare cinste

pentru mine să fiu invitată. Voiam doar să știi că pe mine nu mă duci de nas. Ai stricat totul – totul!

O înhăță iar de braț, înfigându-și unghiile în carnea ei.

– Și ai să plătești pentru asta, cățea! Stai numai și-ai să vezi!

– Încă n-am bătut niciodată o femeie, nu-i așa, Milford? remarcă blajin Bradford din spatele ei. Dar dacă nu-ți iei imediat mâna de pe brațul soției mele, domnișoară Tillman, cred că s-ar putea să fii prima.

Rachel își smulse mâna ca arsă, îl privi încruntată pe Nigel, ca și cum el ar fi fost de vină că Bradford se putuse apropia pe neobservate, apoi se întoarse și intră în sala de bal. Nigel fu nevoit să alerge ca să țină pasul cu ea.

Caroline îi privi cum se îndepărtau, cu furie crescândă. Văzându-i schimbarea de expresie, Milford începu să-i maseze brațul îndurerat.

– Știi, e mai bine să reacționezi în timpul confruntării, nu după, îi spuse el zâmbind.

– Întotdeauna reacționez încet, îi spuse Caroline soțului ei. Bradford, Rachel mă urăște! A spus că numai eu sunt de vină.

– Pentru ce anume? se interesă Milford.

Caroline ridică din umeri. Observă că o priveau câteva persoane și-și schimbă expresia.

– N-am idee.

– Mergem acasă. Milford, vezi de ea până chem eu caleașca.

– Ba nu mergem nicăieri, se opuse Caroline. N-am să fug eu de-alde Rachel Tillman. Și am promis să mă întâlnesc cu...

– N-ai să te întâlnești cu nimeni.

Glasul lui Bradford devenise mai aspru, iar Caroline se îndreptă de spate, revoltată.

– Nici măcar n-ai dansat cu mine!

– Așa e, Brad, confirmă Milford, continuând să zâmbească.

– Perfect! Atunci vom dansa, și pe urmă plecăm.

Caroline zâmbi, dându-și seama că tocmai înregistrase o mică

victorie.

— Îți mulțumesc, bărbate, spuse ea, încercând să nu se umfle în pene.

— Un singur dans, insistă Bradford, în timp ce pășeau în sala de bal.

— Da, Bradford.

Supunerea ei umilă nu-l amăgi niciun moment. Abia se terminase dansul, când lângă ei se ivi Milford, solicitându-l el pe următorul.

Fără tragere de inimă, Bradford acceptă. Deveni mai bine dispus, când văzu că Rachel și Nigel plecau. N-avea chef de alte confruntări – nu în acea seară. Nici a doua zi nu era târziu. Atunci, urma să aibă o scurtă discuție cu scorpia aia, ca să afle niște răspunsuri.

Observă că Terrence St. James se tot învârtea pe lângă Caroline, împreună cu alt țăp tânăr, pe nume Stanton. Își ținu cumpătul, adăugându-l pe lista lui tot mai lungă de pașițoi cărora trebuia să le spună vreo două.

— Iar te încrunți, Brad. Tot la Rachel te gândești?

Bradford clătină din cap.

— Mă uit doar la armăsarii ăia care poftesc la nevastă-mea, remarcă el aparent plictisit, deși în ochi i se citea iritarea. Am să vorbesc cu câțiva dintre ei, până să plecăm de-aici.

— Atunci ar trebui să vorbești cu toți bărbații care-au venit, comentă Milford. Ia uitate, Caroline merge pe ring cu tatăl ei. O sa fie în siguranță câteva minute. Acum ar fi momentul pentru ce-aveam de discutat, nu crezi?

Bradford dădu din cap și-l urmă pe Milford afară din sală. Încetini pasul doar atât cât să-l bage pe Stanton în sperieți cu o privire, apoi merse mai departe. Ajunseră în cabinetul marchizului și închiseră ușa.

Caroline tocmai terminase dansul cu tatăl ei, când apărură lunganul deșirat de Terrence St. James, solicitându-i câteva minute.

— Voiam doar să-ți cer permisiunea de a ne întâlni, cât timp ești aici, la Londra, spuse el. Acum, că ești măritată... o mică

diversiune... Ridică din umeri, lăsând restul frazei în aer.

Carolinei nu-i venea să creadă ce tupeu avea.

— De data asta n-am să mai trec peste insultele dumitale, spuse ea, cu o voce la fel de înghețată ca expresia din ochi, trecând pe lângă el cu un fior de silă.

— Dar n-ai înțeles... șopti pe urmele ei Terrence.

Caroline se prefăcu că nu-l auzea. O căută câtva timp pe Charity, până când Paul îi sugeră că putea fi în bibliotecă. Nu-și dădu seama că Terrence se ținuse după ea, până când deschise ușa bibliotecii. Camera era goală, iar Caroline tocmai voia să se întoarcă iar, când Terrence o împinse înauntru și închise ușa în urma lui.

— Lasă-mă să trec! îi ceru Caroline.

Era destul de furioasă ca să-l doboare în genunchi și se revoltă și mai tare când St. James clătină din cap.

— Sunt foarte bogat, începu el. Ți-aș putea da...

Caroline ajunsese la capătul răbdării. Îl dădu la o parte cu forța, pornind spre ușă, când St. James continuă, pe un ton acru,

— De fapt, n-am niciun ban, remarcă el tăindu-i calea. Cineva îmi plătește o sumă considerabilă ca să te pun într-o poziție compromițătoare. Soțul tău e un om foarte gelos draga mea.

— Este într-adevăr, răspunse Caroline retrăgându-se spre birou — și luând un policandru pentru a-l folosi ca pe o armă. Destul de gelos ca să te omoare.

— Niciodată cu atâta lume de față, replică Terrence.

— De ce? întrebă ea. De ce faci asta?

— Pentru bani, desigur, răspunse St. James, ridicând nepăsător din umeri. Rachel mă va plăti mâine. Zău că-i foarte supărată pe tine, draga mea...

Caroline ajunsese la birou și se întoarse, dar nu destul de repede. Terrence St. James sări asupra ei, răsucind-o în loc, cu brațele imobilizate pe lângă trup. O ținea strâns ca într-o menghină de oțel.

— Nu-mi displace deloc să te sărut. Ești de-a dreptul delicioasă. Va merita un pumn, doi, de la nervosul de bărbatu-tău.

Rămase rigidă în brațele lui. Nu se mai zbătea, așteptând doar ocazia. Terrence își ținea picioarele destul de depărtate pentru ceea ce avea ea de gând și, la primul moment de neatenție, avea să facă așa cum o învățase Caimen ca să scoată un bărbat din luptă.

— Soțul meu va crede ce-i spun eu.

Terrence își schimbă poziția, iar Caroline își lua avânt. În aceeași clipă, le ajunseră la urechi vocile. Caroline deschise gura să țipe, dar Terrence i-o acoperi cu a lui, amuțind-o.

Ușa se deschise chiar când Caroline voia să ridice genunchiul. Nu apucă. Mânia lui Bradford fu mai iute ca fulgerul. Terrence St. James fu smuls de lângă Caroline și aruncat peste birou cu o viteză amețitoare. Caroline se dădu la o parte tocmai când picioarele lui Terrence zburau pe lângă fața ei.

Nu văzu chipul lui Bradford, care stătea întors cu spatele spre ea, privindu-l pe St. James cum încerca să se ridice pe picioare. Caroline se întoarse spre ușă, unde se afla Milford, ca să nu mai intre și altcineva.

În sfârșit, St. James se ridică, numai pentru a fi doborât iar, cu o lovitură puternică în plexul solar.

Caroline se repezi lângă Bradford și-i văzu în fine expresia. O străbătu un fior de teamă. Bradford o privea cu un amestec de indignare, dezgust și dispreț.

— Ce-ți închipui? șopti ea.

— Tu să taci!

Răspunsul lui răstit o copleși atât de tare, încât începu să plângă. Dumnezeule mare, chiar credea că se bucurase de avansurile aceluia individ scârbos? Clătină din cap, refuzând să creadă că putea avea o asemenea părere despre ea.

St. James se dovedi la fel de prost, pe cât era de lacom. Se adună din nou pe picioare. Bradford îl luă de grumaz și, cu o mână, îl trânti peste etajeră. Terrence arăta ca o păpușă spânzurată, zbatându-se în strânsoarea lui Bradford, pe când chipul i se acoperea de pete roșii. Caroline încercă să dea la o parte mâna

soțului ei, dar zadarnic. Se întoarse spre Milford, cerându-i să intervină:

— Nu-l lăsa să-l omoare.

Drept răspuns, Milford ridică din umeri nepăsător. Caroline își șterse lacrimile și se răsuci iar către soțul ei:

— Bradford, dacă-l omori, au să te spânzure. Și încă nu ți-a spus ce făcea.

— Știu al naibii de bine ce făceați amândoi! se răsti Bradford.

În sfârșit, Milford interveni și el.

— Nu merită osteneala, Brad. Aruncă-l afară, o dată cu gunoiul.

— Și ce făceam? întrebă Caroline. Spune-mi, Bradford. Zi ce credeai.

Încet, expresia lui Bradford se schimbă, până părui aproape plictisit. Îi dădu drumul captivului, privindu-l cum se prăbușea pe covor.

— Brad, ascult-o pe nevastă-ta. Caroline, explică-ne ce s-a întâmplat aici, îi ceru Milford, încercând să joace rol de mediator.

— Ba n-am să explic nimic! declară Caroline, cu o voce plată, lipsită de orice emoție, numai în încleștarea mâinilor i se observă furia. Ați văzut cu ochii voștri ce s-a întâmplat, trageți singuri concluziile. Numai că soțul meu crede că știe deja – nu-i așa, Bradford?

Porni spre ușă, dar Bradford o opri, prinzând-o ușor de braț.

— Cred că n-ai nicio vină, spuse el în sfârșit, deși glasul continua să-i fie repezit și îngrozitor de rece. Stai aici până suntem gata de plecare. Milford, adu trăsura.

— Ba ad-o tu, i-o întoarse Milford, care nici nu se gândea să-l lase pe Bradford cu St. James.

Bradford bombăni un comentariu foarte explicit și ieși din încăpere. Apropiindu-se de Terrence, Milford îl împinse cu piciorul.

— Te sfătuiesc să te târăști afară de-aici până nu se întoarce Bradford.

Caroline stătea în mijlocul camerei, cu privirea în jos, iar St.

James o ocoli pe departe ca să ajungă la ușă. După ce-l privi ieșind, Milford se apropie de Caroline. Îi puse o mână pe umăr, ca s-o mângâie, și se încruntă când o văzu smucindu-se.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat, o imploră el, pe un ton liniștitor.

Caroline clătină din cap.

— I-ai da raportul imediat lui Bradford.

— Și ar fi chiar atât de rău?

Tremurând, Caroline își încleștă mâinile, într-o încercare de a și le calma.

— Acum aș dori să plec acasă. Se retrase cu încă un pas, când Milford încercă din nou s-o atingă.

— Bradford va reveni într-un minut, spuse el. Caroline, ai auzit că te consideră nevinovată. Numai pe St. James e furios.

Caroline clătină din cap.

— La început, nu, îl contrazise ea. A crezut tot ce putea fi mai rău...

— Când o să se calmeze...

— Nu vreau să mă duc acasă cu Bradford, îl întrerupse Caroline.

— Cu atât mai rău, se auzi glasul soțului ei, din ușă.

Refuză să-l privească. Îl simți punându-i capa pe umeri și trăgând-o lângă el.

În drum spre casă, nu schimbară o vorbă. Caroline profită de ocazie ca să se calmeze. Simțea privirea feroasă a lui Bradford, dar refuza să se uite la el.

Când ajunseră acasă, nu mai voia decât să se încuie în dormitorul ei și să plângă. Se simțea ca un animal rănit în căutarea unui refugiu.

Bradford o văzu pornind pe scară și-i ceru să-l urmeze în bibliotecă pentru a discuta cele întâmplate. Caroline își văzu de drum. Ajunsesse la ușa dormitorului, când Bradford o răsuci cu fața spre el.

— N-ai auzit ce-am spus? În bibliotecă!

— Nu!

Întorcându-se, Caroline intră în dormitor și trânti ușa în nasul soțului ei. Evident, ușa se dădu de perete imediat, iar Bradford intră valvârtej și o urmă pe Caroline spre pat. Soția lui se așeză pe marginea acestuia, cu mâinile împreunate în poală.

Oprindu-se în fața ei, cu picioarele depărtate, Bradford își propti mâinile-n șolduri. Văzându-i expresia, Caroline nu-și mai stăpâni nici ea mânia.

— După seara asta, cred că n-am să-ți mai vorbesc niciodată.

Vehemența din tonul ei îl înfurie și mai tare.

— Ai să-mi explici ce-ai căutat cu St. James în bibliotecă și de-ar fi s-o scot de la tine cu bătaia!

— Nici n-ai să te atingi de mine.

Calmul cuvintelor ei îl surprinse pe Bradford, lăsându-l cam descumpănit.

— Și de unde știi? o întrebă, mai încet.

— N-ai nevoie să-ți folosești pumnii, când privirile și gândurile tale îmi pot face atâta rău. Și n-ai lovi niciodată o femeie: nu-ți stă în fire.

În sinea lui, Bradford recunoscă că avea dreptate. Cu amenințări goale nu rezolva nimic. Se hotărî să discute calm și rațional.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Dacă-mi răspunzi la o întrebare, am să-ți spun totul, replică ea. Știu deja adevărul, dar vreau să te aud cum recunoști.

Se ridică în fața soțului ei.

— În prima clipă când m-ai văzut cu St. James, ai crezut că te trădasem, nu-i așa?

— Știu că n-ai participat la...

— Nu asta te-am întrebat, îl întrerupse Caroline. Răspunde-mi acum. Sincer, Bradford!

Bradford se încruntă, apoi ridică din umeri.

— Era o concluzie firească și, da, o secundă sau două, am crezut într-adevăr că mă trădaseși. Spuseseseși înainte că voiai să te

întâlnești cu cineva. Totuși mi-am dat seama că am exagerat, și că n-ai nicio vină.

Cu umerii înmuindu-i-se, Caroline clătină din cap.

— Voiam să vorbesc ceva cu Charity, replică ea. Cu ea voiam să mă întâlnesc. Paul mi-a spus că s-ar putea să fie în bibliotecă, iar Terrence St. James s-a luat după mine. Rachel o să-i dea bani pentru că m-a pus într-o poziție compromițătoare. Înțelegeți, toată lumea știe cât ești de gelos – toată lumea, numai proasta de nevastă-ta nu! Iar St. James avea nevoie de bani. Chiar m-am lăudat în fața lui c-ai să mă crezi pe mine, nu ceea ce-o să vezi. M-am înșelat amarnic... încheie ea în șoaptă, cu un suspin.

— N-o întoarce acum, se răsti Bradford. Mi-ai dat cuvântul tău c-ai să rămâi lângă mine. Cum m-am întors cu spatele, cum ai nimerit în...

— O căutam pe Charity! insistă Caroline. Am făcut și eu o greșeală.

— Aici ai dreptate.

— Greșeala mea a fost că m-am măritat cu tine. Și că ți-am acordat încredere, din toată inima. Greșeala mea a fost că m-am îndrăgostit. Dar iubirea și ura sunt surori, și-n clipa asta cred că aproape te urăsc. Și numai tu ești de vină! strigă ea. Încet, încet, îmi sugrumi toată dragostea.

Îi întoarse spatele și începu să se dezbrace, încercând să nu se mai gândească la el. Când rămase doar în cămașă, vru să-l ocolească pentru a-și lua capotul din dormitorul lui, dar Bradford îi tăie calea.

— De ce te încrunți, Bradford? Ar trebui să te umfli în pene, comentă ea, pe un ton înghețat. De când ne-am cunoscut, tot aștepți să te înșel. Ești așa de sigur că-s la fel ca femeile celelalte din trecutul tău, și tocmai ți-am dovedit că ai dreptate. Nu-s cu nimic mai brează decât o curtezană, nu-i așa?

— Ce tot vorbești?

— Crezi că ești dator să mă aperi de mine însămi, nu? Noi, bietele femei, suntem atât de slabe, și sigur că nici una dintre noi nu are

morală. Nu putem să nu sărim în pat cu primul bărbat care ne iese-n cale, așa-i? Spune-mi un lucru, Bradford: cum am reușit să rămân virgină până la nuntă?

— La naiba, n-are niciun sens ce spui!

Nu voise să țipe, dar Caroline se apropiase prea mult de adevăr ca să-și mai păstreze calmul.

— Anglia e o țară îngrozitoare, șopti ea. În toți anii câți am trăit la Boston, numai o dată am avut de-a face cu asemenea ticăloși! Erau trei oameni beți, și m-am nimerit într-o parte a orașului unde n-aveam ce să caut. Pe când aici, pe oriunde aş lua-o, mă pomenesc atacată, și amenințată, și... Doamne Sfinte, nu numai de străini! Propriul meu soț mă atacă și el, cu gândurile lui oribile! Vreau să mă întorc acasă. Vreau să mă duc înapoi, la Boston...

Și începu să plângă.

— Caroline nu ți-am ascuns niciodată faptul că sunt iute la mânie...

— Degeaba strigi la un surd, sau îi poruncești unui orb să vadă. În seara asta mi-am dat seama că ai niște prejudecăți atât de adânc înrădăcinate, încât nimic n-o să ți le schimbe. Nu ești capabil să ai încredere-n mine. N-ar fi trebuit să te iau de bărbat nici în ruptul capului.

— N-ai avut de ales, remarcă el.

Cuvintele ei muștrătoare începeau să-l înfurie din nou. Cum îndrăznea să-i vorbească astfel? O privi cum se culcă în pat, acoperindu-se cu plapuma.

— Fii bun și pleacă din dormitorul meu, îi ceru Caroline.

Tremura, de frig și de nervi, și nu voia decât să fie lăsată singură.

— Ai înțeles pe dos, nevastă. Dumnezeuule mereu le pricepi pe toate pe dos! mormăi Bradford. N-ai niciun motiv să te înfurii pe mine. Eu sunt cel care te-a găsit cu nemernicul ăla, în bibliotecă. După ce mi-ai promis că n-ai să te duci nicăieri singură. Ești prea încrezătoare, Caroline, de asta nimerești mereu în situații complicate.

— N-am înțeles nimic pe dos, răspunse ea, încruntată. Dimpotrivă, în sfârșit înțeleg bine! Tu ești cel care mi-a explicat că trebuie să avem dormitoare separate. Iar ăsta e dormitorul meu, așa că te rog să ieși afară. Nu vreau să te culci lângă mine.

Simțea cum ochii îi ardeau de lacrimi, și adăugă cu o voce sfidătoare:

— N-am să-ți permit!

— Să-mi permiți? N-ai să-mi permiți?!? Răcnetul lui o făcu să amuțească. Nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să-mi vorbească așa! Nimeni! Înțelege, Caroline, eu sunt cel care *permite* sau *nu permite* în căsnicia asta. Nu tu.

Și veni spre pat, scoțându-și din mers cămașa. Caroline se întoarse pe burtă. Simți plapuma dată la o parte și auzi patul scârțâind sub greutatea lui Bradford. Apoi cămașa îi fu coborâtă de pe umeri și peste șolduri, pentru a fi în cele din urmă scoasă.

Aștepta, ținându-și respirația, până când simți buzele lui Bradford pe ceafă.

— Nu vreau să mă atingi, șopti ea, cu fața în pernă.

— A, păi nu așa merge, nevastă. Ce vrei și nu vrei tu n-are nicio importanță, se auzi glasul lui Bradford, aspru și neîndurător.

Caroline se răsuci cu atâta forță, încât îl împinse într-o parte. Ajunse cu fața la un deget distanță de a lui. Se priviră în tăcere câteva clipe, simțind cum plutea între ei furia. Apoi Caroline făcu un efort să-i spună cât mai calm:

— Poate că pentru Ducele de Bradford dorințele mele nu sunt importante, dar în acest pat conjugal puterea și banii tăi nu înseamnă nimic. În patul ăsta, ești soțul meu. Publicul îl poate slugări pe Ducele de Bradford, dar eu n-am să-i fiu niciodată o slugă soțului meu. Niciodată! Învață să separi titlul de om, căci jur că e singura cale ca mariajul ăsta să aibă cea mai mică șansă!

În expresia lui se citi nedumerirea, iar Carolinei îi veni să urle pentru a-l face să înțeleagă.

— Lasă gelozia și furia la ușă, împreună cu aroganța, și vino la

mine ca Jered Marcus Bradford.

Ultimele cuvinte le rostise în șoaptă, după care se întoarse iar pe burtă, fără să-l mai bage în seamă. Știa că n-o înțelegea, și o dorea inima. Apoi îi simți schimbarea, știu că furia îi trecuse, și încerca s-o seducă tandru. Se gândi să se opună, după care recunoscu faptul că Bradford n-o forța să reacționeze.

Gura lui îi depunea sărutări fierbinți pe spate, în timp ce degetele își țeseau vraja, făcând-o să tremure de dorință.

— Spune-mi cât de mult dorești asta, îi ceru el, cu glasul răgușit, tremurător. Voia s-o audă spunându-i că-l dorea la fel de mult cum o dorea și el pe ea.

— Te doresc pe *tine*, Jered, șopti Caroline. Acum, te rog...

— Și eu te doresc pe *tine*, Caroline, mârâi el.

Mâinile lui o apucară de umeri, și o penetră dintr-o mișcare puternică. Glasul lui o chemă, o atrăgea prin ceața voluptății devoratoare, iar când îl strigă și ea pe nume, o urmă în arșița soarelui, găsindu-și propria împlinire arzătoare.

Rămase cu capul rezemat peste al ei, mângâindu-i blând obrazul. Îi simți lacrimile cu vârfurile degetelor și-i șopti:

— Nu plânge, fetiço... Nu plânge.

— Mereu mă faci să te doresc șopti Caroline, ca și cum ar fi mărturisit un păcat de moarte.

Nu-i răspunse imediat. Trase plapuma peste amândoi și o cuprinse în brațe cu atâta tandrețe, încât Caroline începu să plângă din nou.

— Caroline, vrei să mă auzi spunând că-mi pare rău? Aș minți, recunosc el, cu un oftat. Acum nu te-am luat cu forța. M-ai dorit la fel de mult cât te doream și eu pe *tine*.

Încă înainte de a termina de vorbit, Caroline clătină din cap.

— Nu mă doreai? întrebă Bradford uimit.

— Ba da, dar vreau să-ți ceri iertare pentru că ai crezut că mă purtasem desfrânat la petrecere. Vocea îi era înfundată în pernă, iar Bradford fu nevoit să se aplece ca s-o înțeleagă.

O sărută pe frunte, apoi spuse:

— Exagerezi.

— *Eu exagerez?* repetă ea, uimită. Astă-seară era să omori un om, iar când te-ai uitat la mine, aveai o expresie de fiară. Voiai să crezi că eram vinovată, nu-i așa?

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă dramatisme! se răsti Bradford. Am înțeles curând.

— Nu destul de curând! îl repezi și ea. Dacă nu ai deplină încredere în mine, căsnicia noastră e osândită.

— Nu te-ai măritat cu un neghiob, Caroline.

— Nu-s chiar atât de sigură! Îi văzu lucirea de furie din ochi, dar continuă: Numai un neghiob nu încearcă să-și înțeleagă adversarul. Te-ai repezit să tragi concluzii pripite despre caracterul meu și ai atacat ceea ce-am mai scump.

— Și ce anume? întrebă Bradford cu glas scăzut, controlat.

— Onoarea mea.

— Deci, după părerea ta, căsnicia noastră e un câmp de luptă? Suntem soț și soție, Caroline, nu adversari într-un război.

— În clipa asta, nu văd nicio deosebire, declară ea. Vom trăi într-o luptă continuă, dacă nu recunoști că sunt...

— N-am să recunosc nimic! i-o reteză Bradford. Tu ești cea care-mi vei recunoaște puterea, și autoritatea. Îndrăznești să sugerezi că ar trebui să fie invers?

— Anume te prefaci că nu înțelegi! Știi foarte bine ce-ți cer. Sau ai încredere în mine, sau...

— Cu timpul, poate, după ce-mi vei dovedi că ești demnă de încredere, replică el. Căscă ostentativ și încercă s-o cuprindă iar în brațe.

Caroline se smulse din loc, apoi coborî din pat. Luă pătura și se înveli cu ea, tremurând de furie.

— Ți-am dovedit destule până acum. Dacă ar fi după tine, ar trebui să-ncep să tremur ori de câte ori un bărbat deschide gura să-mi vorbească, de frică să nu te repezi iar la cine știe ce concluzie.

Când ai să-ți dai seama că nu-s o femeie superficială care vrea doar să câștige bani, sau o târfă pornită să cucerească toți bărbații din Londra, poate vom avea și noi un viitor pașnic. Până atunci, n-ai decât să dormi singur. Să-ți țină de cald suspiciunile tale.

Și ieși din cameră, trântind ușa în urma ei cu satisfacție – dar, când se vârî în patul lui Bradford, tremura iar de furie. Se aștepta s-o ducă înapoi lângă el cu forța, și fu surprinsă că n-o făcu.

Bradford deschise ușa și se opri în prag, clătinând din cap.

– Așa sa fie, anunță el pe un ton care o înfioră. Ți-am dormitorul meu. Ți permit să dormi în camera ta nevastă. Când ai să-ți dai seama ce prostește te comporti, voi fi dispus să-ți ascult scuzele.

Caroline nu-i răspunse. Se dădu jos din pat și reveni în camera ei, unde se culcă din nou, dârdâind de frig, și plângând până adormi.

Ultimul ei gând fu acela că Bradford era cel mai încăpățânat om în viață.

Bradford o auzea plângând. Vru să se ducă la ea, apoi se răzgândi. Totul se întâmplase din vina ei, așa că ea era cea care trebuia să se întoarcă la el.

Închise ochii și încercă să se calmeze și tocmai când începea să adoarmă, își aminti ce anume îl deranjase, zgândărindu-l undeva într-un ungher al minții. Îi spusese pe numele lui de botez când făceau dragoste, îl numise Jered. Se încruntă, întrebându-se de ce era un lucru atât de însemnat.

CAPITOLUL 12

Caroline nu era sigură cum răzbise prin următoarele două zile. Nunta lui Charity era aproape insuportabilă pentru ea. O vedea pe verișoara ei atât de fericită, delirând de dragoste, și o chinuia invidia. Dar își ascundea sentimentele și juca rolul nevestei docile ori de câte ori era nevoită să stea lângă soțul ei.

Rachel și mama ei veniră atât la nuntă, cât și la masă. Caroline fu surprinsă de prezența lor și așteptă să pornească înapoi spre casa din oraș a lui Bradford, cu el și Milford în trăsură, pentru a-și spune părerea.

— Nu înțeleg ce-a căutat Rachel la nuntă, începu ea. Nu ascunde faptul că mă urăște, și știa că aveam să vin și eu.

— Au fost invitate amândouă, răspuse Milford. Mama și fiica.

— Dar mi-a spus niște lucruri atât de îngrozitoare! insistă Caroline, clătinând din cap.

— Da, însă numai tu, Bradford, Nigel și cu mine știm asta. Mama ei încă mai încearcă să pună mâna pe tatăl tău.

— Am încercat s-o iau deoparte ca să vorbesc cu ea, continuă Caroline, însă era ca un șoarece de câte ori mă apropiam, o tinea în alt colț, ca să scape de mine.

Milford zâmbi.

— Și la față arată ca un șoarece.

În schimb, Bradford nu era deloc amuzat.

— Nu vreau să te mai apropii de femeia aia declară el cu glas aspru.

— Voiam doar să aflu de ce mă antipatizează așa. A spus că totul s-a întâmplat numai din vina mea. Cred că am dreptul să știu ce-am făcut, ca să cauzez o asemenea ură, Bradford. M-ar fi putut omorî

când m-a împins pe scară, în casa Claymere.

— Ce te face să crezi că ea a fost? întrebă Milford, privindu-l pe Bradford.

Prietenul său clătină din cap, semn să nu mai continue cu acel subiect. Nedumerit, Milford înălță o sprânceană, apoi schimbă vorba:

— O să-ți fie dor de Charity când va pleca în colonii?

Era o întrebare ridicolă, dar altceva nu-i trecuse prin minte.

— Ce...? A, da, sigur c-o să-mi fie dor de ea, răspunse Caroline, mirată. Mă gândeam că mi-ar plăcea să-mi vizitez familia.

Aruncă o privire spre Bradford, să vadă cum primea această veste, dar soțul ei se uita pe fereastră, ignorând-o din nou.

— Poate reușesc să mă duc în primăvară, pentru câțva timp, adăugă ea.

— Nu te duci nicăieri, interveni în sfârșit Bradford.

Caroline era prea obosită ca să-l mai contrazică.

— Unchiul tău ce mai face? se interesă Milford, încercând iar să schimbe subiectul. Înțeleg că e cam indispus.

— Doar puțin răcit, răspunse Caroline. Am fost ieri la el, cu Bradford, și avea nasul roșu și ochii înlăcrimați, dar medicul a spus că-n câteva zile o să se vindece. Era foarte necăjit că nu putea veni la nunta lui Charity.

Ajunseră acasă, iar Caroline se duse imediat sus. Bradford și Milford se retraseră în bibliotecă, să stea de vorbă.

A doua zi dimineață, Bradford anunță că era timpul să se întoarcă la Bradford Hills. Caroline nu-l contrazise, păstrând doar o atitudine la fel de distantă ca dispoziția lui.

Se instalară repede în casa de la țară, dar după câteva zile Bradford fu nevoit să se înapoieze la Londra, cu niște treburi, și în timp ce se afla acolo, cumpără mai multe bijuterii scumpe. Favoritul lui era un colier cu diamante și rubine. I-l trimise soției sale printr-un mesager special, cu gândul de a reveni și el la Bradford Hills a doua zi, pentru a-i primi mulțumirile umile.

În aceeași seară, mesagerul aduse colierul înapoi, declarând că ducesa îi ceruse să i-l restituie cât mai repede soțului ei.

Bradford fu iritat, apoi se gândi că poate nu-i plăcuse. Noroc că avusese inspirația de a cumpăra și câteva pietre prețioase magnifice, care puteau fi montate oricum, și le luă cu el. Mai avea în trăsură și diverse țesături, ca niște oferte de pace în plus pentru Caroline. Nicio femeie nu putea rezista unei rochii noi, iar Bradford era convins că soția sa avea să se prăbușească în fața unui asemenea asalt al generozității.

Se înșelase, și fu mai furios pe sine însuși decât pe refuzul ei. Caroline îi respinse toate cadourile, părând chiar insultată de ele. Erau ramuri de măslin, iar ea se încăpățâna să nu recunoască! Desigur, nu-i explicase motivele, dar orice femeie cu o câțime de minte i-ar fi înțeles intenția.

În aceeași seară, Bradford o luă la rost, în cabinet. Își mărturisi nedumerirea față de comportamentul ei, ceea ce păru s-o înfurie și mai mult. Caroline era îmbrăcată într-o rochie albastră simplă, cu un șal gros pe umeri, ca să-i țină de cald.

— Când ai să accepți că nu-s ca alte femei? îl întrebă ea, încălzindu-și mâinile la foc. N-am nevoie de cadourile tale scumpe.

— Deci nu te atrag nici cele mai de soi lucruri? întrebă Bradford, cu un calm înșelător.

Întorcându-se Caroline îi văzu lucirea de furie din ochi.

— Există bunuri mult mai ispititoare, replică ea.

— Am făcut o greșală gravă, decretă Bradford. Cu aroganța revenindu-i în glas, continuă: Măine, ai să-ți faci bagajele și-ai să te muți în cealaltă parte a moșiei. Acolo e o casă de țară, Bradford Place, prima construită vreodată de un Bradford. Mi-ai spus că luxul nu înseamnă nimic pentru tine. Ei bine, nevastă, dovedește-o! Să vedem cât îți va lua ca să recunoști adevărul.

Caroline dădu din cap, încercând să-și ascundă deznădejdea. Cum să-și rezolve divergențele, dacă stăteau în case separate?

— Ai să vii și tu acolo, cu mine?

Bradford îi observă teama în ochi și fu cât pe ce să zâmbească. Se părea că în sfârșit găsisese o cale de a o face să-și bage mințile-n cap.

— Nu, răspuse el. Te vor însoți oamenii pe care i-am angajat pentru protecția ta, iar eu am să mă întorc la Londra. Când îmi termin treburile acolo, voi reveni aici. Spre deosebire de tine, draga mea soție, eu recunosc că-mi place confortul pe care ți-l pune la dispoziție bogăția.

— Și ai să te culci cu alte femei, cât timp vei sta la Londra? întrebă Caroline cu mult calm.

Stătea întoarsă cu spatele spre el, așa că Bradford nu-i putu vedea expresia.

— Nu, răspuse el scurt, fără nicio altă explicație.

— Mulțumesc.

— De ce? De ce are importanță pentru tine?

Încet, Caroline veni în fața soțului ei. Acesta stătea rezemat de marginea biroului.

— Fiindcă te iubesc, Jered Marcus Bradford, spuse ea, privindu-l fără ascunzișuri drept în ochi.

— Ai un mod straniu de a-ți arăta iubirea, remarcă el. Nu te-am alungat din patul meu, Caroline. Tu singură ai vrut să pleci.

— Paturile de la Bradford Place sunt comode?

Întrebarea ei, rostită pe cel mai indiferent ton, îl înștiință că nimic nu se schimbase. Bradford refuză să se lase provocat.

— Unele camere nu sunt mobilate. Dumnezeuule, încăpățânată mai ești, Caroline. Recunoaște numai că-mi aparții mie, și poți rămâne aici.

— N-am spus niciodată că nu-ți aparțin ție, răspuse ea, surprinsă. Știi foarte bine de ce ne certam. Și până nu înțelegi că n-am să mă mulțumesc cu...

— Poți să iei din casa asta tot ce vrei, o întrerupse Bradford.

N-avea de gând să cedeze, iar atitudinea lui o făcu să înțeleagă cât de neînduplecat era.

— De ce trimiți paznicii cu mine? îl întrebă ea, schimbând

subiectul. Știu că ai vorbit cu Rachel.

— Rachel nu era vinovată, răspunse soțul ei. Nu ea încercase să te omoare.

Caroline se încruntă, nedumerită.

— Ești sigur?

— Sunt sigur, spuse el scurt.

— Știi, oftă Caroline, cred că ai o atitudine foarte relaxată în legătură cu toate astea. Dacă cineva ar fi încercat să-ți facă ție vreun rău, întorceam pe dos toată Londra ca să-l găsec. Pe când tu, pari aproape plictisit.

— Ți-am promis c-am să rezolv situația. Mai mult nu e nevoie să știi. E grija mea, nu a ta.

— Ba nu, Bradford, e grija noastră.

Aceste cuvinte îl făcură să ofteze, după care continuă:

— Rachel crede că ai reușit să-l convingi pe tatăl tău să nu se mai însoare cu mama ei. Își făcuse planuri mărețe pentru un aranjament financiar, iar tu i-ai băgat bețe-n roate.

— Și de ce crede o asemenea năstrușnicie? întrebă uimită Caroline.

Bradford stătu un timp pe gânduri, apoi se hotărî să-i spună.

— A aflat de la tatăl tău.

— De la el? De ce i-a spus una ca asta?

— Caroline, tatăl tău era presat, și s-a folosit de tine ca de o scuză. I-ar fi fost prea greu să-i spună mamei lui Rachel adevărul, că n-o dorea de soție așa că a ales calea cea mai simplă.

Caroline clătină din cap, refuzând să creadă.

— Asta ar fi o lașitate, șopti ea.

— În mod normal, da, fu Bradford de acord. Întinse mâinile și o cuprinse în brațe. Dar tatăl tău e mai deosebit. A trăit singur, în mica lui lume, atât de mult timp.

— Paisprezece ani, preciză Caroline.

— Da, mă rog, și nu e destul de sofisticat ca să-i facă față unei femei ca Lady Tillman. Își pusese-n minte să-l prindă-n gheare, așa

că s-a folosit de singura cale de scăpare la care s-a putut gândi.

— S-a temut să fie sincer cu ea? Asta sugerezi?

Bradford oftă din nou.

— E un om bătrân, Caroline, care le știe pe ale lui. Zi mai degrabă că era derutat, decât temător.

— Acum paisprezece ani, când m-a trimis la fratele lui din Boston, i-a fost teamă. Sunt sigură.

— Tocmai își pierduse soția și fiul nou-născut. Era doborât de durere.

Caroline abia dacă-l mai asculta. Își dăduse seama că Bradford îl apăra pe tatăl ei. Dădea dovadă atât de înțelegere, cât și de compasiune. De ce nu putea fi și cu ea mai înțelegător? De ce nu putea să cedeze măcar cu un pas, pentru ea?

Seara, înainte de a adormi, se hotărî să încerce un ultim atac, și se rugă cu hotărâre. Poate că nu reușea să-i spulbere armura, dar sigur putea măcar să i-o știrbească pe ici, pe colo!

A doua zi dimineată, când Bradford se trezi, Caroline tocmai își împacheta lucrurile. De cum o văzu ce făcea, Bradford se enervă.

— Asta-i o prostie, mormăi el.

Caroline se întrerupse din împăturitul unei rochii și o aruncă pe pat.

— Sunt de acord.

Veni spre ușa dintre camere, unde se oprise soțul ei, și-l sărută pe obraz.

— Nu vreau să plec, îi spuse ea. Iar dacă-mi promiți, numai, că vei avea deplină încredere în mine, am să-mi despachetez lucrurile imediat la loc.

— Caroline, încă nu m-am dezmeticit destul ca să mă cert cu tine. Sunt dator să te apăr de orice pericol, dinăuntru ca și din afară. N-am nevoie să fac promisiuni, când voi vedea că nu ți se dă posibilitatea să calci pe de lături.

— Iar mă insulti cu bănuielile tale, Bradford. Dar am să te iert. Altceva nu știi.

Bradford se săturase de felul cum încerca mereu să-l manipuleze. I-ar fi cerut să se oprească, dacă nu avea două motive de a o trimite la țară. Pe primul plan era protecția ei. Voia ca soția lui să fie în siguranță când își puneă în aplicare planul de a prinde inamicul în capcană, iar Bradford Place, o fortăreață construită în Evul Mediu, corespundea perfect. Al doilea, mult mai neînsemnat, se referea la metoda de a dobândi controlul asupra ei. Voia să-i dea o lecție și nu se îndoia că, după o săptămână de izolare, avea să fie mai mult decât dornică să se întoarcă la viața de lux pe care i-o putea oferi.

Caroline avu îndrăzneala să-l sărute la despărțire! Stăteau amândoi pe treptele de marmură luându-și rămas-bun. Bradford observă că arăta hotărâtă, parcă gata să cucerească întreaga lume. Se gândi să-i spună că n-o aștepta o aventură, ci o penitență, dar preferă să păstreze tăcerea. Când urma să o vadă Bradford Place, avea să-și dea seama.

— Caroline, trebuie să stai acolo o săptămână încheiată, orice-ar fi. Ne-am înțeles?

Soția lui dădu din cap și se întoarse să plece, dar Bradford o mai opri un moment.

— Mai întâi vreau să-mi dai cuvântul tău. N-ai să părăsești proprietatea o săptămână încheiată, indiferent din ce motiv, orice s-ar...

— De ce?

— Nu e nevoie să-ți dau explicații, mormăi el. Dă-mi cuvântul tău, Caroline.

O strângea de umeri atât de tare, încât Caroline se aștepta să rămână cu vânătăi câteva zile. Cererea lui o făcuse să se încrunte, nedumerită.

— Ai cuvântul meu, Bradford.

— Iar când te vei hotărî, după o săptămână întreagă, să te înapoiezi lângă mine, unde ți-e locul, voi aștepta să-ți prezinți și

scuzele.

Caroline se desprinsese din strânsoarea lui și porni în jos pe trepte.

— Bradford, nu te mai încrunta așa, îi spuse ea peste umăr. Ți-am dat cuvântul meu.

Dădu să se urce în trăsură, apoi se mai întoarse dintr-o dată spre el:

— Desigur, trebuie să ai încredere-n mine că am să mi-l țin.

Și, foarte încântată de reacția lui surprinsă, se urcă în trăsură.

Încântarea i se risipi pe măsură ce creștea distanța care o despărțea de soțul ei. Drumul până la Bradford Place dură aproape patru ore, iar Caroline și-l petrecu rugându-se ca soțului ei să i se facă dor de ea.

Când o face plopul' pere, își spuse, la vederea casei. Monstruozitatea arăta rece și deprimantă. Stătea pe culmea unei coline, complet izolată, fără niciun copac în pustietatea din jur. Pe la poalele dealului curgea un râu lat. Un pod de lemn cam șubred trecea peste apele tulburi, iar paznicii insistară să-l străbată pe jos, de teamă ca n-ar fi suportat greutatea trăsorii.

Nici când văzu casa mai de aproape nu se simți mai bine. Clădirea cu un etaj era făcută din piatră cenușie și probabil numai din acel motiv zidurile mai stăteau în picioare.

— Doamne, numai șanțul de apărare și meterezele mai lipsesc, mormăi Caroline.

Mary Margaret o însoți fără o vorbă până la ușa din față.

— Nu e nevoie să stai cu mine, îi spuse Caroline. Dacă vrei să te întorci la Bradford Hills am să te înțeleg.

— Singure ne-am făcut-o, replică Mary Margaret.

Privind-o, Caroline o văzu zâmbind.

— Nu știu de ce sunteți surghiunită, dar și dumneavoastră vă sunt loială, nu numai soțului dumneavoastră. Și i-am promis să vă port de grijă.

— Ei bine, hai să vedem cât de îngrozitor arată și pe dinăuntru, oftă Caroline.

Ușa era încuiată, iar Huggins, unul dintre paznici, reuși s-o deschidă doar cu mari eforturi. Deformată de vechime și intemperii, ușa scârțâi zgomotos când fu în sfârșit urnită din loc.

Holul era gol și consta doar dintr-o pardoseală de piatră și niște pereți tencuiți și înnegriți de murdărie. O scară ducea la etaj, dar balustrada stătea strâmbă și părea gata să se prăbușească la pământ.

În dreapta se afla sala de mese. Caroline merse până la masa din mijlocul încăperii întunecoase și-și trecu degetul prin stratul de praf. Apoi privi ferestrele. Draperiile Bordeaux înmuiate de vreme, spânzurau până la podea.

Încet Caroline reveni la intrare. Camera principală se găsea vizavi de sufragerie și deși topografia semăna oarecum cu a casei din oraș a tatălui ei, Caroline își spuse că orice asemănare se oprea acolo.

În cameră se intra printr-un glasvand pe care cineva îl adăugase mult mai târziu după ce fusese construită casa. Caroline îl deschise și coborî cele trei trepte.

— Încerc să-mi imaginez cum o să arate casa asta când va fi curată, îi spuse ea cameristei.

Încăperea era foarte spațioasă. Pe peretele din dreapta era un șemineu mare, pe cel opus două ferestre, iar în mijlocul celui de-al treilea, o ușă care ducea afară.

Caroline se apropie de ea, dar nu putu privi prin ochiurile de geam. O deschise și văzu o alee pietruită.

— Primăvara, camera asta ar putea fi foarte frumoasă, remarcă ea. Dacă aici am planta o grădină, și...

— Doar nu aveți de gând să stați așa de mult, nu? replică Mary Margaret, fără să-și poată ascunde deznădejdea.

Caroline nu răspunse. Vântul care intra pe ușă o făcu să se înfioare, așa că se grăbi s-o închidă la loc. Se așeză, învinsă. Doamne, ar fi avut nevoie de luni în șir pentru a face casa să arate mai civilizată. Bradford o aștepta înapoi la sfârșitul săptămânii de

penitență, iar acum înțelegea de ce fusese atât de sigur!

— Nu vrei să vă întoarceți acasă? o întrebă Mary Margaret.

Caroline clătină din cap.

— Vom începe cu dormitoarele. Dacă nu murim când încercăm să urcăm scara, adică.

Paznicul al doilea, un uriaș pe nume Tom, o auzi și verifică imediat scara.

— E solidă ca-n ziua când au făcut-o, anunță el. Doar balustrada are nevoie de câteva cuie, pe ici, pe colo.

Carolinei îi veni dintr-o dată inspirația.

— Vom face curat aici cât ai bate din palme! prezise ea, cu entuziasm.

Mary Margaret își dădu ochii peste cap.

— Numai pentru o cameră vom avea nevoie de-o săptămână încheiată.

— Nu și dacă ne ajută cineva! Du-te în satul prin care am trecut și angajează niște ajutoare, îi porunci ea. Și o bucătăreasă, Mary Margaret!

Făcu o listă, iar Mary Margaret porni cu trăsura stăpânei sale. Dar laudăroșenia că dereticatul n-avea să dureze mult nu se adevări, totuși. Lucrură o săptămână încheiată, de dimineață până seara, ca să termine.

Transformarea era de-a dreptul spectaculoasă. Pereții nu mai arătau brun murdar, ci străluceau de var proaspăt. Podelele de lemn din sufragerie și salon erau lustruite ca oglinda. În pod găsiseră mobilă, iar camera de primire arăta acum caldă și îmbietoare. Caroline cumpăraseră o sobă de tuci și o pusese în colțul sălii mari, iar când ușile dinspre antreu erau închise, în cameră era cald și plăcut.

Dar, la sfârșitul săptămânii, Caroline începu să se agite. Se așteptase să-l vadă pe Bradford în prag, dar soțul ei nu venea. Așa că aștepta în continuare. Trecu încă o săptămână, până acceptă adevărul.

În fiecare seară, plângea până adormea, blestemându-se pe sine

însăși, pe soțul ei și nedreptățile vieții în general. Până la urmă se hotărî să renunțe și să se împace cu situația. O informă pe Mary Margaret că a doua zi aveau să se întoarcă la Bradford Hills.

Apoi se opri în fața șemineului din camera de primire, gândindu-se ce să-i spună lui Bradford. Nu avea de gând să-i ceară iertare și bănuia că, dacă se întorcea la el, avea să creadă că învinsese. Trebuia să găsească o cale de a-l face să înțeleagă ce se întâmpla în inima ei.

Mary Margaret deschise ușa și o anunță că venise Conte de Milfordhurst.

— Să între, răspunse Caroline, zâmbind.

Milford apărură în ușă, vesel. Mary Margaret îl ajută să-și scoată mantaua groasă de iarnă, apoi închise ușa în urma lui.

— Ești primul meu vizitator, Milford, îi spuse ea, repezindu-se să-l ia de mâini. Doamne, ai înghețat! Stai în fața focului și încălzește-te. Ce vânt te aduce aici?

— Voiam doar să văd ce mai faci, ocoli Milford răspunsul.

— Ai făcut atâta drum de la Londra doar ca să-mi dai bună ziua? întrebă Caroline.

Milford arăta cam spășit. O conduse la canapea și se așezară amândoi.

— Pari cam slăbită, remarcă el. Caroline, am să mă amestec din nou. Vreau să mă ascuți. Brad n-o să cedeze. Pentru el, mândria lui e prea importantă, și cu cât accepți asta mai repede, cu atât mai bine.

— Știu.

— Știi? Atunci, de ce...

Mărturisirea ei atât de promptă îl luase pe nepregătite.

— Mă rog, a mers mai ușor decât mă așteptam. Hai acum, Caroline. Să mergem la Bradford Hills.

— Bradford e acolo? Credeam că s-a dus la Londra.

— Nu, am trecut pe la el mai întâi. Dar plănuiește să se întoarcă la Londra mâine. Nu e nevoie să-ți împachetezi nimic, vino doar cu mine.

Caroline zâmbi, clătinând din cap.

— Milford, îți place camera asta?

Milford, care fusese pregătit pentru o discuție în contradictoriu, o privi nedumerit.

— Ce? Camera...

Privi înjur, apoi se uita din nou la Caroline.

— Da, remarcă el. De ce?

— Aș vrea ca Bradford să vină aici și s-o vadă și el, îi explică ea. E mică, după gusturile lui, dar acum e caldă și comodă... și arată ca o casă de oameni. Poate ar înțelege, dac-ar putea doar să vadă...

— Caroline, ce tot vorbești? Ți-am explicat deja că Brad n-o să cedeze.

— Nici nu e nevoie, îl liniști ea. Am să-i trimit un răvaș, chemându-l la mine.

— Tragi de timp? o întrebă el, încruntându-se.

Caroline clătină din cap, iar Milford o privi lung. Când înțelese că-i spunea adevărul, continuă:

— Ei bine, atunci scrie-i. Doamne, încăpățânată mai ești! Nici nu-i de mirare că Brad s-a însurat cu tine. A tunat și v-a adunat. Semănați foarte mult, să știi.

— Ba nu ne asemănăm deloc, i-o întoarse Caroline. Eu sunt liniștită și timidă, iar el țipă tot timpul. Eu sunt înțelegătoare, iar soțul meu e îndărătnic și cinic.

— Deci, tu ești sfânta, și el, păcătosul? întrebă Milford, chicotind.

Caroline nu-i răspunse.

— Ai să stai peste noapte aici, înainte de a te întoarce la Londra? întrebă ea în schimb. Sau n-ar fi cuviincios?

— Ba ar fi foarte cuviincios, zâmbi Milford. Ai destui paznici care să-ți apere intimitatea.

Luară cina împreună, discutând despre diverse lucruri. Până la urmă, veni iar vorba de Bradford, iar Milford îi povesti cum se cunoscuseră, și-i descrie câteva dintre cele mai înfiorătoare șotii pe care le jucaseră amândoi celor mari iar Caroline, ascultându-l, se

prăpădea de răs.

— Ce l-a făcut să se schimbe așa, Milford? întrebă ea. De unde tot cinismul ăsta?

— Responsabilitățile l-au silit să se maturizeze prea devreme, răspunse Milford.

Turnă din nou vin în pahare și bău îndelung.

— Când tatăl și fratele lui mai mare trăiau, Brad era în mare măsură copilul uitat. Părinții lui păreau să-l iubească numai pe cel hărăzit să fie moștenitorul. Pe atunci, Bradford era nebunatic și indisciplinat. S-a îndrăgostit de o femeie numită Victoria. Pe atunci, încă nu știa despre înșelătoriile femeilor.

Caroline fu cât pe ce să scape paharul din mână.

— Nu mi-a spus niciodată o vorbă! Chiar a iubit-o? Victoria și mai cum? Mai trăiește? Ce s-a întâmplat? Lua-l-ar dracu' că nu mi-a spus!

Milford îi făcu semn să tacă și să aștepte.

— Cum spuneam, era foarte tânăr, iar Victoria se prefăcea o fecioară pură și neprihănită. Era o scorpie vicleană și toți cei care o cunoșteau înțelegeau asta. Brad le-a spus fratelui și părinților lui că avea să se însoare cu ea, și să vezi ce-a ieșit de-aici! Fratele lui Brad era la fel de intrigant, și s-a gândit că ar fi fost amuzant să-i arate frățiorului său mai mic câtă experiență avea de fapt Victoria. S-a culcat cu ea. Totul era pus la cale, desigur, iar Brad a intrat pe ușă chiar în momentul culminant.

— De ce nu i-a spus lui Bradford că-l înșela, pur și simplu? întrebă Caroline, cu inima frântă de compasiune pentru soțul ei. De ce-a trebuit să fie atât de crud?

— Voia să-l facă pe Brad să se simtă cât mai prost. Victoria a fost plătită gras pentru toată trășenia. Caroline, ai cunoscut-o pe mama lui Brad. Sigur, bătrânețea și singurătatea au mai înmuiat-o, dar întotdeauna a fost o ființă fără suflet, la fel ca soțul ei. La două săptămâni după umilirea lui Bradford, tatăl și fratele lui au murit. Li s-a răsturnat trăsura. Dintr-o dată, ducesa a rămas numai cu

Brad, dar de-acum era prea târziu. O tratează ca pe o străină, și numai ea e vinovată pentru asta. De-atunci, Brad și-a petrecut timpul numai cu... profesioniste, ca să spun așa. Și pe urmă, a cunoscut o fată inocentă cu ochi violeți, din Colonii, care-a întors cu susu-n jos lumea lui atât de sigură.

Și, zâmbind, ridică paharul într-un toast spre Caroline.

— Ce s-a întâmplat cu Victoria? întrebă Caroline.

— Cred că de-acum e plină de sifilis. Nu te speria, Caroline. Brad nu s-a culcat niciodată cu ea, îi spuse el, cu un chicotit. De ani de zile nimeni n-a mai auzit de femeia aia.

— Îmi spui toate astea fiindcă vrei să fiu răbdătoare cu soțul meu, comentă Caroline, făcându-l să zâmbească. Îi ești un prieten bun, Milford, continuă ea. Îl iubesc, să știi. Dar nu mi-e ușor. Motivele nu contează. Ce-a fost, a trecut. Bradford s-a ales cu mine, și n-am să renunț.

— La ce n-ai să renunți?

— La atacul meu contra cinismului lui. Se ridică în picioare, oftând. E târziu și cred că ești foarte obosit, dar dacă vrei, am putea juca o partidă de cărți.

Milford o urmă în antreu. Era într-adevăr foarte obosit, iar un joc de whist sau faro nu-l tenta deloc, dar se gândea la cele două săptămâni cât Caroline stătuse singură și-i înțelegea plictiseala.

— Ce joc ai prefera? o întrebă el.

— Pai, poker, desigur. N-am să spun, dacă nu spui nici tu, continuă ea, luând-o înaintea lui, spre salon. Tot încerc s-o învăț pe Mary Margaret, dar n-are talent la cărți.

Îl auzi pe Milford chicotind în urma ei și adăugă:

— Desigur, dacă te simți ofensat, n-o să jucăm pe bani.

Se așeză pe canapeaua de lângă masa pătrată, luă pachetul de cărți și începu să le amestece, cu gesturi dibace ca ale unui bărbat. Cu un hohot de râs, Milford își scoase haina și se așeză în fața ei, suflecându-și mânecile.

— M-aș simți prost să-ți iau banii, recunosc el, sperând să nu-l

contrazică.

— Eu nu, replică ea. Și-n plus, sunt banii lui Bradford, nu ai mei. Iar după ce pierzi primele câteva mâini, s-ar putea să te răzgândești.

Jucară până noaptea târziu. Când Caroline anunță că era prea obosită ca să mai continue, Milford protestă:

— Trebuie să-mi dai o șansă să mă revanșez.

— La fel ai spus și-acum o oră, îi aminti Caroline.

Și, urându-i noapte bună, se duse în dormitorul ei.

A doua zi, spre prânz, mesagerul pe care Caroline îl trimisese la Bradford reveni cu vestea că ducele fusese chemat în ajun la Londra.

Milford bombăni că-i era foarte incomod să-l caute, își exprimă îngrijorarea ca nu cumva Caroline să se încăpățâneze și să-și schimbe planurile, apoi își luă rămas-bun și porni și el spre oraș.

Caroline era și ea dezamăgită. Se plimba prin camerele de la Bradford Place, gândindu-se la soțul ei și la ceea ce avea de făcut când urmau să fie din nou împreună.

Reveni în cameră, se așeză pe pat și se întrebă ce rochie să poarte când avea să vină în sfârșit după ea. Voia să petreacă amândoi o noapte acolo, la Bradford Place, savurând atmosfera plăcută – apoi își spuse că soțul ei n-ar fi dormit nici două minute pe salteaua aceea tare. Acest gând duse la altul, și apoi la altul, după care Carolinei îi veni cea mai bizară idee. Începu să râdă încântată și se repezi jos să-și pună planul în aplicare.

Un ultim atac asupra armurii lui, se justifică ea, după ce termină. Doar un asalt final. După care, avea să se liniștească și să accepte orice.

CAPITOLUL 13

Bradford era în panică.

Imediat ce mesagerul sosit la Bradford Hills anunțase că Franklin Kendall scăpase de cei ce-l urmăreau, primul lui impuls fusese acela de a se duce la Caroline.

După ce se mai calmă, își schimbă gândul, știind că soția lui era în siguranță cu cei cinci paznici pe care-i angajase ca s-o apere. Și mai exista oricând posibilitatea ca și el să fie urmărit iar dacă se ducea la Bradford Place, ar fi condus dușmanul direct la ea.

Plecă la Londra jurând să întoarcă tot orașul pe dos până-l găsea pe individ. De două ori încercase să închidă capcana, și de fiecare dată vicleanul său adversar nu mușcase momeala. Ei bine, acum terminase cu capcanele. Știa că fratele mai tânăr al marchizului era vinovatul, și dacă nu-i mai rămânea decât să-l provoace la duel, avea s-o facă și pe asta.

Avusese spiritul de prevedere de a-i cere Carolinei să-i promită că n-avea să corespundeze cu niciuna dintre rudele ei, și știa că soția lui o punea pe seama felului mizerabil în care se purta cu ea. Nu se ostenise să-i explice. Nu voia să știe nimeni unde era, și nu-i spusese decât lui Milford. Prietenul lui, desigur, avea să păstreze tăcerea.

Nu ajunsese la casa din oraș decât seara, târziu. Unul dintre detectivi îl aștepta în față și-l informă rapid că Franklin apăruse din nou. Se ascunsese cu o nouă amantă, petrecându-și tot sfârșitul de săptămână cu ea.

După ce dădu câteva instrucțiuni noi, Bradford intră în casă. În timp ce se plimba prin bibliotecă, sosi Conte de Braxton, care ceru să fie primit imediat.

Braxton părea obosit și cam indispus, și trecu imediat la subiect:

— Am mizat pe șansa de a te găsi aici. Caroline nu-i cu tine, așa-i?

— Într-adevăr, nu e aici, răspunse Bradford, fără să-i mai dea și alte amănunte.

— V-ați certat? Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar marchizul nu se mai liniștește. Franklin tot face insinuări, iar Milo e tulburat. Caroline n-a mai trecut pe la el, nici nu i-a mai scris, și se simte părăsit. Nu crede minciunile nerușinate pe care le tot scorește hahalera aia de frate-său. Dar e convins că este bolnavă și că tu îi ascunzi adevărul. Mereu a fost un alarmist, Milo al nostru! Sigur, fata-i sănătoasă tun, nu-i așa?

În ochi i se citea îngrijorarea, iar Bradford se grăbi să dea din cap:

— Da, e totul în regulă. Am avut o divergență de opinie, dar n-ai niciun motiv să-ți faci griji. Ce insinuări făcea Franklin?

— N-am să le repet, se răsti contele. Și-a pus în cap s-o discrediteze pe scumpa mea fiică. O antipatizează, și nu pot să înțeleg de ce.

Bradford nu comentă. În sinea lui, fierbea de furie, știind prea bine de ce urzea Franklin toate acele minciuni.

— Ei bine, băiatul meu, va trebui să se întoarcă la Londra, măcar pentru o scurtă vizită. Milo face spume la gură. Ai sa te ocupi de îndată, da?

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar tocmai acum nu se poate.

— Las-o-ncolo de mândrie, Bradford! Dă și tu dovadă de puțină compasiune. Ai în față o viață întreagă ca să te cerți cu fiica-mea. Faceți pace deocamdată. Milo nu-i în putere, ca tine. Și-așa i-a mai rămas puțin de trăit, și a așteptat paisprezece ani să vină Caroline înapoi la el. O iubește la fel de mult ca mine.

Părea gata să-l apuce pe Bradford de gât și să-l zgâlțâie. După câteva clipe de ezitare, ducele luă o hotărâre.

— Da, Caroline și cu mine am avut o diferență de opinie, dar nu din cauza asta nu e aici.

Și, vorbind rar și fără întreruperi, îi explică adevăratele motive. Îi

povesti contelui cum o împinsese cineva pe scară în casa Claymere, îi descrie în amănunt „accidentul” cu trăsura, cită câteva fragmente din scrisoarea amenințătoare pe care o primise Caroline, și sfârși cu concluzia că în spatele tuturor se ascundea Franklin.

— El are cel mai mult de câștigat, încheie el. Știu din mai multe surse că marchizul vrea să-i lase o sumă mare de bani moștenire Carolinei. Pământurile și titlul îi vor reveni lui Franklin, desigur, dar fără bani, nu-și va putea continua stilul de viață. Loretta are datorii la cărți, cât o adevărată avere, iar hienele încă nu s-au repezit la ea numai datorită gajurilor pe care le-a semnat, promițând banii imediat ce va muri marchizul. Dar când Caroline s-a întors la Londra, marchizul și-a schimbat testamentul și le-a spus lui Franklin și Loretei ce-a făcut numai după ce hârtiile fuseseră semnate.

Ascultându-l, Braxton se adâncea tot mai mult în fotoliu, iar la sfârșit își îngropă capul în mâini.

— Marchizul e dezgustat de fratele său și de toată parada lui de amante, și știe totul despre Loretta și jocurile ei.

Contele clătină din cap și începu să plângă. Îngrijorat, Bradford se grăbi să-l calmeze:

— Domnule, nu e chiar atât de rău pe cât pare. Caroline e bine păzită, iar Franklin nu face nicio mișcare fără știrea mea. N-am destule probe ca să-i dovedesc vinovăția, dar mă gândeam să-l interpelez și să terminăm odată.

Braxton continuă să clatine din cap.

— Nu, n-ai înțeles... De ce nu mi-a spus? Aș fi putut-o trimite înapoi acasă înainte de a vă căsători.

Glasul îi era marcat de durere și disperare.

— Aș fi putut...

— S-o trimiți înapoi? La Boston?

Lui Bradford îi era greu să-i urmărească discursul întretăiat. Un sentiment de groază îi învălui inima și-și ridică smucit socrul în picioare.

— Spune-mi! Știi ceva, nu-i așa? Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi la ce te gândești!

— S-a întâmplat de mult, și am așteptat să moară toți, înainte de a o chema înapoi. Au trecut atâția ani de-atunci, și totuși, parc-ar fi fost ieri. Soția mea și copilul tocmai muriseră, iar Caroline și cu mine ne duseserăm în casa mea de la țară. Eu aveam niște probleme, din cauza vederilor mele radicale privitoare la Irlanda, iar Perkins, unul dintre liderii opoziției, era foarte nemulțumit de intervenția mea. Avea pământ în Irlanda, mai mult decât oricare alt nobil, iar legea pe care o susținusem eu fusese promulgată, acordându-le catolicilor irlandezi dreptul de proprietate asupra propriilor lor pământuri. Știam că Perkins mă ura, dar n-aveam idee cât de diabolic era de fapt. În ochii lumii, părea un cetățean onorabil.

Contele își luă iar capul în mâini. Bradford făcu un efort să nu-și piardă răbdarea. Îi turnă socrului său încă un pahar și i-l oferă. După ce bău cu sete, Braxton continuă:

— Perkins a trimis niște oameni după mine. Voia să mă reducă la tăcere, o dată pentru totdeauna. Pământurile pe care le avea nu erau în pericol, dar voia să-și extindă proprietățile, iar popularitatea mea era în creștere. Credea că aș fi găsit o cale de a-l face să-și piardă pământurile. Ciudățenia era că mie-mi pierise deja chef să mai lupt. După moartea soției, lumea mea era distrusă, și nu voiam decât să trăiesc în liniște și pace, cu fetița mea. Caroline avea doar patru ani, și era așa de isteată și zburdalnică!

Trase aer adânc în piept, apoi se îndreptă de spate.

— Au venit noaptea. Erau numai doi. Caroline dormea, sau probabil că strigătele au trezit-o, și a coborât. Unul dintre indivizi avea un pistol, și i l-am zburat din mână. Nu știu cum, Caroline l-a luat de jos și l-a împușcat. Omul a murit trei zile mai târziu.

Bradford se rezemă de spătar, uimit.

— A fost un accident, continuă contele. Încearcă să-mi dea arma mie, voia să mă ajute... Individul mă înjunghiasse și eram plin de

sânge. Caroline a luat-o la fugă spre mine, s-a împiedicat, iar arma s-a descărcat.

Ducele închise ochii.

— Dumnezeule, era doar un copil... murmură el, clătinând din cap. Mie nu mi-a spus o vorbă despre asta, niciodată.

— Nu-și mai amintește.

Bradford abia dacă-l auzea. Tot încerca să-și imagineze oroarea care o afectase pe soția lui când era așa mică. În sfârșit, cuvintele socrului său își făcură efectul.

— Știam că, mai demult, îi fusese groază de pistoale. Ea consideră asta o slăbiciune și până la urmă și-a învins-o, spuse el, fără să-și poată stăpâni tremurul din glas.

— Într-adevăr, confirmă Braxton. Henry mi-a scris despre asta. Fratele meu mai tânăr era singurul membru al familiei care știa adevăratul motiv pentru care o trimisesem pe Caroline la el. Nici măcar soției lui nu i-a spus.

— Și cu oamenii implicați ce s-a întâmplat? spuneai că unul dintre ei a murit trei zile mai târziu, nu?

— Da, fusese rănit în stomac, răspunse contele. Se numea Dugan.

— Familie, ceva?

— Nu, n-avea pe nimeni.

— Și ceilalți?

— Perkins a murit anul trecut. Al treilea se numea McDonald. Nu avea rude apropiate. Venise la Londra doar de vreo două luni. A recunoscut că fusese plătit de Perkins, dar s-a temut să depună mărturie, în caz că făceam o plângere oficială. De parc-aș fi făcut-o! Să-mi expun fetița unui asemenea scandal? Niciodată! Și nu știam dacă Perkins avea să mai trimită și alții sau nu. Înțelegi, nu puteam conta pe el. Așa că am trimis-o pe Caroline în Colonii împreună cu doi prieteni de încredere, după care m-am dus singur la Perkins.

— Cum anume? Ce-ai făcut? întrebă Bradford, cu mâinile încheștate pe brațele fotoliului; făcu un efort să se relaxeze.

— M-am dus la el acasă, cu pistolul. Avea doi fii, și când l-am

prins singur, i-am spus că angajasem deja niște oameni să-i omoare și pe ei, și pe el, dacă fiicei mele sau mie ni se întâmpla ceva. A priceput mesajul. Și-a dat seama că nu glumeam.

Îl așteptă pe Bradford să dea din cap, apoi continuă:

— Credeam că pericolul trecuse, dar nu puteam totuși să risc. Numai pe Caroline o mai aveam pe lume! Nu m-am mai amestecat în politică și am jurat ca fetița mea să nu se întoarcă acasă până nu mureau cu toții.

Dintr-o dată, atitudinea lui Bradford se schimbă, deveni energic și pragmatic.

— În regulă, deci Perkins și oamenii pe care-i angajase sunt morți. Cine mai rămâne?

Își frecă bărbia, gânditor, privind în flăcările din cămin. În cameră nu se mai auzea decât ticăitul pendulei, pe când amândoi chibzuiau la misterul cu care aveau de-a face.

— Ești convins că nu mai știa și altcineva ce se întâmplase? Perkins n-o fi spus nimănui?

Braxton clătină din cap.

— N-ar fi-ndrăznit. Și nici eu n-am spus nimănui, în afara fratelui meu.

Ridicându-se în picioare, Bradford începu să se plimbe prin încăpere.

— Ce-ai de gând să faci? îl întrebă contele, frângându-și mâinile deznădăjduit. Privindu-l, Bradford își spusese că arăta la fel de bătrân și debil ca marchizul.

— Încă nu știu sigur. Dar acum scrisoarea începe să aibă sens. Cel care a scris-o a jurat răzbunare; însă o umpluse cu atâtea infamii fără șir, încât nu i-am dat prea mare atenție.

— O, Doamne, încă nu e în siguranță! S-ar putea să...

Bradford îl întrerupse pe un ton repezit, pe care nu și-l putea controla.

— N-o să i se întâmple nimic. La naiba, abia acum mi-am dat seama cât de mult înseamnă pentru mine. N-am să las pe nimeni s-o

atingă. O...

— Da? îl îndemnă contele, văzând că se oprișe.

— O iubesc, recunosc Bradford, cu un oftat prelung. N-am s-o pierd, jură el. Ascultă, încearcă să nu-ți faci griji. Spune-i marchizului că e răcită, sau așa ceva. Convinge-l că acum s-a dat jos din pat și e hotărâtă să-i scrie. Asta ar trebui să-l liniștească până pun la cale un plan de acțiune.

Contele avu senzația că i se luase o piatră de pe umeri. Dădu din cap și porni spre ușă.

— N-ai să-i spui Carolinei că m-am confesat ție? Nu există niciun motiv să afle, declară el. Fetița mea n-are nicio vină în toate astea.

Bradford dădu din cap.

— Deocamdată am să tac, dar mai târziu, când totul o să se termine, va trebui să-i spun.

Își urmă socrul până la ușă, adăugând:

— Caroline nu ți-a spus despre amenințare fiindcă nu voia să-ți faci griji. Iar eu i-am vorbit foarte puțin despre frământările mele în legătură cu dușmanul ei, pentru că n-am vrut să-și facă ea griji. Fiecare dintre noi a fost atât de hotărât să-l protejeze pe altul, încât ne-am încurcat. Întotdeauna am insistat să aibă o încredere oarbă...

Imediat ce rosti aceste cuvinte, se întrerupse, clătinând din cap.

— Încredere oarbă. Exact ceea ce mi-a cerut ea mie, recunosc el.

— Ce spui? îl privi nedumerit Contele de Braxton.

— Mi-a dăruit iubirea și încrederea ei, continuă Bradford, abia reușind să-și stăpânească tremurul interior. Știai că uneori mă numește Jered?

Socrul său clătină din cap, nedumerit de noua întorsătură a conversației. Tușind, Bradford puse mâna pe clanță.

— Ascultă, îți promit c-am să te țin la curent. Acum, du-te acasă și odihnește-te.

Braxton era la jumătatea scării, când Bradford îl opri cu încă o întrebare:

— Când anume s-a întâmplat?

— Ce?
— Data, domnule, când au venit oamenii ăia.
— Cu aproape cincisprezece ani în urmă, răspunse contele.
— Nu, vreau să știu data exactă. Ziua, luna – îți mai amintești?
— În noaptea de douăzeci februarie, 1788. E chiar atât de important?

Bradford nu avu nicio reacție.

— S-ar putea. Ținem legătura.

Dar, imediat ce ușa se închise, expresia i se schimbă, îngrijorarea devenindu-i vizibilă. Tremurând de furie, începu să se roage să se înșele.

Dacă suspiciunile lui erau corecte, nu-i mai rămăsese mult timp. Doar șase zile, ca să-l găsească pe ticălos! Șase zile până în douăzeci februarie.

* * *

Milford sosi tocmai când prietenul său se pregătea să plece. Grăbit, Bradford îi explică despre bănuiala lui că cel ce-o urmărea pe Caroline avea să acționeze peste șase zile, dar nu-i dezvăluie motivele. Considera că mai întâi ar fi trebuit să-i spună soției sale, iar decizia de a-i spune lui Milford, sau altcuiva, despre cele întâmplate cu atâția ani în urmă, îi revenea ei.

— Ți-aș fi recunoscător dacă ai veni cu mine la Bradford Place. Am nevoie de ajutorul tău. Cu cât sunt mai mulți oameni de încredere în jurul Carolinei, cu atât mai bine, spuse el.

— Dumnezeule, mă doare spatele după cât am călărit ieri, dar știi bine că am să vin, replică Milford. Pe lângă că vreau să te ajut, mă mai interesează și să văd cine-și va prezenta scuzele cel dintâi.

Văzu exasperarea prietenului său și izbucni în râs.

— Ce te face să crezi c-o să-și prezinte scuzele? îl întrebă Bradford, zâmbind.

— Faptul că ești un om încăpățânat, prietene, iar ea nu e o femeie proastă.

Spre surprinderea lui, Bradford dădu din cap a încuviințare.

— Deci, ai să-ți ceri iertare? îl întrebă Milford

— Și în genunchi, dacă trebuie, declară ducele.

La vederea expresiei prietenului său, începu să râdă.

— Ce e? Credeam că te-ai săturat s-o tot faci pe mijlocitorul, comentă el, bătându-l pe spate. De-asta te-ai dus la Caroline, nu-i așa? Ca s-o convingi să asculte de glasul rațiunii.

Milford făcu o mutră spășită.

— Vinovat, recunosc el. Dar, Brad, nu e nevoie să întreci măsura. O singură dată să te pui în genunchi, și Caroline te va ține acolo toată viața. Și-n plus, e gata să se întoarcă acasă. Dumnezeu mi-e martor că o iubesc, dar ea...

— Și eu, îl întrerupse Bradford.

— Și tu, ce?

— O iubesc.

— Nu-mi spune mie, omule, spune-i-o Carolinei.

Bradford clătină din cap.

— I-aș spune, prietene, dac-ai să te miști mai repede.

Pe drum, abia dacă schimbară o vorbă, luând-o pe mai multe scurtături care reduceau cu aproape o oră durata călătoriei până la Bradford Hills. Cu fiecare milă ce trecea, Bradford devenea tot mai bine dispus.

Intră în salonul conacului, strigând după Henderson ca să-i dea instrucțiuni, apoi își turnă o porție de brandy. După ce trase o dușcă zdravănă, se întoarse să se așeze câteva minute. Fotoliul lui favorit de piele lipsea, și când se așeză pe scaunul cu spătar jos se încruntă. Mai sorbi o înghițitură din pahar, după care vru să-l pună pe masa cu trei picioare – numai că nici masa nu era acolo, iar Bradford nu observă decât când era cât pe ce să scape paharul din mână.

Se încruntă nemulțumit, după care în cameră intră Milford.

— Brad? În bibliotecă ai fost? îl întrebă el, cu un interes moderat.

Bradford clătină din cap. Era preocupat să găsească o cale de a-i spune soției sale ce prost fusese, fără să sune cu adevărat ca un

prost.

Milford însă nu-l lăsa în pace și tot insistă, în timp ce mânca din bucata de pâine pe care o ținea în mână, ca Bradford să-l urmeze în bibliotecă.

— Mi se pare că te-așteaptă acolo un mesaj, dar nu reușesc să-l înțeleg.

În sfârșit, Bradford se învoi și-l urmă pe Milford până la ușa cabinetului.

— Ce dracu'? Henderson? Singurul care-i răspunse la strigăt fu ecoul.

Intră încet în sanctuarul său, privind în jur cu uimire. Camera era complet goală. Biroul, fotoliile, cărțile, ziarele – până și draperiile – toate lipseau.

Bradford se întoarse spre Milford, clătinând din cap cu uimire.

— Cred că Henderson s-a ascuns undeva, comentă prietenul său. Ce se întâmplă?

Încruntat, Bradford ridică din umeri.

— Va trebui să aflu motivele mai târziu. Pe moment, nu vreau decât să mă schimb și să pornesc spre Bradford Place.

Porni în sus pe scară, urcând treptele câte două, și mai strigă peste umăr:

— Poți să-ți iei una dintre cămășile mele, dacă vrei să te schimbi.

Când ajunsese lângă camera Carolinei, se opri. Pradă unui impuls, o deschise și aruncă o privire scurtă înăuntru.

Toate erau la locul lor. Totuși, se încruntă, închise ușa și-și continuă drumul. Imediat ce se uită în propriul dormitor, începu să râdă. Încăperea era la fel de goală ca biblioteca.

Henderson apăru în fugă, cu Milford lângă el.

— N-o să vă puteți schimba, Excelența Voastră, anunță Henderson, cu un aer demn. Avea chipul roșu ca focul; ca și cum ar fi stat în frig toată dimineața.

— Și de ce, mă rog? se interesă Bradford, care continua să râdă cu lacrimi.

— Soția dumneavoastră a cerut ca toate lucrurile să vă fie mutate. Am crezut că era din porunca dumneavoastră, domnule.

Bradford dădu din cap.

— Sigur că așa ai crezut, Henderson. Apoi se întoarse spre prietenul său, care-l privea uimit, și-i spuse: A luat numai lucrurile mele, Milford. E un mesaj, într-adevăr, și nici măcar nu-i foarte subtil.

— Și care e mesajul? întrebă Milford, începând să se molipsească și el de la râsul lui Bradford.

— Toate lucrurile mele au fost duse la Bradford Place. Până și un imbecil ar putea să înțeleagă. Îmi arată unde mi-e locul.

Își bătu prietenul pe umăr, și porni pe culoar.

— Cum au coborât cu patul pe scări, Henderson? Cred c-a fost nevoie de cel puțin patru oameni.

Henderson era enorm de ușurat că stăpânul său trata cu umor situația.

— Cinci, de fapt, mărturisi el.

Își drese glasul, apoi adăugă:

— Au încercat să mă înhațe și pe mine, Excelența Voastră. Cu rușine recunosc că am fost nevoit să mă ascund în cămară până au plecat.

— Nu ți-a folosit la nimic, Henderson, declară Bradford. O să pună mâna și pe tine, mai devreme sau mai târziu. Dacă și-a pus în minte să te ducă la Bradford Place, nu mai ai scăpare.

— Iar dumneavoastră unde veți fi, dacă mi-e îngăduit să întreb? vru să știe Henderson.

— Lângă nevastă-mea, zâmbi Bradford.

Cei doi porniră din nou, cu cai odihniți, dar drumul spre Bradford Place dură mult, căci colinele de pe parcurs nu-i lăsau s-o ia pe scurtături. Se apropia ora cinei când intrară în fortăreața cea mohorâtă. Numai că înăuntru nu mai arăta ca o fortăreață. Arăta ca o casă de oameni.

Bradford rămase încremenit în mijlocul antreului.

— A luat fiara și a făcut din ea o frumusețe.

— La tine te referi, sau la casa ta? Întrebarea se auzise de sus, iar Bradford ridică privirea spre capul scării.

Soția lui stătea acolo, așteptându-i răspunsul. Bradford simți un junghi în piept și nu putu articula nicio vorbă.

Caroline nu-și dorea nimic mai mult decât să coboare scara și să se arunce în brațele soțului ei. Numai de-ar fi știut că venea! Nici măcar nu se pieptănase și știa că era în ultimul hal de răvășită.

— Mult ți-a mai luat până să ajungi aici, spuse ea; dacă arăta ca o sperietoare, era vina lui, nu a ei.

Coborî treptele și se opri în fața lui Bradford, care o privea cu o expresie cât se poate de serioasă, dar plină și de tandrețe. Cu o reverență, Caroline îi zâmbi.

— Bine ai venit acasă.

Nu îndrăzni să-l atingă. Știa că ar fi uitat complet discursul pe care și-l pregătise, și era hotărâtă ca mai întâi să-i spună tot ce avea de spus. Privindu-și în continuare soțul, îl salută și pe Milford.

— Și mi-ai adus banii pe care mi-i datorezi? îl întrebă ea.

Bradford nu înțelese la ce se referea. Nu se putea concentra decât asupra apropierii dintre ei. Dumnezeuule, era atât de frumoasă! Și, își dădu el seama zâmbind pentru prima dată, părea cam neliniștită. Se întreba oare ce se petrecea în mintea aceea a ei delicios de complicată.

Nu fu nevoit să aștepte mult timp răspunsul.

— Ați venit direct de la Londra? întrebă Caroline. Nu v-ați oprit și pe la Bradford Hills?

— Ba da.

— Da...? Și nu ești supărat pe mine.

Era mai bine să-i țină discursul înainte de a se duce sus, conchise ea.

— Trebuie neapărat să-ți vorbesc, Bradford.

— Ureează-i noapte bună lui Milford, iubito.

— Ce? Dar abia a ajuns aici. Doar nu pleacă deja, așa-i?

— Nu Milford, Caroline.

— Milford nu pleacă?

Oaspetele în chestiune înțelese mult mai repede ce voia să spună Bradford. Își aruncă mantaua pe masa din hol și porni să caute ceva de mâncare, fluierând un cântec vioi.

— E timpul să ne culcăm, Caroline.

— Dar nu sunt obosită.

— Cu atât mai bine.

— Nici nu s-a întunecat încă, Bradford. N-am să pot dormi.

— Asta sper și eu.

Caroline roși când Bradford o luă în brațe și porni cu ea în sus pe scară.

— Nu putem face asta, protestă ea. Milford o să-și dea seama...

Ajuns pe palier, Bradford o întrebă:

— În dormitorul tău, sau într-al meu?

— În dormitorul nostru, preciză Caroline, cedând.

* * *

O iubi cu o intensitate care o făcu să plângă.

— Te iubesc, Caroline, spuse el la sfârșit, strângând-o la piept.

— Nu mă voi sătura niciodată să aud.

Bradford avu nevoie de un moment ca să-și aducă aminte că și el îi spusese aceleași cuvinte, și zâmbi, admirându-i umorul.

— Bradford? Când ai știut? Când ți-ai dat seama că mă iubești?

— Nu așa, fulgerător, îi răspunse el, rezemându-se într-un cot s-o privească.

Soția lui stătea întinsă pe spate, iar Bradford zâmbi la vederea expresiei sale dezamăgite și-i sărută fruntea încruntată înainte de a continua.

— Mi-erai ca o țepă sub piele. O sâcăială neconținută.

Caroline râse.

— Ce romantic ești!

— La fel de romantic ca tine. Parcă-mi amintesc că mi-ai spus că

dragostea ta pentru mine e ca o durere de burtă.

— Bradford, atunci eram iritată!

— M-am simțit imediat atras de tine. Mi te-aș fi luat ca amantă, fără să-mi pese de nimic, numai dac-ai fi fost de acord, recunosc el.

— Știam.

— Dar tu nu semănai cu nicio altă femeie. În seara când am fost la petrecerea lui Aimsmond, nu purtai nicio bijuterie.

— Și ce legătura are asta?

— Nu erau importante pentru tine, îi explică Bradford.

Râse, cu gândul la propria lui greșală, și mărturisi:

— Iar eu am încercat să te cumpăr cu daruri, nu-i așa?

— Într-adevăr, confirmă Caroline, mulțumită că o recunoștea. Și te purtai absolut îngrozitor cu mine. Știi în ce hal era casa asta când m-ai trimis aici?

Strâmbându-se, Bradford dădu din cap fără tragere de inimă.

— Eram furios, Caroline, ridică el din umeri. Respingeai tot ce-ți ofeream.

— Nu totul, șopti ea, redevenind serioasă. Nu doream decât iubirea și încrederea ta.

— Acum înțeleg. Ai fi mulțumită să trăim împreună la țară toată viața?

— Cu tine, aș trăi și-n mijlocul mahalalelor din Londra, numai să mă iubești, răspunse Caroline. Dar îmi place viața la țară. La urma urmei, am crescut la o fermă!

— Și crezi că vei învăța să te simți în Anglia ca acasă?

— Ei, trebuie să recunosc că mi-a fost cam greu să mă acomodez. La Boston, viața era mult mai liniștită, Bradford. Nimeni nu mă îmbrâncea pe scări, nici nu-mi trimitea scrisori mârșave. Și nu cred că mă ura cineva atât de mult încât să-ncerce să mă omoare. Iar unii dintre gentlemenii de-aici n-au nici pic de moralitate! Ai observat? Desigur, avem și noi partea noastră de canalii, în Colonii, dar nu se îmbracă în haine de gentlemeni.

Bradford zâmbi.

— Ai avut greutăți destule, dar de-acum încolo, o să am eu grijă de tine.

— Știu. Și am cunoscut și destui oameni foarte drăguți. Acum, în Anglia sunt la mine acasă.

Oftă și se cuibări lângă soțul ei, enorm de mulțumită.

— Numai plictisitoare nu e viața aici, pe-asta pot să ți-o spun! Și cred că tatăl meu ar fi dorit să rămân cu el, în acești paisprezece ani.

— Știu că așa a vrut, replică Bradford.

Expresia îi deveni gravă, când adăugă:

— A făcut un sacrificiu pentru tine, Caroline.

Soția lui dădu din cap.

— Sunt sigură, dar nu înțeleg motivul. Crezi că într-o zi îmi va spune?

Bradford își amintea că tatăl Carolinei îl rugase să nu-i vorbească despre accident, dar acum își dădea seama că n-ar fi fost bine să-i ascundă adevărul. Era soția lui, iubirea vieții lui, și trebuia să facă față împreună atât bucuriilor, cât și necazurilor.

— Tatăl tău mi-a făcut o vizită, în timp ce eram la Londra. Mi-a povestit despre un incident care a avut loc cu aproape cincisprezece ani în urma. Într-o noapte, niște oameni au intrat în casa lui. În casa lui de la țară, preciză el. Tu dormeai, dar ai auzit zgomotul și ai coborât. Indivizii voiau să-l omoare pe tatăl tău, iar tu l-ai împușcat involuntar pe unul dintre ei.

Pe fața Carolinei se întipări uimirea.

— Chiar așa?!?

Bradford dădu din cap.

— Nu-ți mai amintești nimic, așa-i?

— Spune-mi cum s-a întâmplat, îi ceru ea. De ce voiau să-l ucidă pe tatăl meu.

Îi explică tot ce-i povestise contele, iar la sfârșit, Caroline șopti:

— Slavă Domnului că nu l-am împușcat pe el. N-aveam cum să știu ce făceam.

Bradford îi dădu dreptate.

— Erai doar un copil mic.

Observă că părea doar puțin tulburată, dar găsi totuși de cuviință s-o liniștească.

— A fost un accident, Caroline.

— Bietul tata! Prin ce trebuie să fi trecut! Acum înțeleg totul. De ce m-a trimis în Colonii, cu unchiul Henry, și de ce a așteptat atât de mult până să mă aducă înapoi acasă. O, săracul, bietul tata! se tângui ea, cu lacrimile șiroindu-i pe față. Crezi c-am să-mi reamintesc vreodată acea noapte?

— Nu știi, iubito, replică Bradford, mângâind-o. Tatăl tău mi-a spus că, după ce s-a descărcat arma, ai leșinat. Și nu te-ai mai trezit până a doua zi dimineată. Iar atunci, te-ai purtat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Cred că ți-ai șters singură totul din memorie.

— Am leșinat! exclamă ea șocată și cam jignită, iar Bradford zâmbi.

— Aveai doar patru ani.

— Bradford! Scrisoarea! strigă Caroline, cu ochii mari. Are ceva de-a face cu ceea ce s-a întâmplat acum cincisprezece ani, nu-i așa? Cineva caută să se răzbune! Așa spunea în scrisoare.

Expresia lui Bradford deveni mohorâtă.

— Credeam că înțelesesem totul, până când tatăl tău mi-a spus despre cele întâmplate atunci, își mărturisi el confuzia.

— Bine, și crezi că e vreo rudă a unuia dintre acei oameni? Ce știi despre cel pe care l-am împușcat? Avea vreun fiu sau o fiică?

Bradford clătină din cap.

— Încă n-am aflat. O, Doamne, Caroline, dacă presimțirea mea e corectă, nu ne-a mai rămas mult timp.

— De ce? întrebă ea, îngrijorată de neliniștea din glasul soțului ei.

— Peste șase zile, se vor împlini cincisprezece ani... de când a avut loc accidentul.

— Atunci, nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut, declară Caroline, cu o lucire hotărâtă în ochi. Trebuie să întindem o cursă, iar eu voi fi momeala.

— Stai, nu te repezi! Am și hotărât ce capcană să întind, dar tu nu vei fi implicată. Ne-am înțeles?

Dintr-o dată, un nou gând îi distrase Carolinei atenția.

— Bradford, cine mai știe ce s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Ia să vedem... Tatăl tău i-a spus unchiului Henry, dar restul familiei voastre din Boston nu știe. Și mi-a mai spus și mie. Deci, singurii care știu ce s-a întâmplat suntem noi, patru.

— Și unchiul Milo, completează Caroline.

Bradford clătină din cap.

— Nu, iubito. Tatăl tău a vorbit foarte clar. Mi-a zis că nu-i spusese decât fratelui său mai tânăr – în rest, nimănui. Sunt sigur de asta.

— Da, înțeleg ce vrei să spui. N-a spus atunci, când abia se întâmplase, dar după ce m-am întors acasă, s-a dus la marchiz și i-a povestit totul. Sunt aproape sigură, căci mi-a spus că-i datora explicații complete, ca să nu mă renege. Atunci n-am înțeles la ce se referea, dar acum cred... Bradford, de ce te uiți așa la mine? Ce s-a întâmplat?

— De ce naiba nu mi-a spus?! răcni Bradford.

Văzând cât de alarmată era soția lui, coborî imediat tonul.

— E-n regulă. Toate încep să se lege, nimic mai mult. La dracu', știam eu că Franklin trebuie să se ascundă după toate astea!

— Franklin? Bradford, ești sigur? întrebă Caroline, privindu-l neîncrezătoare. I-auzi, nemernicul! Nu se înțelege cu fratele lui și mereu încearcă să-l zădărească, dar nu-l credeam în stare de... Propriul meu unchi!

Amuți dintr-o dată, cu fața roșie de furie.

— Sunt gata să pun prinsoare, declară Bradford. Are un motiv puternic, Caroline: rapacitatea. Marchizul îți va lăsa mulți bani. Și-a schimbat testamentul, și abia pe urmă i-a spus fratelui său ce făcuse. Slavă Domnului! mormăi el. Altfel, unchiul tău Franklin l-ar fi ucis.

— Dar Loretta? întrebă Caroline. Crezi că e și ea înhăitată cu el?

— A adunat datorii imense la cărți și are nevoie disperată de

bani. Creditorii au gajurile ei și așteaptă ca marchizul să moară.

— Vrei să spui că le-a promis banii unchiului Milo? exclamă ea, scandalizată. Ei bine, mi-ai răspuns la întrebare! Sigur că e amestecată și ea. Femeia aia e complet amorală!

— Probabil că Franklin l-a auzit pe tatăl tău când i-a spus marchizului ce se întâmplase, și se folosește de informațiile acelea ca să nu fie bănuț.

Caroline clătină din cap.

— Nu înțeleg...

— Ne-ai arătat scrisoarea lui Milford și mie, iar tatăl tău încă mai trăiește, ca să spună ce s-a întâmplat atunci. Franklin a înscenat totul ca să pară o răzbunare. De-asta e data atât de importantă. Dacă în douăzeci februarie ți se întâmplă ceva, Franklin poate scăpa basma curată.

Tonul lui Bradford era calm, dar în ochi i se citea furia. Caroline începu să tremure, simțind că i se făcea piele-de-găină pe brațe. Văzându-i reacția, Bradford o trase deasupra lui.

— Dumnezeuule, sper să nu mă înșel și să fie Franklin. Niciodată n-am putut să-l sufăr pe ticălosul ăsta!

— Vom afla destul de curând.

— Nu te teme, iubito. Toată viața te-am așteptat. Nu voi lăsa pe nimeni să-ți facă niciun rău.

— Știu c-ai să mă aperi, răspunse Caroline, sărutându-l pe bărbie. Cu tine mă simt în siguranță întotdeauna – în afara momentelor când strigi la mine, desigur.

— Nu strig niciodată la tine, zâmbi Bradford, știind prea bine ca mințea.

Caroline zâmbi la rândul ei. Apoi, simți un ghiorăit în stomac.

— Mi-e foame, mărturisii ea.

Bradford preferă să-i interpreteze altfel cuvintele. Îi răspunse că și lui îi era foame, și începu s-o sărute.

CAPITOLUL 14

Starea de spirit a lui Bradford se schimbă peste noapte. A doua zi, vorbea scurt și se purta repezit. Caroline înțelese că se concentra asupra planului de a-l prinde în capcană pe Franklin și nu se simțea deloc afectată.

Milford fu foarte uimit când Caroline îi povesti cele ce i se întâmplaseră cu aproape cincisprezece ani în urmă, dar nu era absolut convins că Franklin se folosea de acele informații ca s-o elimine din calea moștenirii. Își avertiză prietenul, declarând că era totuși posibil să fie vorba de un urmaș care voia să se răzbune.

Toți trei stăteau așezați în salon, discutând problema. Bradford îl aștepta răbdător pe Milford să termine cu teoriile lui, după care îl contrazise cu propriile sale argumente.

— Nu cred că Franklin știa despre trecutul Carolinei când a îmbrâncit-o pe scară. Mai cred și că a pus la cale accidentul de trăsură înainte ca mintea lui sucită să fi conturat un plan de răzbunare.

— Dar dacă așa e, înseamnă că unchiul Milo trebuie să-i fi spus lui Franklin, susținu Caroline, clătinând din cap.

— Caroline, unchiul tău Franklin nu s-ar codi să încerce să te discrediteze în ochii fratelui său mai bătrân. Cred că marchizul a încercat să te apere, când i-a spus fratelui lui ce ți se întâmplase.

Bradford ridică din umeri, concentrându-se asupra teoriilor lui, apoi continuă:

— Franklin nu s-a așteptat să mori căzând pe scară, iubito, dar voia să te sperie. S-a așteptat să-i spui tatălui tău, așa cum ar fi făcut orice fată. Când tu ai păstrat tăcerea, a ticluit accidentul de trăsură. Știa că mergeai cu Milford și cu mine, mai ții minte?

Caroline dădu din cap.

— Da, îmi amintesc! Unchiul Milo ne-a spus că tatăl meu hotărâse cine cu cine să meargă... și că Franklin se făcuse nevăzut, adăugă ea. Eu eram atât de furioasă pe tine, Bradford, încât nu i-am luat în seamă dispariția.

— De ce erai furioasă pe Brad? întrebă Milford, încercând să urmărească discuția.

— Nigel Crestwall n-o lăsa în pace, și m-am cam ambalat, recunosc Bradford.

— Te-ai *cam* ambalat? repetă Caroline.

Bradford ridică din umeri.

— Cred că Franklin era sigur că unul dintre noi îi va spune tatălui tău despre accident. Atunci, nu voia decât să fii trimisă înapoi la Boston. Fratele lui avea să se înfurie din nou și să te excludă din testament. Vezi ce simplu se potrivește totul?

Milford dădu din cap.

— Probabil că și tu ai fost un motiv de frustrare în plus pentru Franklin, comentă el. Toată lumea știa că erai hotărât s-o cucerești pe Caroline.

Bradford se pregătea să-i răspundă, când Caroline îl întrerupse:

— Toate astea sunt speculații, dar dacă așa e, nu este în pericol și unchiul Milo?

Soțul ei dădu din cap. Se întrebase cât timp avea să-i ia soției lui până să ajungă la această concluzie și știa prea bine ce urma să spună în continuare.

— Trebuie să ne întoarcem la Londra! declară ea.

— E periculos, replică Milford, încruntându-se. Și-n plus, dacă Bradford are dreptate, marchizul trebuie să rămână în viață până când vei fi... Se întrerupse, dându-și seama că nu era prea delicat ce voise să spună.

Caroline dădu din cap.

— Până voi fi omorâtă?

Apoi se întoarse spre soțul ei:

— Sunt convinsă că poți găsi o cale ca să fiu în siguranță și la Londra.

Fu surprinsă când Bradford dădu din cap a încuviințare.

— Ai să fii în deplină siguranță, declară el. Plecăm în zorii zilei.

— Brad, folosește-ți capul! Au mai rămas doar patru zile și, indiferent cât susții tu că Franklin e vinovatul, nu poți fi absolut sigur.

— De unde știi că nu e sigur? îl întrebă Caroline.

— Foarte simplu, replică Milford. Dacă era sigur, Franklin ar fi fost mort de-acum.

Caroline îl privi șocată.

— Chiar crezi că soțul tău l-ar fi lăsat în viață? continuă Milford.

— N-o mai alarma, îl întrerupse Bradford.

Își luă soția în brațe și o sărută pe creștetul capului.

— Trebuie să mergem la Londra ca să întindem cursa.

Imediat ce Caroline ajunse în casa lor din oraș, Bradford îi trimise un mesaj tatălui ei, solicitându-i o întrevedere neîntârziată.

Caroline era atât de obosită după drum, încât adormise deja, și nu află decât a doua zi dimineață ce-i spusese tatăl ei lui Bradford. Apoi, acesta îi confirmă că Braxton îi spusese marchizului adevăratul motiv pentru care o trimisese la Boston.

— Putem merge la unchiul Milo? întrebă ea.

— Insist, chiar, răspunse Bradford.

Îi văzu privirea surprinsă și zâmbi.

— Franklin e ocupat cu amanta lui, dar Loretta va fi acolo. Voi menționa că în dimineața zilei de douăzeci ne întoarcem la Bradford Hills.

— De unde știi că Franklin e cu o amantă, și că Loretta...

— Caroline, acordă-mi dreptul să am și eu puțină minte, o întrerupse el. Am oameni puși să se țină pe urmele lor de mai multă vreme.

— Ești sigur că e și Loretta la mijloc? întrebă Caroline, vizibil nervoasă.

Oftând, Bradford dădu încet din cap.

— Du-te și te pregătește, îi propuse el.

Caroline dădu să se repeadă pe scară, însă soțul ei o opri, adăugând:

— Iubito? Încearcă să nu fii prea surprinsă când o vei vedea pe noua angajată a unchiului tău.

— Și cine să fie aia? întrebă Caroline, nedumerită.

— Fosta bucătăreasă a tatălui tău.

— Marie? Vorbești serios? exclamă ea, agățându-se de balustradă, cu ochii mari. Dumnezeule mare! Ar fi putut să ne otrăvească pe toți... De ce n-a făcut-o?

— Probabil că singura ei datorie era să te urmărească pe tine și să dea raportul.

— Ea a pus scrisoarea aia oribilă pe masă, ca s-o găsească!

Bradford dădu din cap, și fu șocat când Caroline repetă una dintre înjurăturile lui favorite. Preferă să n-o dojenească. Soția lui își continuă grăbită drumul spre camera ei, mormăind ceva în sensul că de-acum încolo urma să aibă mai multă încredere în instinctele lui Mary Margaret.

Fură nevoiți să-și amâne plecarea la marchiz, când se pomeniră cu Charity și Paul la ușă, veniți într-o vizită.

Caroline era atât de încântată să-și revadă verișoara, încât Bradford avu răbdare și le ascultă taifasul până când nervii i se întinseră la limită. Voia să plece mai repede, îngrijorat că Franklin s-ar fi putut întoarce. Nu se temea pentru soția lui, dar n-ar fi vrut să-l sugrume în fața propriului său frate. Era hotărât să se ocupe de el, însă spera să nu fie nevoie să asiste și Caroline.

Soția lui fu atât de fericită să afle că Charity și Paul nu plecau la Boston decât vara, încât era în culmea buneii dispoziții când porniră în sfârșit spre casa marchizului.

Bradford o învățase amănunțit ce să spună și avea impresia că se

descurcă destul de bine. Caroline nici nu clipi din ochi când o văzu pe Marie, dar în timp ce conversa cu Loretta, vocea-i era destul de crispată.

Marchizul stătea așezat în fața focului din salonul principal, arătând în plină formă. Caroline se așează lângă el, luându-l de mână. Menționase deja că aveau să se întoarcă la Bradford Hills în data de douăzeci, sub pretextul că soțul ei avea de rezolvat niște treburi, iar ea nu voia să-l lase singur.

Unchiul Milo o tachină despre năravurile tinerilor căsătoriți, făcând-o să roșească drăgălaș. În sfârșit, Loretta se retrase, iar Bradford se ridică și el, dându-i soției sale semnalul că era timpul să plece.

— Unchiule Milo, am să-ți cer o favoare, anunță Caroline.

Își privi soțul și-i făcu semn să se mai așeze puțin.

— Pentru tine fac orice, draga mea, răspunse unchiul Milo.

— Sunt îngrijorată din cauza tatălui meu, continuă ea. Nu... nu se simte prea bine, și e singur, și nu vrea să vină cu noi la Bradford Hills.

— Braxton e bolnav? întrebă marchizul, îngrijorat, prinzând-o de mână.

Caroline se grăbi să-l liniștească:

— Medicul spune că n-are nimic.

Aruncă o privire spre soțul ei, care o privea de parcă tocmai și-ar fi pierdut mințile.

— Totul e în minte lui, înțelegi... Și se simte atât de singur... Ei bine, mă întrebam dacă nu te-ai putea gândi să te muți la el pentru o vreme. Până se obișnuiește să nu mă mai aibă prin apropiere.

Unchiul Milo păru încântat de propunere.

— Splendidă idee! se bucură el. Mă bucur să-i fiu de folos.

— Bradford te va ajuta să-ți muți lucrurile, se oferă Caroline, zâmbindu-i soțului ei, apoi adăugă: nu voi înceta să-mi fac griji până când nu te știu cu tatăl meu, unchiule Milo. Crezi că te-ai putea duce chiar azi?

Bradford acceptă și el planul, considerând că era o soluție excelentă pentru a asigura protecția unchiului ei. Observă și lucirea însuflețită din ochii marchizului și-și dădu seama cât de singur se simțea și el.

Dar blânda lui soție înțelesese. Își înfrână imboldul de a o lua în brațe ca s-o sărute, din nou conștient că o avea pe cea mai frumoasă dintre femei – și că frumusețea ei izvora din inimă.

Așteptă să rămână singur cu ea, în trăsură, iar atunci o luă în brațe și o sărută cu pasiune.

– De ce? întrebă Caroline, cu vocea tremurându-i de ardoarea sărutului.

– Pentru că ești frumoasă, îi răspunse Bradford.

Soția lui oftă.

– Mă bucur că mă consideri frumoasă, Bradford. Dar ce-o să se întâmple când voi ajunge bătrână și zbârcită? întrebă ea agitată.

– Te iubesc, dragostea mea, însă nu pentru felul cum arăți, ci pentru ceea ce ai înăuntrul tău, iar asta n-o să se schimbe niciodată. Credeai că pot fi atât de superficial încât să-ți spun că te iubesc doar fiindcă-mi place înfățișarea ta?

Caroline clătină din cap, iar Bradford o sărută din nou. Îi rezemă capul pe umărul lui, ca să nu-i vadă lucirea poznașă din ochi, și adăugă:

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, te părăseam atunci când ți-ai tăiat părul.

Soția lui nu mușcă momeala. Râse amuzată și-i spuse că nu se măritase cu el decât pentru bani. Fu ultima lor glumă din următoarele două zile.

* * *

Oamenii care-l supravegheau pe Franklin raportaseră că pornise din nou la drum. Și, în dimineața zilei de douăzeci februarie, trăsură Duceului de Bradford porni spre Bradford Hills.

Caroline avusese o atitudine foarte practică în legătură cu

capcana, până sosise momentul să vadă planul pus în aplicare, iar atunci își implorase soțul să rămână cu ea și să-i lase pe oamenii lui să se ocupe de Franklin.

Când își dădu seama că nu-l putea îndupleca, îi ceru să ia toate măsurile de prevedere.

— Nu e nevoie să lași atâția paznici cu mine, susținu ea.

— Ai să stai în dormitor până mă întorc, replică Bradford, neluându-i în seamă cuvintele.

— Ai grijă să numeri neapărat oamenii, înainte de a ataca, îl preveni în continuare Caroline.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Caroline, ai măcar puțină încredere în capacitățile soțului tău! răcni Bradford. Apoi o sărută, semn că de fapt nu voise să țipe la ea.

Caroline îl urmă până la ușa dormitorului, unde aștepta Milford, căruia îi șopti:

— Să-i acoperi spatele, Milford.

Auzind-o, Bradford clătină din cap exasperat. O îmbrățișă scurt, apoi închise ușa în urma lui, lăsându-și soția să-l aștepte învărtindu-se prin casă și rugându-se.

Bradford pusese doi oameni să mâne trăsura goală. El și Milford, împreună cu alți șase oameni de ispravă, o luară pe alt drum, iar când ajunseră la marginea Londrei, se abătură spre coline. După părerea lui Bradford, existau mai multe locuri potrivite pentru o ambuscadă, și călăriră timp de două ore până-i zăriră pe oamenii lui Franklin.

Stăteau câte patru pe fiecare parte a povârnișului, ghemuiți în vegetația deasă, cu armele scoase. Bradford îl văzu pe încă unul care, separat de cele două grupuri, privea totul de pe culmea colinei. Nu-i distingea chipul, dar avea convingerea că era Franklin.

Îi făcu semn lui Milford, care se întoarse și-l văzu și el pe călărețul singuratic.

— Franklin?

— E al meu, declară Bradford, cu glas aspru.

Oamenii care stăteau la pândă nu avură nicio șansă. Atacul prin surprindere se termină repede. Apoi Bradford se repezi spre armăsarul lui, hotărât să ajungă la călărețul singuratic care urmărea de sus scena.

Sări în șa și porni la galop înainte ca prada lui să fi dispărut după creasta colinei. Pădurea era deasă, dar urmele se vedeau ușor în zăpadă, iar Bradford își ajunse din urmă dușmanul înainte ca acesta să fi trecut de următorul deal. Galopau cu furie și, când fură unul în dreptul celuilalt, Bradford sări asupra lui. Amândoi se prăbușiră la pământ. După o scurtă rostogolire, Bradford sări în picioare. Celălalt zăcea cu fața în jos, fără să se miște, iar după poziția anormală a capului, Bradford își dădu seama că-și rupsesse gâtul în cădere. Era furios că totul se terminase atât de repede, și încă îl mai ardea dorința de răzbunare. Moartea ticălosului fusese prea ușoară.

Bradford se apropie de trupul căzut și-l întoarse cu cizma. O basma de lână îi acoperea partea de jos a feței, dar Bradford îl recunoscuse oricum. Mortul cu gâtul frânt era Franklin, așa cum se așteptase.

Nu pierdu vremea gândindu-se ce era de făcut cu cadavrul. Franklin urma să-și afle odihna așa cum trăise: fără onoare. De-acum încolo, le aparținea ciorilor.

Se terminase. Loretta și Marie fuseseră ridicate de oamenii lui Bradford. Nimeni nu avea să le audieze. Bradford îi promisese soției lui că Loretta avea să plece din țară. Îi înțelegea motivele. Se gândea la unchiul Milo și la efectul pe care l-ar fi putut avea adevărul asupra lui.

Pericolul trecuse, iar de-acum pe Bradford nu-l mai interesa decât viitorul. Viitorul alături de femeia pe care o iubea.

EPILOG

La sfârșitul unei după-amiezi, după ce încheiase câteva aranjamente de afaceri necesare la Londra, Ducele de Bradford se întorcea nerăbdător acasă, la Bradford Hills. Lipsise de lângă soția lui doar trei zile, dar i se părea o veșnicie, și abia aștepta s-o strângă în brațe.

Fu surprins când Henderson îl informă că soția lui era la etaj, primind vizita a doi gentlemen.

Pe chipul lui Bradford se așternu iritarea. Casa era deja plină până la refuz de oaspeții Carolinei. Trecând peste argumentele lui, docila sa soție o invitase deja în vizită pe mama lui, și abia săptămâna trecută Paul și Charity veniseră să petreacă patru zile la ei.

Oftă exasperat și se duse la etaj, hotărât să-i spună Carolinei că se săturase de atâta ospitalitate. Râsetele care se auzeau din dormitorul lui îl luară pe nepregătite, și se opri înainte de a deschide ușa.

Priveliștea care îl întâmpină îi puse răbdarea la și mai grea încercare. În cameră se aflau doi bărbați. Unul dormea tolănit în fotoliul lui, iar al doilea, așezat pe pat, o ținea pe Caroline de umeri.

— Dacă te mai sucești și te mai învârtești mult, n-am să-ți pot scoate cizmele, îi spuse Caroline străinului.

La auzul acestor cuvinte, Bradford înalță o sprânceană, după care soția lui ridică privirea și-l văzu.

— Mi-ai putea da și tu o mână de ajutor! îi strigă ea.

Bradford nu răspunse, ducându-se doar la bărbatul care se ținea de umerii soției lui, pentru a-i desprinde ușor brațele.

— Ei, oare ce-ai de gând? întrebă el, pe un ton foarte blajin.

De cum își pierdu sprijinul, omul căzu pe spate. Avea ochii

închiși și, de cum atinse salteaua cu capul începu să sforăie.

— Cred că un sărut, mai întâi, răspunse Caroline, zâmbind. Bine ai venit acasă. Se înălță pe vârfuri și-i depuse un sărut cast pe obraz

— Țsta a fost un bun venit neînsemnat, anunță Bradford.

— Țsta a fost un bun venit pentru Ducele de Bradford, îi spuse Caroline. Și acesta, spuse ea, trăgându-i capul în jos, este bun venitul pentru soțul meu. Și-l sărută îndelung și apăsă, sâcâindu-l cu limba, în timp ce se agăța de el.

— Am aflat că mă numești Jered numai când vrei să te duc în pat, șopti Bradford.

— Ce perspicace ești, replică ea. Ochii-i erau calzi și îmbietori, plini de iubire.

Unul dintre străini mormăi ceva în somn, atrăgându-i iar lui Bradford atenția.

— Caroline, ăștia cine-s?

Caroline revenise deja la omul de pe pat și se chinuia să-i scoată o cizmă.

— Ajută-mă să-l dezbrac, îi ceru ea.

Oftând exasperat, Bradford o apucă de umeri, silind-o să-l privească.

— Cine sunt?

— Nu ți-a spus Henderson? întrebă Caroline, făcând ochii mari. Se uită la cel care sforăia pe pat, apoi din nou la soțul ei. În sfârșit, se aruncă în brațele lui, strângându-l și sărutându-l până ajunse să nu-i mai pese aproape deloc cine erau cei doi, sau ce se întâmpla.

— De ce sunt în camera noastră? întrebă el.

— Ei sunt Caimen și Luke, verii mei, explică Caroline zâmbind. Caimen, este cel din scaun, îi zise ea. Eu am vrut să-ți facă impresie bună, dar verii mei au început să sărbătorească de îndată ce au ajuns la Londra, și acum mi-e teamă că sunt destul de beți. Nu i-am putut duce mai departe de camera noastră, adăugă ea. Bradford, îți dai seama că nu strigi la mine? Și nici nu te-ai repezit să tragi concluzii pripite.

Bradford se prefăcu exasperat din nou, dar în sinea lui zâmbea. Nu crezuse că se întâmpla nimic necurat.

— Am încredere în tine, declară el.

— Am știut-o dintotdeauna, replică Caroline. Ochii i se umplură de lacrimi și fu nevoită să-l îmbrățișeze din nou. Cred că-i iubesc pe amândoi: și pe Jered Marcus Bradford, și pe Ducele de Bradford, șopti ea.

— Am știut-o dintotdeauna, îi răspunse el, cu propriile cuvinte. Glasul lui suna arogant... și teribil de tandru. Își luă soția în brațe și porni spre ușă, întrebând-o unde puteau sta singuri câteva momente. Caroline îl sărută și-i șopti încotro s-o ia.

Sfârșit